

– Organizaţii secrete şi oculte au reuşit să stabilească contacte cu civilizaţii extraterestre, germanii încă de la terminarea Primului Război Mondial prin intermediul organizaţiilor ezoterice **Vril – Thule** şi **Black Sun** au intrat în contact cu o civilizaţie din **Constelaţia Alderbaran** de unde au primit **tehnologie spaţială** – **Europa organizată azi** pe baza planurilor vizionare ale lui **Rudolf Hess**!? – Germanii "părinţii" primelor **"OZN - farfurii zburătoare" terestre** – Hitler construise o navă care să ducă conducerea nazistă în **Alderbaran** – În **Antarctica** s-a construit un oraş ce trebuia să pună bazele celui de-al **Patrulea Reich – Amiralul american Byrd învins în războiul de la Polul Sud de o flotilă de OZN-uri.**

Dr. Emil Străinu
Coordonatorul Colecţiei New KYBALION Secret Files

OZN-urile, ARMELE de REVANŞĂ ale lui HITLER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STRĂINU, EMIL
OZN-urile, ARMELE de REVANŞĂ ale lui HITLER/

Emil Străinu – Bucureşti: TRIUMF, 2012

Dr. Emil Străinu
Coordonatorul Colecţiei New KYBALION Secret Files

OZN-urile, ARMELE de REVANŞĂ **ale lui** HITLER

Editura TRIUMF
Bucureşti 2012

Moto

„Intercept, but don't shoot!" – „Interceptează, dar nu trage!"

Din momentul în care personalităţile din Aviaţia americană au emis, în 1948, acest ordin, piloţii americani au fost sfidaţi batjocoritor de OZN-uri (Obiecte Zburătoare Neidentificate), care au invadat deseori spaţiul aerian al SUA, ca şi cum s-ar fi aflat în misiuni paşnice de explorare. De ce Aviaţia americană nu şi-a autorizat piloţii să-i doboare pe misterioşii invadatori? Teama de o ripostă extraterestră? Proteste diplomatice din partea puterii „necunoscute", ce posedă cel mai mare secret al timpurilor noastre? Veneraţie tehnologică dictată de ignoranţă? Sau, în cele din urmă, amăgire deliberată dictată de circumstanţe?

Renato Vesco
Cercetător, anchetator OZN

Cuvânt înainte

Am scris cu ceva timp în urmă o trilogie[1] referitoare la armele secrete germane, care s-a bucurat de un real succes printre cititori. Am primit scrisori cu întrebări, chiar şi materiale şi referiri la unele surse interesante de informare din zona literaturii ce se referă la armele secrete de **„revanşă”** (Vergerltungswaffe[2]) ale lui Adolf Hitler.

Am răspuns prin articole, în paginile Revistei **Jurnalul Conspiraţiei[3],** la aceste probleme ridicate de cititori.

Cartea pe care o aveţi în faţă este o provocare spre o zonă mai puţin cunoscută de marele public şi căutată cu nesaţ de iniţiaţii domeniului fascinant al ocultismului modern şi al **Culturii Teoriei Conspiraţiei.**

Nu este necesar să acceptaţi tot ce citiţi, dar este bine să avem mintea deschisă, deoarece nu întotdeauna ne este spus adevărul, şi atunci cărţi de tipul celei prezente ne pot deschide porţi nebănuite spre cunoaştere.

Este unanim acceptat că totul în noi şi în jurul nostru, în microcosmos şi în macrocosmos, se află într-un echilibru instabil, într-o continuă mişcare şi transformare, într-o infinită gamă de forme de manifestare, deci absolut totul sau orice este posibil…

într-o zi, peste câteva zeci de ani, computerele, roboţii, cyborg-ii şi androizii vor deveni mai inteligenţi decât omul. Vor învăţa să se autoeduce şi să-şi dezvolte singuri propria inteligenţă.

Atunci poate că aceştia vor încerca să preia controlul lumii noastre. Ne vor face sclavi sau vor constata că suntem

---

1 Emil Străinu, *Un OZN pentru Hitler,* Editura Solaris, Bucureşti, 2009; Emil Străinu, *Operaţiunea Elster,* Editura Solaris, Bucureşti, 2009; Emil Străinu, *Führerul şi Arma finală,* Editura Solaris, Bucureşti, 2009.

2 Armă de revanşă (din limba germană).

3 *Jurnalul Conspiraţiei,* Numărul 1-7, Bucureşti, 2012.

„în plus” şi ne vor elimina. Roboţii se vor multiplica, prin autoperfecţionare, în generaţii din ce în ce mai evoluate şi vor putea lua în stăpânire întreaga noastră planetă.

Roboţii replicanţi sunt deja o realitate; nu uitaţi de nanotehnologii şi de nanoroboţi…

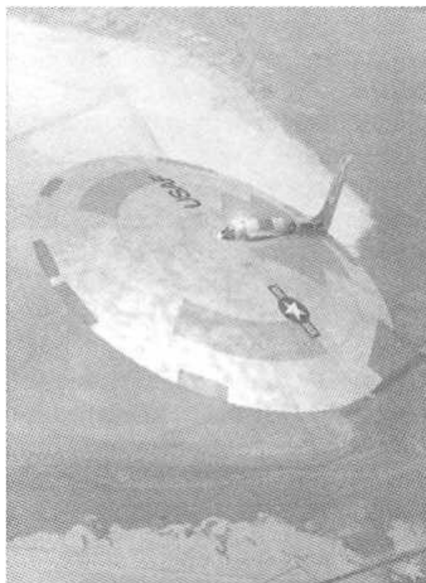
Cine va conduce Lumea!?

Internetul, prin dezvoltare şi perfecţionare, este primul pas spre o conducere a lumii de către inteligenţa artflcială.

Nu uitaţi, nu este o ficţiune, ci o posibilitate cu mare probabilitate de producere… sau în curs de realizare!

Centrele **NSA**[4] au împânzit tot Pământul, iar sistemele de ascultare şi supraveghere electronică planetară de tip **ECHELON** şi **UKUZA** sunt operative de ani buni şi în continuă dezvoltare…

Big Brother5 este tot timpul cu ochii pe **Noi,** pe… **Dumneavoastră!!**

4 NSA – Agenţia de Securitate a SUA. Are staţii de cercetare

Tocmai faptul că există realizări tehnice excepţionale, ţinute sub cheie de „câţiva” aleşi, este marele pericol. Realizările tehnologiei germane naziste există şi sunt ţinute „la secret” de zeci de ani.[5]

în anii şaptezeci, URSS, prin intermediul serviciului său secret KGB, a finanţat două filme realizate în coproducţie cu mai multe ţări socialiste, care se refereau explicit la existenţa certă a armelor secrete de revanşă germane.

Cele două filme, intitulate *Operaţiunea BORO- RO* şi *Tăcerea doctorului Evans,* intens mediatízate după debut, au dispărut efectiv de pe piaţă după căderea Cortinei de fier, în anul 1989.

După 1990, în Federaţia Rusă a fost realizat filmul **„Cercetaşii”[6] [7],** unde realizatorii prezintă pe larg realizarea şi experimentarea inclusiv pe teatrele de operaţiuni militare a **„discurilor zburătoare germane”** cât şi a altor realizări tehnologice naziste (inclusiv „raza morţii”, gândită de Nikola Tesla) din domeniul armamentului şi tehnicii militare.

Şi în România, într-un film7 istoric ce se referă la acţiunile Armatei Române pe frontul antihitlerist, a cărui realizare a fost dirijată din umbră de către **DIA**[8] şi **CPSA[9],**

5

6 Cercetaşii, Razvedciki, în limba rusă, se referă la trupele de cercetare ale Armatei Roşii (URSS) în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

7 Filmul pleca de la o lucrare a generalului dr. Ilie Ceau- şescu, care prezenta explicit faptul că întoarcerea armelor de către Armata Română la 23 august 1944 a scurtat războiul antihitlerist cu cel puţin 7-8 luni şi nu a mai permis germanilor să introducă în producţia de serie armele secrete (de revanşă – Vergeltunswaffe) ale lui Hitler, care ar fi dat un avantaj suprem naziştilor. Lucrarea are titlul „200 de zile mai devreme. Rolul României în scurtarea celui de-al Doilea Război Mondial", autori Ilie Ceauşescu, Florin Constantiniu, Mihail lonescu, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985.

8 DIA – sigla Direcţiei de Informaţii a Armatei R.S. România, în prezent DIM – Direcţia de Informaţii Militare a Armatei României.

9 CPSA – sigla Consiliului Politic al Armatei R.S. România.

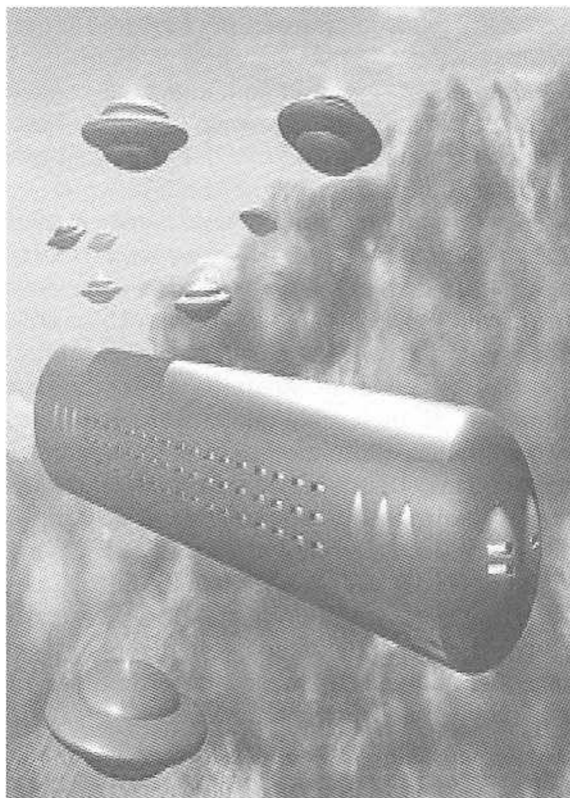
realizat înainte de 1989, derulând operaţiunile forţelor armate Române de pe spaţiul cehoslovac din Munţii Tatra, din anul 1945, se fac referiri directe şi explicite la existenţa acestor arme secrete germane.

Aceste filme au fost un adevărat coşmar pentru Guvernul SUA, US Army, CIA, NSA şi serviciile secrete occidentale mai ales pentru cele germane, italiene, engleze şi franceze.

Când nu au mai avut ce face singura ripostă a serviciilor secrete ale SUA, care s-a dovedit o operaţiune de proastă inspiraţie, a fost orchestrarea din umbră a filmului **„Contact”,** cu celebra actriţă Jody Foster, care în loc să dezamorseze starea de fapt existentă pe acest subiect, a alimentat şi mai mult speculaţiile legate de contactul naziştilor cu cel puţin o ipotetică civilizaţie extraterestră cu referire la sistemul stelar Aldebaran.

Apoi a urmat serialul ultracunoscut şi ultravizionat **STAR GATE – Poarta Stelară,** unde referirile la artefactele unor civilizaţii extraterestre din vechime, descoperite la Polul Sud, pun mari întrebări pentru cine vizionează filmul serial apărut în mai multe sezoane.

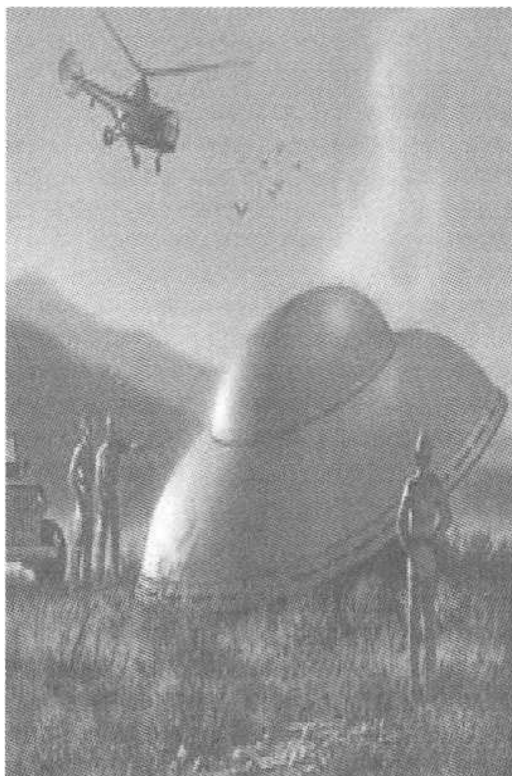
Ceea ce nu se explică în materialele apărute până acum cu privire la armele secrete de revanşă germane este omiterea cu bună ştiinţă a **contribuţiei uneori hotărâtoare a savanţilor şi a specialiştilor români şi italieni.**

Dacă italienii mai sunt citaţi pe ici pe colo, exemplu dr. Bellonzzo, numele specialiştilor români cu excepţia lui Herman Oberth care era

io

de etnie germană numele şi contribuţiile celorlalţi savanţi români lipsesc cu desăvârşire.

Şi acesta nu este decât un exemplu din multe altele, dacă ar trebui să ne referim numai la imensa comoară lăsată de marii savanţi **Nikoia Tesla, Herman Oberth, Henry Coandă, George Gogu Constantinescu, Ştefan Odobleja, Nikolae Vasilescu Karpen, Dimitrie Leonida sau Nicolae Văideanu…**

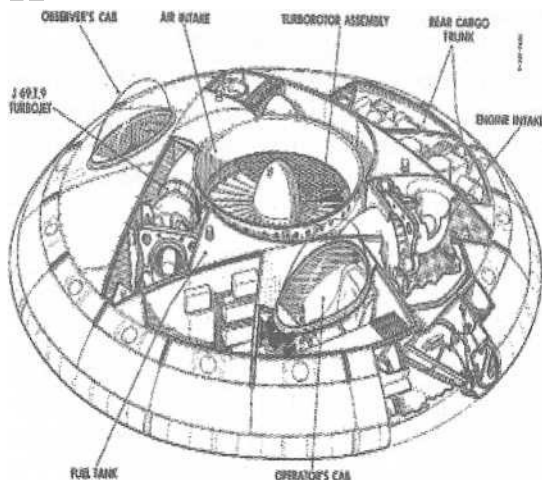
La începutul anului 2012 preşedintele SUA Barack Obama a cerut într-o întâlnire secretă cu reprezentanţii marii finanţe, ai marilor corporaţii şi trusturi transnaţionale şi ai serviciilor secrete să fie scoase în cel mai scurt timp de la „secret" marile invenţii deoarece păstrarea lor în continuare „la seif' este neproductivă pentru dezvoltarea actuală şi viitoare a lumii şi în primul rând pentru menţinerea statutului de lider mondial al SUA.

Deocamdată nu avem niciun semnal concret în sensul celor discutate atunci… Şi lucrurile nu se opresc aici…

Pentru că suntem pe tărâmul culturii teoriei conspiraţiei, vă prezentăm şi un fapt care a ridicat numeroase semne de întrebare…

Astfel, se spunea că Jocurile Olimpice de la Londra 2012 vor fi deschise de celebrul Agent[10] 007, interpretat de Daniel Craig, întrun scurtmetraj realizat de Danny Broyle.

Scurtmetrajul „The Arrival”, ce va fi proiectat la ceremonia de deschidere a Olimpiadei – 27 iulie, îl înfăţişează pe agentul 007 când este chemat de Suverana Marii Britanii la Palatul Buckingham, regina Elisabeta a Il-a încredinţându-i o misiune specială inedită, deschiderea J.0.2012.

Bond, James Bond, pleacă de la Palatul Buckingham la bordul unui elicopter, ajunge deasupra stadioului de la Stratford şi se paraşutează în arenă…

---

10 Este cunoscut faptul că Agentul 007 din filmul cu acelaşi nume are acces în acţiunile sale din serial la tehnologii militare şi de obţinere a informaţiilor ultrasofisticate, unele din domeniul Science-Fiction. Cunoscătorii vor face multe legături între filmul citat şi faptele şi întâmplările relatate în prezenta carte.

Presa britanică a informat cu oarecare mirare despre permisiunea specială acordată regizorului Danny Boyle şi actorului Daniel Craig de a avea acces la Buckingham inclusiv în camerele private ale Suveranei... ţinând cont că până acum o asemenea permisiune nu a mai fost acordată de regină.

însă perioada jocurilor Olimpice de la Londra (27 iulie – 12 august) coincide cu sărbătorirea jubileului de diamant al reginei Elisabeta a Il-a, dar şi cu împlinirea a 50 de ani de la lansarea primului film din seria James Bond.

în 1962, Agentul 007 al lui Fleming a apărut pentru prima dată pe marele ecran în interpretarea actorului Sean Connery. în plus, anul acesta, în luna octombrie, va avea loc premiera celui de-al 23-lea film din seria Bond, Daniel Craig intrând pentru a treia oară în pielea celebrului agent special al Majestăţii Sale (după Casino Royale, în 2006, şi Quantum of Solace / 007, în anul 2000).

Oricum, dincolo de masajul său pacifist, Olimpiada menţionată a avut pe neaşteptate, pentru moment, rolul de a amâna[11] (întârzia sau anula!?) declanşarera previzibilului război cu Iranul...

Prezenta colecţie, numită în mod semnificativ **New Secret Kybalion Files,** pe care o inaugurăm cu prezentul volum, se doreşte a fi o fereastră spre nonconvenţionalul transfrontaâier şi interdisciplinar al ştiinţelor, o poartă spre cunoaşterea ştiinţei viitorului apropiat şi a celui foarte îndepărtat, ale cărei realizări thenologice şi ştiinţifice, pentru noi cei de azi, ar părea o adevărată lecţie de „magie".

în Statele Unite, Ia Denver, în Deşertul New Mexico, a fost construit un uriaş „Spaceport" pentru primirea

---

11 Un război cu Iranul este considerat de anumiţi actori politici (state] ca inevitabil, dorindu-se instaurarea „democraţiei" şi la Teheran atât timp cât există o ameninţare nucleară iraniană.

navelor cosmice tip Space Shuttle, care nii foloseşte la nimic, deşi este operaţional, încadrat cu personal şi asigurat logistic de câţiva ani buni.

Pe cine sau ce aşteaptă!? în carte am pus traducerea din limba rusă a unui material ce-i aparţine lui Lev Bezâmenski, scris la mijlocul anilor şaptezeci, ce se referă la ocultismul german, de tip nazist, totul legat de **reconstrucţia ulterioră a celui de-al Patrulea Reich!**

Veţi rămâne stupefiaţi să aflaţi că în **Europa de azi se întâmplă ceea ce a prevăzut criminalul nazist Rudolf Hess încă în anii treizeci cu… Adolf Hitler!**

Citiţi cu atenţie această carte!

Şi nu uitaţi:

Cine va câştiga Războiul Cunoaşterii va supravieţui, va pătrunde tainele Universului şi îi va domina pe ceilalţi.

Dr. EmilStrăinu

Prefaţă

Această carte este o provocare pentru minţile ascuţite ale momentului, o sfidare la adresa cercurilor ce ne ascund adevărul şi ne opresc drumul spre cunoaştere…

Reluăm aici informaţiile[12] date de mai mulţi agenţi sovietici, ce au dezertat în Occident şi care s-au referit în declaraţiile lor la mistificările[13] din domeniul cercetării spaţiului cosmic din URSS, definitorie fiind aici declaraţia celebrului spion KGB, Lev Termene care spuneacă:

„Se săturase să fabrice OZN-uri, extratereştrii şi

12 Vezi Emil Străinu, *Americanii nu au fost pe Lună!?, Mistificările Programului Apollo – Omul pe Lună,* Editura Triumf, Bucureşti, 2012.

13 Vezi Emil Străinu, *Radarul vânează OZN-uri – Radarul un martor incomod în dosarul OZN,* Editura Triumf, Bucureşti, 2012.

farfurii zburătoare” (!?!?] pentru KGB şi GRU[14]…

în acest spirit citiţi şi Anexa 6 a acestei cărţi, unde Agenţia de presă a R. S. România, AGER- PRES prezenta în 1989 incredibila aterizare a unui OZN în URSS, știre cenzurată, UZ INTERN, dată numai pentru activul de partid şi de stat al timpului…

Conform unei informaţii care a ajuns de la STASI[15] la CIA[16] şi KGB[17] la începutul anilor şaptezeci, lângă o bază militară a armatei Republicii Federale a Germaniei a aterizat pentru scurt timp un OZN de forma clasică a unei farfurii zburătoare, care a fost fotografiată pe film color de una dintre gărzi şi care pe bordurile sale aveau zvastica şi crucea neagră nazistă.

Filmul s-a dovedit real, netrucat, deşi a fost verificat şi reverificat de mai multe laboratoare în mai multe ţări NATO, inclusiv în SUA.

Incidentul a produs iniţial un adevărat uragan în marile cancelarii ale lumii şi în „comunitatea” internaţională a serviciilor secrete.

Ulterior evenimentului, întreaga întâmplare în mod straniu şi ciudat a fost însă persiflată şi dusă în derizoriu, iar subiectul a devenit anecdotic sau dat uitării.

Pentru mine informaţia de mai sus putea fi una dintre miile de date conexe despre fenomenul OZN, dar atunci când am aflat-o, mi-am amintit de o întâmplare poate mult mai insolită decât cea descrisă anterior. Ceva ce mă implica direct… Dar iată despre ce era vorba…

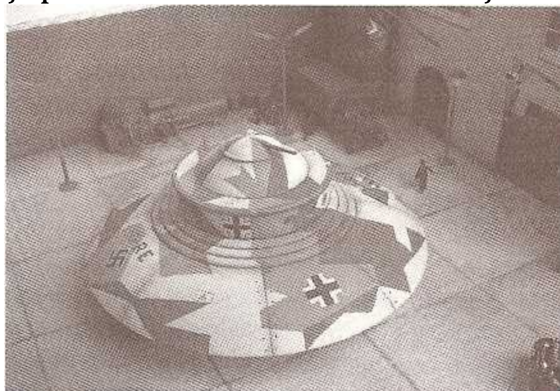
14 GRU – Sigla serviciului secret al Armatei Roşii a fostei URSS.

15 STASI – Serviciul Secret ai Republicii Democrate Germane.

16 CIA – Agenţia Centrală de Informaţii a SUA.

17 KGB -Serviciul Secret al fostei URSS. în prezent în Federaţia Rusă sunt două servicii secrete de informaţii ale statului: FSB -Serviciul de Informaţii Intern şi SVR – Serviciul de Informaţii Extern al Federaţiei Ruse.

în anul 1999 a decedat tatăl meu în condiţii foarte ciudate, lucru care m-a marcat profund. Fost ofiţer superior de radiolocaţie. a activat în CAAT[18] timp de 40 de ani, din 1950 şi până în anul 1990. când a ieşit la pensie.

Am cunoscut mulţi dintre colegii săi, astfel că în august 1999 [tata murise în primăvară) când am fost solicitat telefonic să mă întâlnesc cu un fost prieten al tatălui meu, nu am evitat să dau curs invitaţiei.

La întâlnire a venit însă fratele celui ce sunase, care şi-a cerut scuze în numele celui menţionat mai sus, deoarece nu era transportabil [avea 70 de ani şi era paralizat la pat). Mi-a dat o revistă oarecare în care erau împăturite nişte foi alb gălbejite, de hârtie, scrise mărunt de mână. Mi-a spus sec:

„Acest secret mă apasă de peste patru decenii, eşti scriitor, fă ce vrei cu el, dar numai după moartea mea şi a fratelui meu!"

A salutat politicos, mi-a strâns mâna şi a dispărut în decorul locului de întâlnire. Cred că totul a durat cam un minut…

După câteva secunde de confuzie am realizat că trăisem chiar un moment unic…

---

18 CAAT – Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

Am mers în parcul din apropiere şi am citit în „fugă” pe „nerăsuflate” cele câteva pagini olografe. Le-am citit şi am... îngheţat, deşi afară erau 30 de grade...

Toată noaptea nu am dormit, iar dimineaţă, la prima oră, m-am prezentat la unul dintre şefii mei, ofiţer de elită, specialist în informaţii, și i-am arătat materialul.

Acesta l-a parcurs în linişte, calm, de câteva ori, l-a împăturit şi, printre fumurile ţigării pe care o savura, m-a întrebat:

„Când ziceai că este eclipsa totală de soare?”

„Pe... pe 11 august!”

„Vezi că am raportat «sus», şi ţie şi prietenilor tăi de la Observatorul Astronomic[19] vi s-a aprobat să vă instalaţi lunetele şi telescoapele pe timpul evenimentului astronomic pe acoperişul Palatului Parlamentului, cum ai solicitat în adresă. S-au anunţat şi nişte personalităţi care vor să urmărească și ele cu voi în direct evenimentul.”

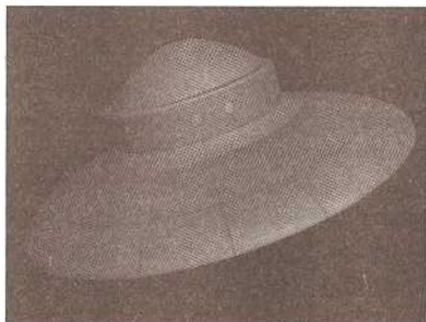
„în rest, nu am văzut absolut nimic, nimic, ai înţeles? Liber20 la program!”

Şi cam atât. Eclipsa a fost un eveniment unic şi, într-adevăr, mai multe personalităţi politice ale momentului s-au cocoţat pe acoperişul Parlamentului să privească prin telescop evenimentul, care i-a impresionat. Această ocazie unică a fost o lungă perioadă atuul meu.

Materialul l-am „conspectat conştiincios”, l-am pus la păstrat un timp, după care, din exces de zel, l-am distrus.

---

19 Echipa de astronomi din care am făcut și eu atunci parte era condusă de regretatul astronom dr. Harald Alexandrescu de Ia Obsevatorul Popular „Amiral Vasile Urseanu" din Bucureşti.

20 Atunci am avut strania impresie că şeful meu ştia despre ce este vorba… în 2012 când ne-am reîntâlnit, amândoi plecaserăm din „system" şi nu am ratat ocazia să-l întreb de momentul în cauză. Mi-a mărturisit sincer că ştia de întâmplarea din Germania Federală, dar văzând-o cumva extrapolată în România s-a speriat şi a crezut că este o operaţie de „capcanare" a sa, o cursă ce i se întindea din exterior şi de aceea şi reacţia de atunci…„0 temporal"

Acum, în faţa noilor evenimente şi informaţii încerc să refac, pe baza unor notiţe, cât mai fidel miezul informaţiilor primite atunci, mai ales că cei doi fraţi au „plecat" de ceva timp dintre noi.

Pe scurt informaţiile ar fi următoarele:

„în perioada de început a construcţiei hidrocentralei de la Bicaz, personajul ce-mi adusese materialul era ofiţer de miliţie cu gradul de locotenent. Acţiona acoperit ca pontator între constructorii acestui măreţ obiectiv economic pentru identificarea eventualilor „sabotori". Din însemnări reieşea că în perioada de doi ani până la evenimentul ce-1 va aduce în Bucureşti nu fusese prins niciun sabotor. Foarte rar, din când în când, mai fura cineva câte un sac de ciment sau nişte scânduri, în rest era linişte.

Totul până într-o noapte când, fiind în „serviciul de pândă” în raza şantierului, a fost chemat de miliţianul de rond care i se subordona şi care i-a prezentat la interogatoriu cinci paznici dintr-o zonă mai îndepărtată a şantierului care susţineau sus şi tare ceva incredibil.

Toţi cei cinci erau oameni peste 45 de ani, cu armata făcută, trecuţi prin război şi dăduseră nişte declaraţii coerente şi amănunţite[20] care se potriveau.

Pe scurt, pe la unu noaptea, doi dintre ei au văzut o lumină colorată într-o poiană din apropierea şantierului. Fiind convinşi că este un început de incendiu, i-au anunţat prin semnale acustice (toacă) pe ceilalţi trei din zona apropiată şi s-au deplasat împreună la locul presupusului incendiu.

Ajunşi la faţa locului, privind printre lăstăriş, cei cinci au amuţit de spaimă. în poiană era un „avion” rotund, ce semăna cu o farfurie, cu diametrul cam de 12-15 metri, înalt cam de 5-6 metri, fără elice sau motoare, ce avea pe margini foarte multe lumini colorate care ieşeau de undeva din interior, clipeau şi se roteau.

în bătaia luminilor, se putea vedea clar că „avionul” era vopsit în albastru şi pe el se puteau desluşi o stea mare roşie şi inscripţia CCCP22 H-3 0[21] [22].

Lângă avion erau două persoane în combinezon de pilot ce ieşiseră pe o uşă glisantă şifumau! După ce au terminat de fumat, cele două personaje au intrat în „avion”, uşa s-a închis şi, cu un ţiuit strident, „avionul farfurie” a decolat vertical, cu o viteză incredibilă, şi a dispărut în

---

20 Cred că este inutil să mai menţionăm că erau toţi în „slujba miliţiei populare" de atunci.

21 CCCP – sigla Uniunii Sovietice, URSS, în limba rusă.

22 Litera H în limba rusă este litera N în limbaj latin, deci H- 30 ar putea însemna prescurtat „Nomer 30", adică aeronava cu numărul 30! Este o ipoteză personală.

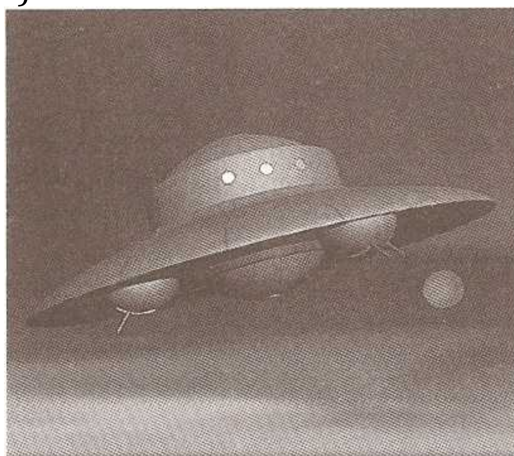
înaltul cerului.

A doua zi, în urma raportului telefonic cifrat al locotenentului, a sosit o maşină de teren tip „GAZ" de la Bucureşti. în afară de şofer, a mai venit cu trei civili. Doi erau români şi unul era... rus!

Nu au discutat decât cu locotenentul care făcuse o mică cercetare la faţa locului şi recuperase două chiştoace ce proveneau de la ţigări... ruseşti!

în poiană erau vizibile pe solul umed trei cercuri de treizeci centimetri diametru, ca nişte tălpici, aşezate în colţurile unui triunghi echilateral cu latura de şase metri. Atât, nimic mai mult...

Unul dintre civilii români a adunat toate probele scrise despre incident şi s-a interesat dacă mai ştiau şi alte persoane de incident. S-a convins că paznicii erau oamenii de încredere ai Miliţiei. Nu erau decât cinci martori direcţi (paznicii) şi doi indirecţi (locotentul şi sergentul major de miliţie) ce fuseseră de serviciu în acea seară.

După „anchetă", cei doi civili români au avut o discuţie cu rusul, pe limba lui, discuţie ce părea dusă în contradictoriu, oricum foarte „aprinsă". într-un târziu a părut

că s-au înţeles. Epilogul este interesant cel puţin pentru happy-end:

Celor cinci li s-a luat un angajament scris sub ameninţare cu moartea că nu vor vorbi nimănui de incident, au primit pe loc câte o primă foarte mare şi au fost trimişi imediat, fiecare, separat, pe alt şantier din ţară. Sergentul major a fost pe loc avansat două grade (plutonier major), premiat vârtos şi trimis şef de post de miliţie la el în comună, undeva pe lângă Arad.

Locotenentul a fost avansat cu două grade, punându-i-se pe loc steluţele de căpitan, a primit tot pe loc o primă substanţială şi a fost mutat şef la „Evidenţa[23] populaţiei" în raionul V.I. Lenin din Bucureşti, unde trebuia să se prezinte de a doua[24] zi.

Nu i s-a spus nimic, nu a scris nimic, nu i s-a luat nicio declaraţie sau raport, dar la plecarea civililor rusul a venit singur la el şi după ce l-a salutat i-a zâmbit complice şi i-a dat o pungă, de hârtie, ce părea plină cu „ceva". Pentru **za drujba![25]",** a zis rusul, i-a zâmbit iarăşi complice, i-a strâns mâna şi a… plecat! Ghiciţi ce era în pungă!?…

Zece pachete cu ţigări ruseşti a căror marcă corespundea cu chiştoacele din poiană!!

Omul nostru a avut o viaţă normală cu excepţia fricii permanente cu care a trăit tot timpul şi pe care a luat-o cu el în groapă când a murit… Din câte am înţeles din material, în 1999 miliţianul de la Arad ieşise la pensie şi era bine „merşi". Despre cei cinci paznici, de la eveniment nu s-a mai aflat

---

23 De aici va ieşi la pensie peste ani.

24 La sosirea la Bucureşti când s-a prezentat la post. „fostul" locotenent, atunci căpitan, a aflat că de fapt pentru rezultate excepţionale fusese avansat maior. Ciudat sau nu, până la pensie nu va mai fi avansat niciodată.

25 Za Ddrujba! – Pentru prietenie, în limba rusă.

ninic.[26]

Cam acesta ar fi pe scurt conţinutul documentului olograf semnat şi datat de autor la o dată din anii cincizeci.

Acum sper că înţelegeţi starea de perplexitate în care am intrat la aflarea relatării despre OZN-ul din Germania…

Dar lucrurile nu erau tocmai o noutate!…

Astfel, în lucrarea apărută în limba franceză cu titlul **Ces QVNI[27] qui Annoncent[28] le Surnhomme,** autorul Pierre Vieroudy ne relatează pe bază de documente ceva aproape incredibil. Şi, fiind cercetător francez, trebuie să-l credem…

Astfel, conform lucrării menţionate în anul 1944 în localitatea Pâncota[29], din România, doi martori de încredere au descris într-o declaraţie scrisă pe care au înaintat-o autorităţilor un „avion german” care zbura foarte repede şi care se susţinuse imobil timp de două minute, la punct fix, în totală linişte, după care şi-a continuat zborul silenţios în mare viteză. Deşi acest eveniment a prezentat un interes extrem pentru comandamentul german[30] din zonă, nimeni nu a dat nicio explicaţie celor descrise de martori.

Deci nimic nou sub soare!

No comment…

Dr. Emil Străinu

---

26 Eu cred că dacă nu au fost eliminaţi, au fost făcuţi... miliţieni.

27 OVNI – Objet Volant Non Identifie – OZN, obiect zburător neidentificat, în limba franceză.

28 pierre Vieroudy, *Ces OVNI qui Annoncent Ie Surnhome.La nuit de monde,* Editions Tchou, Paris 1977, pag. 58.

29 Pâncota este un oraş în judeţul Arad, România, este situat la 37 de km faţă de municipiul Arad, în zona centrală a judeţului, la contactul Câmpiei Aradului cu Munţii Zărandului, are un teritoriu administrativ în suprafaţă de 70,9 km^2. Oraşul are în administrare şi localitatea rurală Māderat. Avea la ultimul recensământ 7186 de locuitori.

30 La acea dată în zonă erau dislocate atât trupe ale Wermacht-ului (trupe terestre germane), cât şi ale Luftwaffe (forţele aeriene germane).

OZN-urile,
ARMELE de REVANŞĂ ale lui HITLER

Referindu-se la fenomenul OZN din perioada celui de-al doilea Război Mondial, cei mai mulţi cercetători din mediul academic, ştiinţific şi nu numai, rămân sceptici, ei vorbesc despre iluzii optice, fenomene fizice, meteo sau astronomice, inexplicabile.

Ca nişte lumini misterioase din necunoscutul îndepărtat, sau cel puţin aşa le vedem noi, OZN-urile, aceste ipotetice aparate zburătoare, pe cât de reale pot apărea în acest moment, ele sunt totuşi considerate de savanţi viziuni intangibile între fantezie şi realitate.

Dincolo de acest punct de vedere şi de fanii fenomenului OZN, mai există totuşi o categorie de cercetători, mai puţini la număr, deosebit de discreţi ce iau în calcul o cu totul altă teorie…

Aceştia fac parte din servicii secrete sau speciale, organizaţii iniţiatice, oculte sau ezoterice sau sunt simpli cercetători solitari adepţi ai unei teorii cel puţin ciudate, dar care capătă, pe măsura relevării dovezilor, tot mai mulţi adepţi.

Sunt cei ce se referă la cercetările secrete din Germania din perioada celui de-al Treilea Reich.

Prezentăm în continuare un studiu, un punct de vedere, am putea spune mai special, legat de fenomenul sus-menţionat, având conotaţii în perioada la care se fac referiri la unele „curente mistice” „iniţiatice” sau „ezoterice”…

Documente, schiţe, planuri, dar şi unele relatări ale celor ce au lucrat la aceste proiecte au continuat să apară

permanent după finalizarea Operaţiunii Paperclip[31], dezvăluiri ce continuă[32] şi astăzi ridicând mari semne de întrebare, creând paradigme sau adevărate stări de perplexitate…

într-adevar, aceste fenomene sunt menţionate şi în unele dintre manualele militare germane. De fapt, prima referire la adresa unui „OZN german” pare să confirme această teorie.

La data de 14 decembrie 1944, agenţia de presă Reuters transmitea pentru ziarul american *New York Times:*

„O sferă luminoasă misterioasă este noua armă nazistă.”

Aceasta însemna că, până la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, Germania a avut o armă secretă, descrierea ei primară, arhicunoscută având caracteristicile unui… OZN!

Un cercetător al armelor secrete – a „OZN- urilor germane” – a declarat în cursul unui interviu filmat:

„Cercetarea OZN-urilor germane este extrem de

---

31 Operaţiune desfăşurată la ordinul preşedintelui SUA Harry S. Truman (n. 8 mai 1884 – d. 26 decembrie 1972), prin care armata americană avea ordinul să recupereze savanţii germani din domeniile de vârf ale ştiinţei, cercetării şi construcţiei de armament.

32 Martin Borman, *Nazi in Exile by Paul Manning,* 1981.

dificilă. Am colectat rapoarte misterioase şi povestiri, literatură subterană[33], fotografii, schiţe şi fragmente de manuscrise, şi am încercat să intrăm în contact cu indivizi care au fost implicaţi în societăţile secrete Thule şi Vrill, cât şi cu organizaţia Black Sun. Dintre toţi cei chestionaţi cele mai multe persoane pe care le-am întrebat ne-au dat următorul răspuns:

„Cei care ştiu nu vorbesc, iar cei care vorbesc nu ştiu".

Pentru a ne edifica asupra subiectului pus în discuţie va trebui să facem o călătorie în timp şi să încercăm să descifrăm care este adevărul şi unde începe fantezia în această problemă a cărei rezolvare ne-ar putea schimba istoria.

Prima parte a puzzle-ului nostru ne duce la Viena, înaintea Primului Război Mondial.

Aici circulau idei, materiale[34], publicaţii ale unor curente ezoterice, între ele multe de **origine sumeriană.** Idei care mai târziu au fost preluate de propaganda şi ideologia celui de-al Treilea Reich şi cu ele, viziunea unei noi şi nonconvenţionale tehnologii.

A fost o perioadă în care mai multe societăţi secrete au înflorit, între acestea Templieri şi Rozicrucieni, Iluminaţii şi Francmasonii, Anthroposophistii[35], Teosofiştii, Neo-Templierii şi Ordinul Armanen[36].

---

33 Este vorba de cărţi tip „samizdat" sau lucrări ce circulă în cercuri restrînse sau oculte, discrete, secrete. Ca exemplu pot fi scrierile lui Jan von Helsing (pe numele său adevărat Jan Udo Holey], sau ale lui „Commander X", publicaţiile internaţionale NEXUS, COMPLOTS, TOP SECRET Magazin, The New Age Magazin sau Conspiracy Journal etc.

34 Vezi şi *The Vatican Concordat With Hitler's Reich* by Robert A. Krieg.

35 Antroposofia este o filozofie orientată spre latura uman

36spirituală, care reflectă şi vorbeşte la întrebările de bază profunde spirituale ale omenirii, la nevoile noastre de bază

artistice, la necesitatea de a se raporta la lume dintr-o atitudine ştiinţifică a minţii, şi la necesitatea de a dezvolta o relaţie a lumii în deplină libertate şi se bazează pe hotărârile şi deciziile individuale complete. 0 descriere mai detaliată ar indica, eventual, patru aspecte de bază şi nivelurile de antroposofie:

1. **Antroposofia este o filosofie spirituală, în principal, dezvoltată de Rudolf Steiner (1861-1925], la sfârşitul secolului 19 şi începutul secolului 20. Ea se naşte dintr-o *filosofie de libertate,* viaţă la centrul de antroposofie. Pentru mai multe informaţii despre antroposofie şi Rudolf Steiner din acest punct de vedere.**
2. **Este o cale de cunoaştere sau de cercetare spirituală, dezvoltată pe baza filosofiei idealiste europene, înrădăcinată în filosofia lui Aristotel, Platon şi Toma de Aquino. Acesta este în primul rând definit prin *metoda* sa *de cercetare* şi în al doilea rând de *cunoştinţe* sau de experienţe posibil a duced la acest lucru.**

Din această perspectivă, antroposofia poate fi, de asemenea, numită ştiinţa spirituală. Ca atare, acesta este un efort de a dezvolta nu numai ştiinţifice naturale, dar, de asemenea, o cercetare spirituală ştiinţifică, pe bază de tradiţie idealistă, în spiritul strădaniilor istorice, care au condus la dezvoltarea ştiinţei moderne.

Pe această bază, antroposofia se străduieşte să se reducă fisurile care s-au dezvoltat încă din Evul Mediu între ştiinţe, arte şi strădaniile religioase ale omului, cele trei domenii principale ale culturii umane, şi de a construi fundamentul pentru o sinteză a acestora pentru viitor.

Organizaţia centrală pentru cultivarea acestora în legătură cu antroposofia este o şcoală de ştiinţa

spirituală, având un sediu la Goetheanum, în Dornach, Elveţia.

3. **Antroposofia este, de asemenea, un impuls de a *hrăni viaţa sufletului în individ şi în societatea umană,* ceea ce înseamnă, printre altele, pentru a hrăni respect şi interes pentru alţii pe o bază pur umană, independent de originea lor şi de opinii.**

Principala organizaţie de acest lucru este Societatea Antroposofică, ce există într-o formă în întreaga lume, ca societăţi naţionale Antroposofice, şi ca grupuri formate pe baza acestui subiect.

Unii păreau să se fi trezit dintr-un somn lung de secole. Ceea ce a deranjat „somnul lor" a fost sosirea iminentă a noii ere prezise, de tranziţie de la Epoca Peştilor la Epoca Vărsătorului.

Toate aceste grupuri s-au simţit chemate săşi pună amprenta pe „Era" care urma sa vină.

4. **în timp ce înrădăcinate într-o filosofie de libertate, dezvoltate ca o metodă de cercetare spirituală şi un impuls pentru a hrăni un interes pur uman, în alte persoane, şi de asemenea, posibilele implicaţii practice pentru că astfel de vieţi ar fi** *aplicat antroposofia practică* **în „mişcări fiice" ale antroposofiei.**

Cele mai dezvoltate dintre aceste „mişcări fiice" ale antroposofiei sunt agricultura biodinamică, şcolile Waldorf (a se vedea Consiliul European pentru şcoli Steiner Waldorf şi Asociaţia de şcoli Waldorf din America de Nord pentru cele mai mari şcoli Waldorf asociaţii), educaţie curativă antroposofică (a se vedea Centrul European de Cooperare în Educaţia curativă şi Terapie Socială şi Asociaţia Camphill din America de Nord) şi medicina antroposofică.

Principala organizaţie construită pentru cooperarea între organizaţiile antroposofice, instituţii şi companii este asociaţia civilă Societatea Antroposofică Generală, cu un centru în Dornach, Elveţia. Organizaţia corespondentă în SUA este Consiliul Organizaţiilor Antroposofice.

37 **Ordinul Armanen este o organizaţie ocultă, discretă, ce a fost fondată la solstiţiul de vară din 1911, în Germania, de către Ariosophist Guido von List. Are şi cercuri interioare secrete. Se fondează pe ideea grupului Armanen, ce vine din antichitate. Este recunoscută ca cea mai înaltă clasă sacerdotală a popoarelor germanice, coborând din** *„stocul primordial al rasei albe".* **Ordinul este superelitist, ierarhic şi iniţiatic, având nouă clase de iniţiere. Ordinul este etnonaţionalist, etnicist şi rasist, respingând rasa de amestec ca pe o degenerare morală. Activităţile ordinului se desfăşoară în castele şi locuri sacre. Unele ramuri ale ordinului îl venerează pe zeul Odin.**

La început au lucrat teologi şi orientalişti, cercetători nordici, toţi fascinaţi de un singur scop:

„Noua[37] epocă de aur".

---

37 în afară de Hitler, despre diferite variante ale unor „Epoci de aur" în viziune personală ne-au mai vorbit de-a lungul istoriei I.V. Stalin, Mao Dze Dong, Deng Xiao Ping, Kim Ir Sen și... Nicolae Ceaușescu!

Dincolo de bine şi de rău, încă de la începutul timpului, acest concept a declanşat interferenţe în lumea spirituală, între lumină şi întuneric, între componentele culturii magiei – magia zis „albă” şi magia zis „neagră” – între ocultism şi înţelepciune, între mişcările ezoterice şi cele exoterice.

Pământul nostru, cu dimensiunile sale spirituale, care sunt de fapt gânduri ale omenirii, este oglinda acestui conflict. De fiecare dată când un om ia o decizie el trebuie să aleagă între două drumuri: calea albă, de iubire dezinteresată, sau drumul negru, de egoism, ceea ce duce inevitabil la îndoctrinare şi regres.

Orice persoană ce vine în contact cu învăţăturile mai mari, înălţătoare, se consideră mai bună, şi totuşi, două principii rămân în el (binele şi răul) care-1 obligă să analizeze ce acţiuni şi ce gânduri îi vor folosi şi la care putere.

La „sfârşitul timpului”, la amurgul zeilor, el îşi va da seama că Raiul şi Iadul sunt idei ale propriilor noastre acţiuni, Binele şi Răul sunt propriile invenţii.

Apoi el îşi poate contura pe baza acestei experienţe reîntoarcerea la origini. Forţele întunericului şi lumina

servesc unui singur Dumnezeu[38], Creatorul tuturor lucrurilor. Singurul lor scop este expunerea noastră la experienţele vieţii pentru a crea o **rasă de fiinţe superioare.** Dar să nu uităm că *„puterea lipsită de dragoste poate crea adevarate dezastre".*

Pe atunci, un tânăr personaj care va marca istoria secolului XX şi nu numai a intrat în contact cu toate aceste învăţături secrete de la Viena: era vorba de Adolf Hitler.

El a citit toate cărţile şi literatura pe care o putea găsi despre aceste teme.

Hitler a dezvoltat o viziune în care a realizat că lumea ar trebui reformată pentru a deschide calea către o nouă eră.

Din acel moment el ştia măsurile pe care urma să le ia. Puterea sufletului urmăreşte reînnoirea, dar poate crea haos.

Cu acelaşi scop, în această perioadă s-a realizat o acumulare a cunoştinţelor, ceea ce a dus la dezvoltarea unor tehnologii globale şi căutarea de tehnologii alternative,

---

38 în acest material noţiunea de Dumnezeu este interpretată ca entitatea supremă în Univers, Universuri sau Multiversuri, fiind omnipotentă, omniprezentă, atotștiutoare şi atotcreatoare, elementul de unde începe totul şi se finalizează totul, aflat deasupra orice şi tuturor, nesupus timpului sau erodării de orice fel, existând deasupra inteligenţei şi puterii noastre de înţelegere.

responsabile pentru OZN-uriie germane ce vor apărea mai târziu.

Toate acestea ne-au condus înapoi la Viena anului 1917.

Patru bărbaţi şi o femeie se întâlnesc în cafeneaua vieneză Schopenhauer:

Tânăra Maria Ortic[39], un medium spiritual din Zagreb, tânărul student şi pilot de vânătoare Lothar Weitz, ofiţerul ocultist şi orientalist Karl Haushofer, Rudolf von Seebottendorf, un ocultist care tocmai se întorsese din Orient, şi Gernhart Prellit, care făcea parte din Ordinul Templierilor.

Subiectul lor a fost venirea unei noi „Ere”. Ei au vorbit despre revelaţii secrete, **Lancea Destinului,** despre **Piatra filosofală,** piatra magică „negru-violet”. **Ei au discutat despre posibili**tatea **de a** intra în contact cu vechii **germanici**[40] **şi geţi,** cu zeii babilonieni Ishtar, Ostara şi Osalis şi **de comunicare cu lumi îndepărtate, nu numai de pe lumea asta, ci şi de pe „lumea cealaltă”.**

Am putea spune că această cafenea este locul în care s-a născut societatea secretă Thule, care la rândul său a dat naştere Partidului Naţional Socialist German, SS-ului, Organizaţiei Black Sun, dar şi a societăţii Vrill care, la rândul său, a fost fundaţia activităţilor oculte ale celui de-al Treilea

Reich, dar şi a unei tehnologii globale între care şi începuturile OZN-urilor germane.

Care a fost secretul din spatele tuturor lucrurilor?

---

39 Mediumurile ocultiştilor germani erau cunoscute sub numele de Mary Ortis, Traute, Sigrum, Gudrum şi Heyke.

40 La o manifestare ştiinţifică ce a avut loc la Universitatea din Bonn, „Unibonn", în Germania, în anul 2005, la care am participat, s-a prezentat un material unde s-a susţinut că nu se mai mai poate vorbi de „goţi" ca strămoşi ai germanilor, ci de „geţi". Mai mult decât atât conferenţiari din Letonia şi Estonia susţineau că popoarele lor sunt urmaşi ai „dacilor costoboci". No comment!

Sursa inepuizabilă de energie pentru ei a fost **Soarele Negru. Un fascicul de lumină infinită care, deşi invizibilă pentru ochiul uman,** ***era fără doar şi poate acolo, era reală!***

Aşa cum lumina puternică a soarelui poate lumina Pământul, aşa poate Soarele Negru să lumineze sufletul omului. Aceasta este lumina divină.

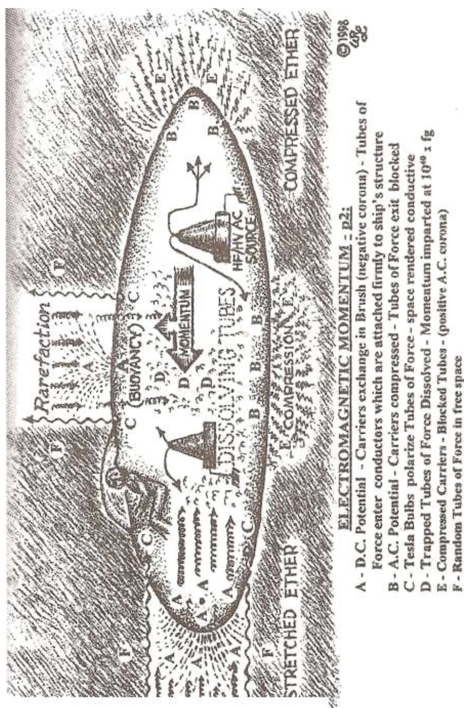
Din această zi filosofia ocultă a celui de-al Treilea Reich a fost învăluită într-un nor gros de mister şi secretomanie.

Liderii săi au fost aleşi din rândul societăţii Thule şi al SS-ului. în multe feluri, ideile lor diferă considerabil de politica dusă de Partidul National Socialist.

Emblema lor era Soarele Negru. 0 filosofie ţinută secretă de mii de ani a fost fundaţia pe care ocultiştii vor construi cel de-al Treilea Reich mai târziu.

Simbolul **Soarelui Negru** poate fi găsit în multe temple babiloniene şi asiriene, chiar şi fenicienii şi cartaginezii au avut cunoştinţă de ce reprezenta acest simbol.

în culturile babiloniene şi asiriene, Soarele Negru apărea adesea sub forma unei cruci. Regii asirieni purtau un însemn ce nu diferea prea mult de Crucea de Cavaler german. **Asta înseamnă că originea acestei cruci este mult mai veche cu câteva mii de ani decât Creştinismul.**

Astăzi nici măcar nu ştim ce a fost în mintea ocultiştilor celui de-al Treilea Reich şi spre ce i-ar fi putut duce ideile lor… **Poate au crezut în vechile profeţii despre Noul Ierusalim şi**

Noul Babilon[41], care ar trebui să reînflorească într-o ţară din Europa Centrală, când al treilea Sargon[42] s-a întors.

Cunoştinţele secrete şi profeţiile spuneau că templierii s-au întors din Orient şi au stat inactivi timp de secole, aşteptând împlinirea.

în 1919 Von den Seebottendorf, Karl Haushofer[43] şi

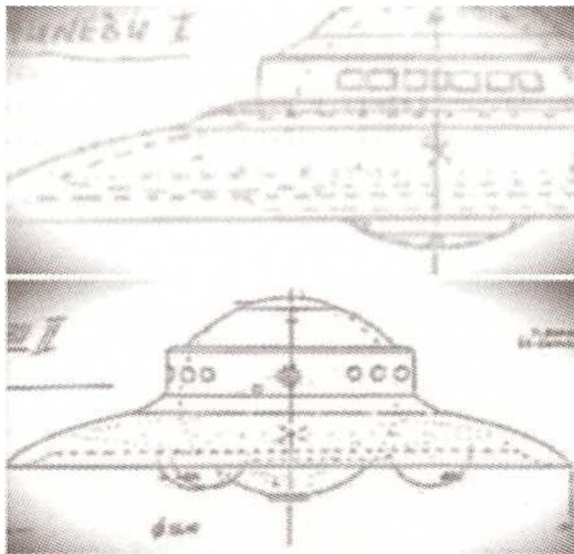
41 Noul Ierusalim!? Vă pare cunoscut, nu!?!?

42 Al treilea Sargon, adică, conform Biliei, revelaţiei lui Isaia al treilea Mesia, care conform doctrinei Thule trebuia să aducă glorie şi o nouă renaştere a Germaniei.

43 Karl Haustofer era magul preferat al lui Hitler. în acea perioadă în URSS magul preferat a lui I.V. Stalin era Wolf Messing, iar corespondentul lor în Anglia era ezoteristul Alistar Crowley, care îl consilia pe Winston Churchill! în războiul dintre

Dietrich Eckhart au format Socie**tatea Thule**[44]**.** Acest lucru se pare că ar fi fost un creuzet pentru reţelele diferite oculte ce aveau conexiuni în întreaga Germanie.

Sediul central a fost la München. Mulţi membri ai societăţii Thule au format o poziţie activă împotriva Republicii Socialiste din Bavaria.

Atunci, în 1921, a fost fondat şi un partid politic46 şi Adolf Hitler, un om cunoscut pentru credinţele sale oculte, inspirat fiind de membrii societăţii Thule, s-a impus în plan public.

Adolf Hitler şi-a scris opera vieţii sale, Mein Kampf.

---

cei „trei magi" se pare că pionul de sacrificiu a fost Rudolf Hess.

44 Thulle Geselshaft – membrii de seamă: Adolf Hitler, Rudolf Hess, Herman Göring, Henrich Himmler, Alfred Rosemberg, Dr. Hans Franck, Julius Streicher, Franz Gurtner, Contesa Westrap, adică mai toţi conducătorii nazişti. Rudolf Steiner a creat o disidenţă în Thule, fapt ce i-a adus lui şi adepţilor lui condamnarea la moarte. Unele dintre doctrinele care au marcat fundamental Societatea Thule au fost religia germano-ariană „Wihinai" elaborată de filozoful Guido von List, glaciologia lumii, de Hans Hörbiger, şi creştinismul original al adepţilor de Marcion, care s-a opus Vechiului Testament. Cercul cel mai intim era, în orice caz, liga contra evreilor din lumea întreagă şi contra francmasoneriei şi lojelor.

Planul lui Hitler pentru un Reich de un mileniu a luat naştere.[45]

Din cauza ambiţiilor politice în creştere ale societăţii Thule au rezultat un număr de grupuri oculte[46] mai mici, care s-au desprins şi au mers fiecare pe calea lui.

Unul dintre aceste grupuri a fost **Societatea Vrill[47]** care inţial s-a numit **Fraţii Luminii – Bruder Des Lichts.**

Până la sfârşitul anului 1919, un grup select de oameni, membri ai organizaţiilor Thule şi Vrill s-au întâlnit într-un vechi han de vânătoare în apropiere de Berchtesgarten. Pentru prima data a fost prezent la această acţiune şi doctorul Winfrid Otto Schumann[48], un om a cărui specialitate am numi-o astazi ştiinţă nonconvenţională, având legături cu „energia alternativă" şi „free energy".

Fără doar şi poate o prezenţă marcantă a fost cea a mediumului Maria Ortic. Un al doilea medium a fost de asemenea prezent cu această ocazie tânăra în vârstă de 18 ani, pe nume Sigrun.

Maria Ortic a prezentat texte primite de la mediumul ei spiritual, unul în **Alfabetul Sumeria** şi celălalt în **Codul secret al Templie**rilor". Ambele texte fuseseră deja traduse.

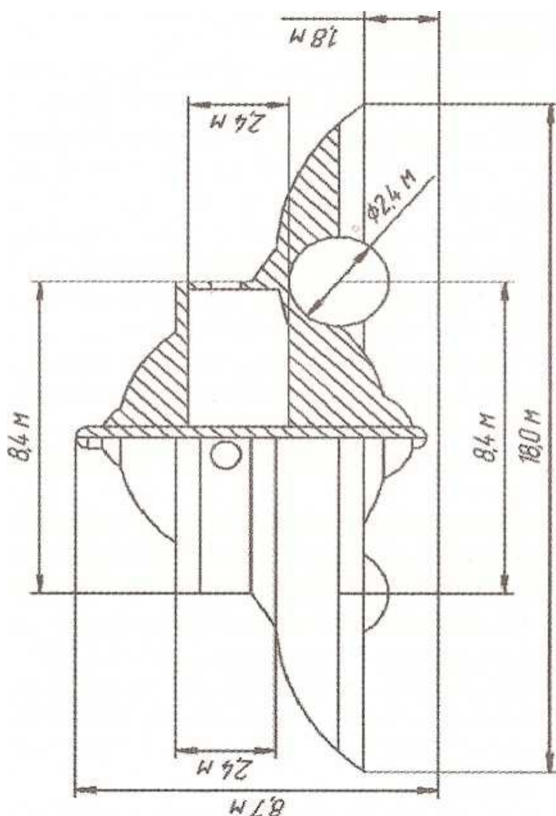
Mediul Sigrun a contribuit şi ea din plin la revelaţiile ce urma să fie transmise grupului de iniţiaţi. Interesant este că până astăzi nimeni nu ştie absolut nimic despre acest personaj misterios, doar că a existat şi… atât!

45

46 între acestea mai importante sunt Die Herren vom Schwarzen Stein (DHvSS – Lorzii din Piatră Neagră], Ordinul Teutonic, Schwarze Sonne – Black Sun şi Schwarze Ritter – Cavalerii Negrii.

47 Vrill Gesellschaft.

48 20 iulie 1888-22 septembrie 1974 – descoperitorul rezonanţei Schumann. între 1948-1948 a lucrat la United States Air Force Base Wright Patterson, în statul Ohio.

în mod misterios şi straniu, a apărut şi tot aşa a dispărut, nimeni neavând de unde să o ia sau să o găsească nici cel puţin în acte.

Mesajele au continuat să vină şuvoi, extrem de interesante, aplicative şi greu de înţeles pentru neiniţiaţi.

Au fost oare acestea, mesaje de la zei sau de la o civilizaţie extraterestră?

Sau poate planuri de construcţie pentru dezvoltarea unei noi tehnologii avansate care făcea omul capabil să ajungă la stele?

De aici încolo membrii Vrill se dedică pe deplin realizării uneia dintre cele mai bizare idei care au trecut vreodată prin mintea omului. Construcţia unei **„maşini a**

timpului” care ar trebui **să-i transporte pe tărâmurile din viaţa de apoi şi să-i aducă faţă-n faţă cu zeii.**

Nu ştim cât de departe au ajuns cu maşinăria lor. Experimentele efectuate au durat aproape doi ani. Ceea ce putem spune cu certitudine este că maşina a fost sursa de inspiraţie din spatele motorului de levitaţie Vrill.

La începutul anului 1924, în mod ciudat, maşinăria a fost demontată şi adusă la Augsburg pentru depozitare. Probabil în fabrica de avioane Messerschmitt. Ca membru al societăţii Thule, **Rudolf Hess**[49] a ţinut o serie de prelegeri şi a fost responsabil pentru încurajarea şi dezvoltarea acestei tehnologii.

Hess[50] era un ocultist de excepţie, confident secret al lui Hitler dar evoluţia sa după declanşarea războiului este greu de înţeles… măcar de către neiniţiaţi.

Acţiunile lui Hess uneori au părut fără sens sau a executat ordine ultrasecrete, confidenţiale ale lui Hitler!?

0 spectaculoasă şi încă inexplicabilă „vizită” a unui nazist de rang foarte înalt în Scoţia, în anul 1941, este şi

---

49Walter Richard Rudolf Hess (Heß în germană) (26 aprilie 1894 – 17 august 1987) a fost o figură proeminentă în cadrul Germaniei Naziste, adjunctul lui Adolf Hitler în cadru! Partidului Naţional-Socialist în ajunul războiului cu Uniunea 45

50Sovietică, a zburat singur spre Scoţia, cu scopul de a negocia pacea cu Regatul Unit, dar a fost arestat. A fost judecat la Nürnberg şi condamnat la închisoare pe viaţă la Spandau, unde a murit în 1987, mulţi consideră că prin suicid.

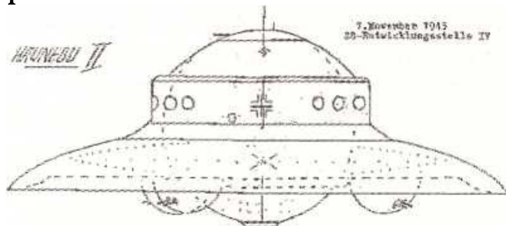
încercarea lui aparent bizară de a negocia pacea şi încarcerarea pe viaţă care a rezultat au dat naştere la diverse teorii privind motivaţia sa de a zbura spre Scoţia, precum şi teorii ale conspiraţiei privind faptul că a rămas singurul închis la Spandau, mult timp după ce toţi ceilalţi deţinuţi fuseseră eliberaţi. Se dispută de asemenea cauza morţii sale. Pe 27 şi 28 septembrie 2007, numeroase emisiuni de ştiri britanice au prezentat descrieri ale tratamentului brutal la care a fost supus Hess de către sovietici, cu toate că alţi Aliaţi au încercat să-i ofere un tratament uman în anii de după al doilea război mondial, şi în ultimii ani de viaţă.

Hess a devenit obiect de veneraţie printre neonazişti. Mormântul lui din oraşul Wunsiedel (landul Bavaria, Germania) a devenit loc de pelerinaj pentru aceştia, fapt pentru care administraţia locală a desfiinţat mormântul în anul 2010.

Pentru detalii despre activitatea lui Rudolf Hess citiţi Anexa 1 şi Anexa 2 din prezenta lucrare 46

acum prilej de controverse

printre istoricii celui de-al Doilea Război Modial.

stttsMcaææeg iEy*yrgEg».*waauföim-t*.ffits – «arar*c *ii*”
SSJfe & HAieâî g£,3 iii tei
Mţrtvkt ¥î» # 4¥.»Sefetii»! 23,1 R(Wj
J-teciföBÄ: îfes-F*S4-Jwttt*«» fa
Siwhwiiiigksil: #9SŞ- liitsssis? P,£îua4t (s?«U»«isofe sis ta, 215C5 aigiişftj fteicfevsite ii* SlagiMirâi s. *$ £ţre£«it„ t g*«*8ÂAs»g: $ 3 bk i@K ia dwsi ltttu«n»At «aie«, «i** *1 *« *8! C 4« «w® B*lrtâ» Aa & wÿMs*s*f s to»<tw
S«i*-iâ3iilS!3 taft» {es*, îiraâişpGâfţV«».*i*v. is a=i20 nsnej »’«UsUiefct/âfcaiM Î5>î
SSliSs3Sv*fcei*hiSi’fcS5rS 15 Hieutea i* lgcmihe* râajrvsrnigssi S«t e®4 Sj-sirt, fetetirswmfefeSejgiS iffttJâSsăSiiiftH* Cl0RSS3t4i.ieiiic-Ki{*-t ţfâj, 05

Adjunctul lui Hitler, Rudolf Hess, decolează incognito, la 10 mai 1941, din Germania şi se paraşutează într-o fermă din Scoţia. Este arestat şi între 13 şi 20 mai 1941 este deţinut în Turnul Londrei, sub „strictă şi demnă supraveghere” – din ordinul lui Churchill. De ce a făcut Hess acest gest, fără acordul lui Hitler?

Sau Hitler se făcea doar că nu ştie!?

Rudolf Hess (născut 1894) a fost un foarte apropiat prieten a lui Hitler (intră în partidul nazist în 1920), deşi era

un intelectual absolvent de ştiinţe politice la München.

A participat în fruntea „cămăşilor brune” la „Puciul de la berărie” (1923) şi a fost arestat împreună cu Hitler. Hess l-a ajutat pe acesta să scrie și să publice o parte din „Mein Kampf.

S-a specializat în pilotaj şi a devenit al treilea om al Reich-ului, după Hitler şi Goring. Totuşi se poate spune că Hess avea o oarecare distanţare faţă de marii lideri nazişti, era un tip mult mai rasat, un intelectual iniţiat.

Era un adept şi un cunoscător fin al învăţăturilor secrete, iniţiatice şi oculte.

Oricum se ştie că avea date, învăţături iniţiatice ce le ţinea doar pentru uzul propriu.

Cultura şi educaţia sa îi permiteau să aibă relaţii cu multe personalităţi europene. Mulţi îi spuneau lui Hitler că **„Hess e prea intelectual”** şi de aceea Hitler începuse să vorbească despre el ca despre un **„ministru fără portofoliu”.**

De altfel, dictatorul nu prea avea nevoie de diplomaţi şi marginalizarea lui Hess se accentua permanent, deşi era un fanatic al nazismului. Totuşi această atitudine a lui Hitler ar fi putut fi una atent studiată, ascunzând lucruri numai de cei doi știute.

Plecarea intempestivă a lui Hess în Marea Britanie este cu atât mai absurdă cu cât contextul european era următorul: Marea Britanie declarase război Germaniei în septembrie 1940, iar Hitler pregătea deja invadarea URSS.

Winston Churchill, prim-ministru din mai 1940, era un adversar înverşunat al lui Hitler. Franţa era parţial ocupată de nazişti, încă din 1940. în aceste circumstanţe, când Hitler pornise războaie în toate direcţiile şi era de neoprit, ce căuta Rudolf Hess în braţele inamicului?

După declaraţiile sale, Hess dorea o pace între Marea Britanie și Germania și se folosea în acest sens de faptul că-1 cunoştea pe ducele de Hamilton [ce era și parlamentar) pentru a ajunge la Churchill.

Dar pacea era utopică în acele condiţii și Churchill[51] avea să declare peste ani că „Hess **n-ar fi trebuit tratat ca un prizonier de război, ci ca un bolnav mintal".**

De altfel, ipoteza că Hess nu ar fi fost în deplinătatea facultăților mentale, luând acea[52]

iniţiativă, a circulat mult timp, dar nu a fost niciodată validată oficial.

La procesul de la Nürnberg a fost condamnat la închisoare pe viaţă (căci a fost găsit nevinovat în privinţa crimelor împotriva umanităţii).

A fost închis la Spandau (Berlin), iar după 1970 însuși Richard Nixon a intervenit în favoarea eliberării sale, din motive umanitare.

Sănătatea lui Hess devenise foarte precară (inclusiv mentală) și era singurul deţinut al penitenciarului.

Dar URSS s-a opus permanent eliberării şi el a murit[53] în închisoare în 1987, la 93 de ani.

Aş vrea să subliniez totuși că modul cum Hess a plecat din Germania (Augsburg) pilotând un avion Messerschmitt, disimulat printre alte avioane, pentru a nu fi detectat (căci Göring aflase de intenţia lui), nu pare a fi opera unui om bolnav mental.

Ciudat sau nu, neoficial, Hitler l-a declarat dezertor şi a comandat uciderea Iui, **dar i-a acordat o pensie**

---

51 Vezi şi articolul *Ultimul Prizonier din Turnul Londrei,* de Paul loan, Revista Magazin, nr.22 [2844) din 31 mai 2012.

52 Nu putem fi siguri că este iniţiativă ci mai curînd un ordin.

53 Rudolf Hess a murit în închisoarea Spandau, sinucigându-se, fapt contestat de fiul său, Wolf Rudger Hess. 50

soţiei, Ilse Hess.

Interesant, nu!?

Chiar şi azi disputa asupra gestului/misiunii lui Rudolf Hess rămâne deschisă. Vom mai reveni în cursul cărţii asupra subiectului.

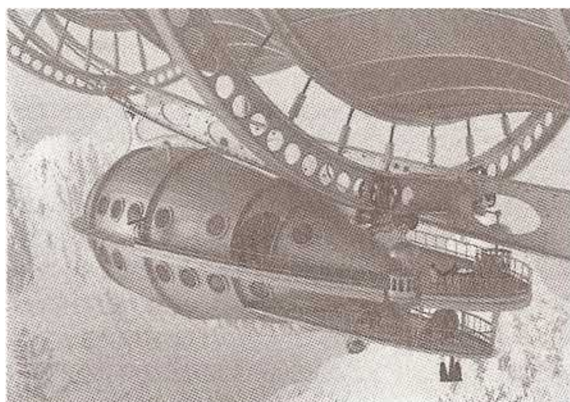
Dar să ne întoarcem la tehnologie…

în toate lucrurile şi faptele pe care le putem observa, două principii de bază decid evenimentele, lumina si întunericul, binele şi răul, creaţia şi distrugerea. Aceste două principii: de creaţie şi distrugere determină mijloacele noastre tehnice.

Un promotor al acestui concept dus însă în zona tehnologiilor nonconvenţionale ale timpului a fost Viktor Schauberger.

„Teoria actuală de propulsie este greşită.”

Această declaraţie a fost dată de inventatorul Viktor Schauberger care se credea că avea legătură cu organizaţiile ezoterice. Declaraţia se referea la unul din principiile de *propulsie.*

în zilele noastre am numi-o formă de energie alternativă. Pe atunci însă erau mai multe idei în joc. Şi anume, în primul rând, căutarea unei noi ştiinţe, care ar fi

putut duce la o tehnologie nouă, radicală.

Mai simplu, am putea spune, referindu-ne la propulsie, că pentru Schauberger era ales principiul imploziei în locul principiului exploziei.

Elementul pozitiv al gândirii savanţilor ezoterici al celui de-al Treilea Reich erau că aceştia erau conştienţi de faptul că toate creaţiile divine au fost întotdeauna creative şi nondistructive.

O tehnologie care duce la explozii şi se bazeaza pe principiul distrugerii nu poate fi prin urmare în conformitate cu intenţia divină.

Şi atunci cum rămâne cu „Teoria Bing- Bang", care este sursa creaţiei!?

Este vorba totuşi de „explozia[54] primordială"...

Dar aici era vorba de o scară mult mai mică, de motoare…

Toate motoarele cu ardere internă, cum ar fi motoarele cu piston şi motoarele pentru rachete, funcţionează pe principiul exploziei. Cu alte cuvinte sunt forţe distructive. Efectul lor final este cu siguranţă distructiv.

Deteriorarea mediului şi a planetei datorată tehnologiei de explozie, inclusiv energia[55] atomică, de evacuare etc., face clar apel către o nouă tehnologie, deci ce s-a discutat atunci este în mod clar justificat fără nicio modificare chiar şi azi.

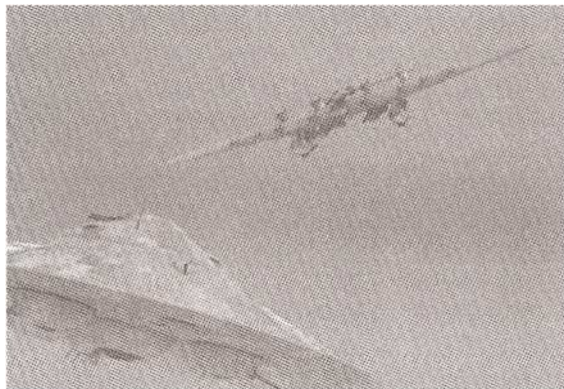
Viktor Schauberger a experimentat diferite prototipuri de maşini zburătoare lucrând toate pe principiul „levitaţiei". Cunoştinţele ezoterice au avut un rol foarte important în căutarea de noi surse de energie şi forţe motrice.

---

54 Şi dacă teoria Big-Bangului e greşită, chiar şi parţial!?

55 Nikola Tesla încă de la începutul secolului XX avertizase că folosirea energiei nucleare în scopul producerii de energie electrică este o greşeală care poate fi falală pentru omenire. Aduceţi-vă aminte catastrofele de la Cernobîl, Fukuschima...

S-a vorbit de existenţa mai multor laboratoare care funcţionau pe un fundament teoretic descris de ştiinţele ezoterice naziste.

Un astfel de laborator, dacă a existat, a fost deosebit de semnificativ în dezvoltarea maşinilor electrogravitaţionale şi de propulsie „tahiometrică[56]". Acesta părea să fie nucleul tehnologiei alternative, să fie o sursă de energie a viitorului, ieftină, curată şi independentă de materiile prime.

Două secţiuni speciale de cercetare SS-13 şi SS-14 au fost stabilite să se concentreze pe deplin în realizarea acestei noi tehnologii.

Aici va ajunge să coopereze, creeze şi să lucreze Viktor Schauberger.

Plecând de la rezultatele intuiţiilor lui Johannes Kepler, Schauberger a redescoperit învăţăturile secrete ale lui Pitagora.

El îşi dă seama cu precizie că trăim într-un Univers vibratoriu, oscilant cu diferite paliere de frecvenţe, diapazoane sau game de vibraţie.

Redescoperă Monochord, o măsură acustică a lui Pitagora ce ne demonstrează construcţia Universului.

56determinate până acum numai teoretic ce au o viteză atât de mare, încât „mor înainte de a se naşte".

Fiecare palier vibraţional se obţine din diviziunea unei părţi a întregului. Noi nu putem şi nu vom putea cunoaşte niciodată întregul, ci numai părţi ale sale.

Mai precis numai zonele ce ne corespund ca vibraţie[57] sau cu care suntem în rezonanţă.

întregul Univers este construit pe un principiu armonios. Tabelele de numere[58] au o relaţie proporţională, unul în raport cu celălalt, determinând structura Universului la nivel „Macrocosmos" şi structura atomilor şi particulelor elementare la nivel „Microcosmos".

La fel şi Tabelul periodic al elementelor lui Mendeleev, chimia, genetica, biologia, astronomia, structura cristalelor şi lista poate continua la infinit.

Peste tot avem relaţii matematice, ajungem la principiul de proporţii numit de Pitagora Monochord de natură armonioasă.

Viktor Schauberger a folosit proporţiile matematice tip Monochord pentru noi realizări tehnice, cunoştinţele Iui despre microcosmos, macrocosmos și teoria vibrațiilor[59] pentru a realiza noi tipuri de propulsie.

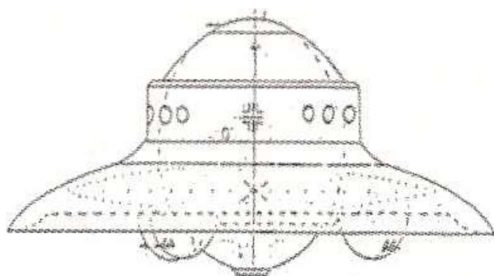
Şi încă ceva: calculele sale, se spune, nu au fost euclidiene fiind făcute pe baza unor învăţături secrete ale urmaşilor lui Pitagora şi Kepler.

---

57 Acest principiu este astăzi acceptat de medicina energetică și numit „biorezonanţă".

58 Exemplu Tabla înmulţirii sau Tabelul lui Mendeleev, Tabelele de logaritmi etc...

59 S-a folosit foarte mult de teoriile fizicianului Schuman şi ale inventatorilor Henry Coandă și George Gogu Constanţi nescu.

învăţăturile secrete ale lui Pitagora au fost făcute în temple iniţiatice şi… conservate de urmaşii săi! Aşa se pare că au ajuns la Kepler şi ulterior prin filieră ezoterică la Schauberger.

Viktor Schauberger a folosit aceste cunoştinţe pentru a elabora propriile teorii şi astfel a descoperit implozia, pe baza bilanţului energetic al naturii, pornind de la preceptele ezoterice „Alfa” si „Omega”.

Astfel concluzionând de la nota de cheie din subsol şi până la ultimul act, se termină cu crearea Universului. Alfa şi Omega simbolizează spiritul şi materia. Deci avem aici ceva foarte vechi şi constant care se conservă permanent în afara timpului.

Această cunoaştere este utilizată şi aplicată în multe dintre studiile sale. Implozia este utilizarea potenţialului din microcosmos în macrocosmos. Pe baza liniilor energetice a imploziilor s-a ajuns la antimaterie, şi astfel a reuşit să elimine, să anuleze gravitaţia.

Fiul lui Shauberger spunea:

„în iunie 1934, tatăl meu a fost invitat de către cancelarul Germaniei, Adolf Hitler, pentru a discuta despre munca lui. Hitler a vrut să ştie mai multe despre descoperirile sale şi să vorbească despre planurile lui de viitor”.

Iar el i-ar fi spus lui Hitler:

„Da, eu sunt în căutarea de noi tehnologii care la rândul lor trebuie să armonizeze cu ordinea naturală a lucrurilor şi acesta este programul meu real, actual".

La scurt timp după plecarea tatălui meu, Hitler le-a spus ofiţerilor ce-1 asistau:

„Mi se pare fascinant planul, iar noi, germanii, vom aduce o Nouă Ştiinţă".

Atunci când Partidul National Socialist a venit la putere, organizaţiile[60] oculte s-au retras în spate. împreună cu SS, organizaţia **Thule** a creat o societate secretă separată numită **Black Sun.**

Pe de altă parte organizaţia **Vrill** s-a axat numai pe cercetarea ştiinţifică. Potrivit rapoartelor, organizaţia **Vrill** a creat la mijlocul anului 1934 primul avion experimental circular care era propulsat prin efectul antigravitaţional, numit RFZ-1.

Oamenii responsabili pentru construcţia lui au fost doctorul Schumann şi un inginer din Bochum. Din 1929, tânărul Gerti Voght este la conducerea organizaţiei Vrill. El a fost unul dintre oamenii acelui timp care au investit timp şi energie fără menajamente în proiecte fascinante, riscante.

între timp, membrii clubului iniţiatic s-au convins de faptul că mesajele mediumistice ale zeilor **au venit de fapt din altă parte, de la o civilizaţie străină foarte dezvoltată din Sistemul Solar, Aldebaran.**

Steaua principală din Constelaţia Taurului este Aldebaran. Ar fi posibil ca sumerienii, a căror limbă rămâne un mister, să fi fost de fapt aldebaranieni!?

Dacă ei au aterizat vreodată în trecutul îndepărtat în Mesopotamia…!?

---

60 Vezi pe larg Peter Lavanda, *Alianţa Diabolică – Istoria Implicării Naziştilor în Ocultism,* Editura Lucraan, Bucureşti, 2010.

Interesant este că inscripţiile de pe plăcile regale ne spun că atunci, **puterea regală a venit din… ceruri!!**

Organizaţiile Vrill şi Thule nu au fost singurele din Germania care au avut această viziune despre călătoria în spaţiu. UFA, compania germană naţională de film, a lansat un film intitulat **Prima femeie pe Lună.**

Modelul primei rachete spaţiale a fost atunci construit de inginerul Werner von Braun sub conducerea profesorului său originar din România, Hermann Oberth, cu bani de la studiourile UFA.

Mulţi oameni de ştiintă germani au studiat posibilitatea de a călători în stele. înainte de sfârşitul anului 1934, Vrill a construit primul avion uşor, **RFC-2,** „avion” care avea formă circulară, tip „farfurie zburătoare”.

Acesta a fost echipat cu un sistem îmbunătăţit de propulsie de tip Vrill şi a avut pentru prima dată direcţie controlată prin „reglaj magnetic”. Nu măsura mai mult de patru metri dintr-un capăt în celălălt… dar funcţiona.

Acesta avea deja două caracteristici ale OZN-urilor: estomparea contururilor în accelerare şi lumini colorate în funcţie de nivelul de putere în timpul zborului: roşu, portocaliu, galben, verde, alb, albastru sau violet.

în ciuda opţiunilor sale de zbor avansate, **RFC-2** a

rămas practic neobservat de către liderii politici din acea vreme. Aceeaşi soartă se pare că au avut şi primele avioane cu reacţie prezentate patru ani mai târziu, **AG-138, AG- 176, AG-280.**

Doar SS a arătat interes în activităţile organizaţiei Vrill. Formarea propriei Organizaţii **Black Sun** şi formarea între timp a departamentului de cercetare E-4, numit SS-E4, au fost de fapt responsabile în continuare pentru dezvoltarea unor surse alternative de energie şi crearea de noi tipuri de vehicule zburătoare nonconvenţiomale.

Ceea ce este sigur este faptul că membrii acestor organizaţii secrete au dorit ca Germania să devină independentă de importurile de petrol.

Voiau să fie independenţi energetic.

Cu siguranţă că se ştie acest lucru! Există un citat din Winston Churchill care spune:

„infracţiunea de neiertat a Germaniei înainte de cel de-al Doilea Război Mondial a fost încercarea de a-şi desprinde forţa economică de sistemul comercial mondial şi de a adopta un sistem propriu de schimb, în care finanţele mondiale nu mai aveau nimic de câştigat".[61]

Cu toate acestea, încurajat de Viktor Schauberger şi succesul ultimelor proiecte Vrill, colectivul SS-E-4 începe acum să dezvolte aeronave uşoare proprii.

Utilizând convertoarele inventate de căpitanul Hans Kohler, pe baza mai multor dispozitive preluate de la Vrill şi aplicate unor noi realizări, şi-au dezvoltat propriul aparat de zbor pentru Thule.

Până la sfârşitul anului 1938 au construit un mic avion cu elice, RFC-4, obiectivul principal fiind de a investiga

---

61 Churchill către Lordul Robert Boothby, citat din Sidney Rogerson, *Propaganda în următorul război,* Cuvânt înainte la a doua ediţie din 2001, apărută iniţial în 1938.

modul de zbor al unei aeronave în formă de disc.

în 1939 SS-ul construise deja aparatul de zbor RFC-5, primul avion mai lung de 20 de metri, având misteriosul nume Haunebu I.

#rwssH^r^gfl k? #r^iwiţr^?ţ #triif &

[redacted]

Rcvwiifiiii-or. ivsrsuth ¡>i:r;t.nws5(ir des Seiâfs ai – 45 ro

Primul zbor făcut de Haunebu I[62] în august 1939 a fost o misiune strict secretă.

Documentele arată că în 1941, britanicii aflaseră[63] deja despre experimentele secrete[64]

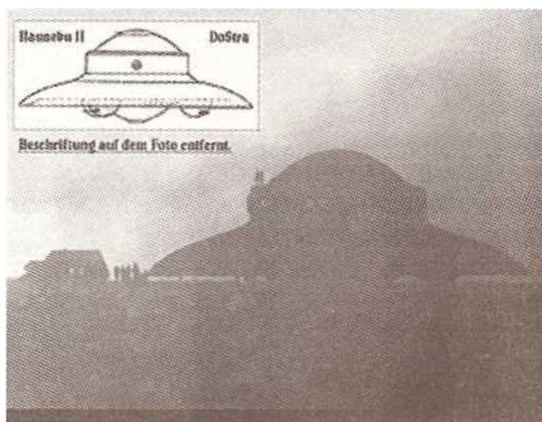
ale grupării SS. în contrast cu simplele prototipuri Vrill, Haunebu a fost o realizare complicată, iar din cauza formei motorului, oferea un spaţiu de stocare considerabil mult mai mare.

---

62 Din datele cunoscute până în prezent au existat patru tipuri de aparate de zbor Haunebu -1, II, III, IV.

63The Secret War, David & Charles Editions, 2007, Canada; R.V. Jones, Most Secret War, Wordsworth Editions, London, 1878.

64 Lucru negat de istoricii militari englezi. Şi ne mai întrebăm ce căuta Rudolf Hess în Anglia!?

în 1939, Hitler a făcut una dintre cele mai mari greşeli ale sale:

„Şi de acum veţi fi recompensaţi cu bombe65 [65]... cu bombe!”

Ceea ce probabil a fost concepută ca o operaţiune militară limitată, „Campania poloneză” a condus direct la al Doilea Război Mondial.

Contrar modului în care ne imaginam situaţia, într-un stat naţional socialist perfect organizat, ca Germania lui Hitler, toată lumea a făcut exact ce dorea... Luftwaffe, Wermacht-ul, Kriegsmarine, dar şi marile corporaţii industriale, toţi văzându-şi doar interesul.

De fapt între toate acestea era o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru fonduri şi comenzi în special militare care erau cel mai bine plătite.

Concurenţa pe contractele de armament a fost intensă, ca urmare, tehnologiile alternative s-au aflat în concurenţă directă cu tehnologiile convenţionale. Un fel de compromis au fost aparatele de zbor experimentale circulare ca RFC-7.

„Noi am transportat cu succes diverse lucruri şi arme cu aceste noi aparate”, vor striga proiectanţii acestora,

65 Citat din discursul „justificativ" al lui Hitler la atacarea Poloniei.

căutând să le facă utile Lwftwaffe. Dar pe Şeful Aviaţiei, Herman Goring, nu-1 interesau… momentan!

Din acea perioadă există mai multe rapoarte ale unor oameni care au lucrat în Praga, la construcţia de „farfurii zburătoare”.

Al doilea prototip a fost un disc lung de 22 de metri şi a fost construit de grupul sw, savanţii Miethe şi Beluzo, la Bresslau.

Există informaţii că de la această dată pe aceste vehicule zburătoare circulare au început să fie instalate arme, chiar şi tunuri.

Şi acest disc a zburat, aşa cum s-a descoperit mai târziu, spre insula Spitzbergen, în Norvegia.

Acesta a zburat la destinaţie şi a revenit prin intermediul unui fascicul ghidat cu transmisie codificată.

într-o altă misiune, din cauză că nava a aterizat greşit în insula Spitzbergen[66], aceasta a fost deteriorată şi a fost în imposibilitatea de a zbura[67] înapoi.

în munţii Cehoslovaciei şi în afara oraşului Praga erau mai multe baze secrete de teste.

Disociat de farfuriile zburătoare convenţionale cu reglaj electromagnetic, au existat şi „alte OZN-uri” care brăzdau cerul. Astfel, un mic RFC-2 de la sfârşitul anului 1940 a fost folosit ca avion de recunoaştere.

Există o fotografie rară care prezintă un RFC-2 pe cerul

66 Insula Spitzbergen în Nordul îndepărtat al Scandinaviei.

67 Acesta este un punct de plecare pentru povestirea cu OZN găsit prăbuşit de norvegieni în această insulă la începutul anilor cincizeci. De aici şi dilema nerezolvată nici astăzi, discul zburător era terestru (nazist) sau era extraterestru!?

din sudul Oceanului Atlantic…

care urma a se întâlni cu crucişătorul Atlantis în apele Antarcticei.

Au fost numeroase observaţii individuale de raportare ale aparatelor tip RFC-6 şi Haunebu 2 în zona Arctică şi Antarctică.

în iulie 1941 au început lucrările la aparatul zburător Schrieber-Habermole, un avion uşor cu motor cu turbină şi decolare verticală. Până la sfârşitul anului 1942 au început primele teste practice, deşi existau unele probleme serioase de design chiar şi în primul prototip existent.

în acelaşi an, dr. Richard Miethe a început să lucreze la o aeronavă cu „turbopropulsie[68] de lumină", RFC-7 T.

Aceasta era în formă de disc, în loc de farfurie.

Omul de ştiinţă italian Giuseppe Belluzo s-a alăturat la scurt timp proiectului, urmat de Schrieber şi Habermole. Ei au lucrat împreună pentru a crea o aeronavă uşoară, funcţională.

Şi aşa, pe 17 aprilie 1945, dr. Richard Miethe îi putea raporta lui Adolf Hitler:

„Astăzi, sub supravegherea mea şi în prezenţa a trei ofiţeri Luftwaffe, nava V-7 era testată pe cerul de deasupra Mării Baltice.

Principalele caracteristici şi performanţe ale dispozitivului erau după cum urmează: V-7 este un elicopter supersonic, echipat cu 12 motoare turbo BMW-028. în timpul primului test de zbor a ajuns la o altitudine de 23 de km, iar la al doilea, la 25 de km. Dispozitivul poate fi în principiu alimentat de surse de energie neconvenţională".

în martie 194670 Truman a dat comitetului de război

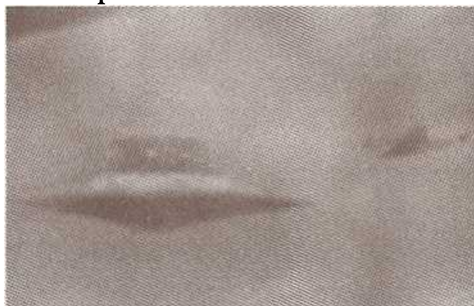
---

68 Materialele avute sunt destul de neclare, dar ne putem gândi ia o propulsie fotonică!

al marinei aprobarea colectării de material german care a avut de-a face cu experimentele tehnologice avansate.

Operaţiunea a fost cunoscută sub numele de Paperclip şi a fost destinată „transferării” oamenilor de ştiinţă germani în SUA, sperând că americanii ar prinde din urmă tehnologia aparatelor V-l şi V-2.

Este clar căa germanii s-au implicat în construcţia a ceea ce aliaţii numeau „arma miraculoasă”. Şi astfel avem ocazia de a privi foarte atent două evenimente istorice:

70 **Operaţia Paperclip acum se declanşa în mod „oficial”; de fapt ea începuse odată cu debarcarea din Normandia din 22 iunie 1944. Ce fusese de „luat” se luase demult…**

Primul – construcţia primului oraş spaţial de pe Pământ cunoscut sub numele de Peenemünde şi aducerea unora dintre cei mai buni specialişti şi a celor mai bune tehnologii din lume sub conducerea dr. Wernher von Braun.

Ceea ce ulterior (anii şaizeci) a condus la debarcarea oamenilor pe Lună.

Al doilea, o vizualizare mai bună a evoluţiilor mai puţin cunoscute a ceea ce unii experţi vor numi Feuerkungel, mingea de foc… sau a discurilor de lumină ca în cazul experimentelor germane din al doilea Război Mondial.

Lucru cunoscut de serviciile de informaţii americane,

dar neapreciate la adevărata lor valoare până când germanii au început să colaboreze cu americanii după cel de-al Doilea Război Mondial într-un efort unanim pentru a duce omul în spaţiu.

Aliaţii au descris lumina intermitentă a aeronavei ca **Fooflghters,** mingi de foc. Numele dat de germani pentru Foofighter a fost **„broasca ţestoasă zburătoare”** datorită asemănării sale cu o broască ţestoasă.

Aceasta a fost dezvoltată de o unitate thenică de specialitate din SS în suburbia vieneză Wiener Neustandt. Era de fapt o sondă zburătoare fără pilot.

Misiunea ei era să se apropie de avioanele inamice pentru a le perturba sistemele electrice de navigaţie şi control.

Adiţional era echipat cu un sistem special de „raze ucigaşe”.

Iată şi mărturia unui căpitan din US Air Force:

„Am fost pilot de vânătoare în al doilea Război Mondial. Am slujit 24 de ani USAF ca pilot de vânătoare. Dar eram doar un tânăr pilot, căpitan, în al doilea Război Mondial şi eram în Air Force Ia sfârşitul războiului și în 1943 am primit primele rapoarte cu privire la mingile de foc Foofighters.

Erau bile luminoase strălucitoare, portocalii sau verde deschis, uneori foarte luminoase. Câteodată erau de mărimea unei mingi de baschet, altădată erau mult mai mari.

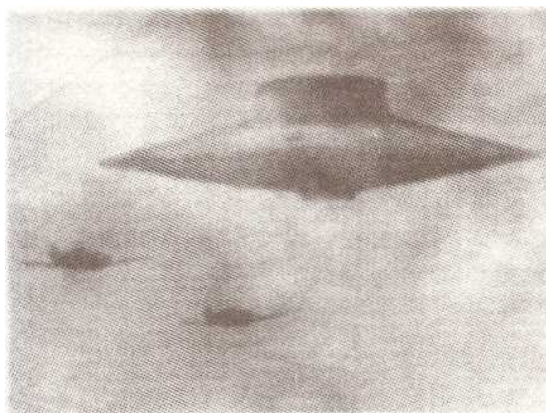
Acestea intrau în formaţie de zbor cu bombardierele noastre şi rămâneau acolo, nimic nu le putea doborî, indiferent de manevrele făcute, ele erau exact în aceeaşi poziţie.

Am avut prieteni care au raportat că aceste mingi de foc apăreau în afara cabinei de pilotaj chiar la doar 3-5 metri distanţă. Indiferent de manevra pe care o făceau: picaj, cabraj,

ruliu sau giraţie, absolut orice pentru a scăpa de aceste mingi de foc, ele rămâneau exact în aceeaşi poziţie indiferent de ceea ce făceau cu avionul.

Asta reprezenta o tehnologie care era net superioară faţă de tot ceea ce văzusem pe această planetă. Am crezut că aceste obiecte au fost făcute de germani pentru că ei erau inamicii noştri în acel moment şi ne-am gândit că au descoperit o nouă tehnologie pentru că ne întâlniserăm deja cu multe alte vehicule care zburaseră în formaţii de bombardament cu o viteză foarte mare, care aveau de asemenea cozi strălucitoare.

Am avut abordări directe cu dispozitive în formă de disc, nu atât de aproape pe cât ne-am fi dorit, dar le-am văzut urmărind bombardierele.

Am ştiut că rachetele germane s-au perfecţionat şi ne-am gândit că cea mai mare parte din aceste obiecte erau o dezvoltare ulterioară a rachetelor şi am crezut că au fost produse la un moment dat tot de către germani."

Acum să ne întoarcem la oamenii responsabili pentru toate acestea. în iarna anului 1942 un avion uşor a zburat deasupra zonelor de testare, ale organizaţiei Vrill.

Era Vrill 1. Avea un singur loc şi o lungime de 12 metri,

cu alte cuvinte, dimensiunea unui avion de vânătoare pentru care Vrill era de fapt proiectat.

Acest lucru este valabil şi pentru variantele Vrii tip MK-108 şi MG-17 având armament de calibrul 30 mm.

în timp ce Vrill I era construit aveau deja la dispoziţie un plan pentru construirea unui aparat mult mai mare, numit Vrill 7.

în comparaţie cu tehnologia Vrill, proiectele lui Miethe, Beluzzo și Schrieber-Habemole erau încă destul de convenţionale ca tehnologie.

Unii cercetători credeau că utilizarea acestei tehnologii hibrid va duce la dezvoltarea navelor spaţiale.

Primul prototip, al doilea şi al treilea de aeronavă disc nazistă reprezintă cea mai frecventă aeronavă tip OZN văzută în tot cursul anului pe tot globul în 1947!!!

în continuare aflăm lucruri foarte interesante…

Documentele și experienţele proprii ale experţilor germani în combustibili sugerează că deja în anul 1935 germanii erau conștienţi de faptul că exista viaţă și tehnologie în Univers.

Şi erau cel puţin indirect conştienţi cu privire la posibilităţile de a-şi construi propria lor navă. Aceasta a făcut, practic, ca ei să fie primii ce au deschis fereastra pentru a intra în contact cu fiinţe mult mai evaluate din Univers.

Neştiut pentru cei implicaţi în Operaţiunea Paperclip a fost implicarea şi a altor oameni de ştiintă în afara[69]celor germani dezvoltarea sistemelor extrem de avansate.

Dintre cele mai mari sisteme Haunebu dezvoltate între 1939 şi 1945 unele erau cele care puteau transporta un număr mare de ofiţeri, specialişti sau tehnică din sistemul

---

69[71] Inclusiv savanţi şi cercetători români.

organizaţiei Vrill.

Cu toate ca erau vehicule spaţiale interplanetare relativ mici, acestea aveau chiar şi cabine de dormit.

Avem o imagine de ansamblu a unui sistem complex de instalaţii subterane, pentru lansarea acestui vehicul unic atât de dorit de către aliaţi.

SS-ul a avut un plan mult mai ambiţios. Au fost găsite cel puţin pe hârtie, desenele unei nave spaţiale uriaşe Haunebu cu un diametru mai mare de 120 de metri.

Şi dacă rapoartele sunt corecte, au fost chiar şi aparate Haunebu III funcţionale cu un diametru de 75 de metri. Cu puţin timp înainte de sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, departamentul SS E-4 planificase deja **construcţia unei nave spaţiale gigantice.**

Aceasta urma să fie construită în vechiul hangar Zeppelin, iar numele lui urma să fie: nava **Andrómeda.**

Cu o greutate mai mare de 100 de tone, aceasta nu ar fi fost o problemă pentru motoarele Vrill.

în cazul în care căutăm o sursă de inspiraţie pentru aceste realizări ne uităm înapoi la studiul Istoriei Antice a Orientului Mijlociu şi constatăm că **filosofii germani erau unii dintre cei mai buni orientalişti.**

într-un studiu secret al Bibliei despre Babei și Babilon, găsim referiri la nave zburătoare având același concept ca și în tradiția sanscrită, vezi Vimana.

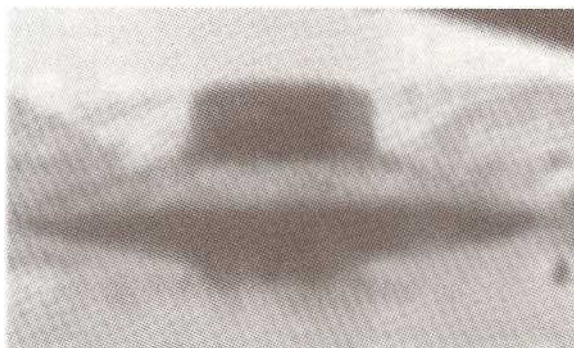
Germanii au fost conștienți de Istoria Lumii de la anul 12000 la 6000 și apoi la 3000 î. Hr.

Aceste vehicule au fost reale și astfel a început în anii 30 ai secolului al XX-lea o cercetare intensivă pentru a putea sparge bariera acestor sisteme spațiale exotice și astfel s-a deschis fereastra pentru a intra în contact cu alte lumi.

Acesta este un scenariu unic de a intra în contact cu alte lumi și este cea mai importantă parte a Culturii Teoriei Conspirației a istoriei celui de-al Treilea Reich.

Dar cum s-a ajuns la aceste experimente? Care a fost modul prin care au fost decriptate atât de repede. ... 0 gamă atât de largă și diferită de sisteme de navigare spațială?!

Cum s-a ajuns la renașterea acestui sistem de știință milenar!? Cum au aflat experții germani că trebuie să facă expediții științifice[70] în Kashmir, Tibet, Himalaia și Antarctica!?

Este clar ca au fost legaturi foarte strânse cu „Ceva" sau „Cineva" pe care noi azi nu îl știm s-au **îl** ignorăm.

---

70 Vezi și !ng. Constantin C. Gheorghiu, *Zboruri celebre,* Editura Științifică, București, 1964.

Multe expediţii au început înainte şi au continuat chiar în timpul războiului, nu numai în Orientul Mijlociu, dar şi în America de Sud, cum ar fi cele conduse de Edmund Kiss.

Altele au fost şi în cele mai îndepărtate zone din Asia sub conducerea celebrului cercetător suedez Sven Hedin. Aceasta a fost căutarea unor urme legate de cunoştinţe mult mai înalte ancestrale pierdute sau foarte bine conservate.

Organizaţia Vrill avea deja propriul plan.

Aşa că în 1943, de Crăciun, şefii ei s-au strâns într-o întâlnire ultrasecretă în staţiunea germană Kolberg.

Nu știm exact tot ce s-a discutat în spatele uşilor inchise cu această ocazie. Dar ştim că unul dintre subiectele discutate în ordinea de zi fusese Operaţiunea Aldebaran.

Mediumul Mary şi mediumul Sigrun au transmis noi informaţii venite din alte lumi. Au fost fragmente de mesaje pe care le-au interpretat.

Au transmis chiar şi hărţi şi peisaje de pe planete îndepărtate. Ele au fost primite prin intermediul mediumurilor Maria Ortic, Traute, Gudrum, Heyke şi Sigrum.

Mesajele se pare că veneau din Sistemul stelar Aldebaran.

Sistemul solar Aldebaran se află la o distanţă de 68 de ani lumină depărtare de Pământ.

Mediile telepatice ale organizaţiilor ezoterice Black Sun, Thule și Vrill vorbesc despre acest lucru. Soarele Aldebaraan are două planete locuite care constituie împreună „Imperiul Summarische”.

Pe 3 și 4 ianuarie 1944, se crede ca ar fi avut loc o întâlnire între Hitler şi Himmler, iar subiectul conversaţiei lor a fost proiectul Vrill.

Acesta consta în finalizarea unei nave spaţiale Vrill de mari dimensiuni pentru protejarea liderilor germani. Viteza

acestei nave ar putea fi independentă de viteza de propagare a luminii spre Aldebaran.

Dacă ne uităm la istoria omenirii şi căutăm în documentele sumeriene şi asiriene, chiar şi în cartea lui Ezechiel din Vechiul Testament, se vorbeşte despre o roată în altă roată, existând dovezi de evoluţie tehnologică în toată istoria umană.

Este clar că principalul impact al tehnologiei OZN nu s-a întâmplat în 1947 la Roswell, ci aproximativ cu 12 ani în urmă pe teritoriul german.

Pe baza unor documente şi interviuri cu oameni de ştiinţă, foşti lucrători în Germania în timpul celui de-al Doilea Război Mondial în special în zona din jurul Peenemünde, locul unde au avut loc primele experimente, s-a tras concluzia că există chiar şi dovezi clare că „Cineva” din exteriorul planetei urmărea evoluţia germanilor.

Este dar şi logic că Germania a fost un loc unic în care au avut loc contacte cu civilizaţii inteligente care la un moment dat au transformat-o într-uiî lider mondial în dialog cu Universul în industria ştiinţifică a secolului 20 a fost locul în care cele mai luminate minţi din lume au fost strânse pentru „moment” la un loc.

Am putea oare să nu luăm în considerare posibilitatea unui impact extraterestru în acea perioadă de timp?

Ce poate fi obiectul fotografiat în zona de testare Vrill

în toamna anului 1943 ce nu poate fi asimilat cu nimic din tehnologia terestră a acelui timp şi nici cu tehnologia de azi!?

Un test asupra motorului Vrill-7? Ne îndoim, erau Alţii veniţi din alte spaţii şi planete!

Tot ce e posibil… sau ar putea oare să fie obiectul zburător Aldebaran?

Ştim că la începutul războiului au fost diferite păreri ale aliaţilor care nu credeau în existenţa unei arme secrete şi asta până ce americanii au descoperit că Hitler nu numai că a avut într-adevar mai multe arme secrete, ci şi ceea ce noi numim astăzi OZN-uri sau nave spaţiale.

El avea şi planul unui aparat zburător ce era capabil să leviteze cu peste 2000 de km/oră, decolând vertical, ca un elicopter şi era net superior oricărei realizări deţinute de forţele aliate de atunci.

Şi să nu uităm că această realizare ne este superioară tehnologic chiar şi… **azi!!!**

în al doilea rând, ştiau că aveau încă un aparat zburător aproape finalizat, care era capabil de viteze până la 4000 km/oră, adică dublu faţă de primul. Acum nu avem caracteristicile reale ale primului dispozitiv, dar avea de asemenea o armă, se presupune un gen de „laser” la bord, care era capabilă să penetreze 10 cm de armură73 metalică!

Nu mai are rost să spunem că aliaţii au fost de-a

dreptul şocaţi şi au încercat să întoarcă totul împotriva lui, facându-1 să capituleze… **Dar să** nu **uităm, nu Hitler a** capitulat!

Ce s-a întâmplat cu toate proiectele celui deal Treilea Reich? Există într-adevăr tot felul de explicaţii…

Una este că cea mai importantă farfurie zburătoare a fost scufundată intenţionat în lacul Mondsee[71], lângă graniţa cu Austria…

Alta ar fi că germanii de frunte s-au ascuns ori în America de Sud ori în Antarctica… și nu doar atât…

Câţiva oameni chiar susţin că germanii ar avea o bază de OZN-uri pe Lună și în Antarctica… că cea mai mare parte din OZN-uri au fost dezansamblate şi cărate cu submarinele la Polul Sud.

Cea mai bizară teorie vine de la departamentul special cunoscut sub numele de Sonder Buro NoU-13…

OZN-urile germane ar fi călătorit înapoi în timp ca urmare a unor discontinuităţi spaţiu-timp… și ar fi fost primiţi de zeii babilonieni și sumerieni.

Poveştile sunt uimitoare, dar totuși ceva este concret şi ştiut, verificat, pentru a putea continua investigaţia noastră.

De ce aliaţii, sub conducerea amiralului american Byrd, plănuiau și au desfășurat o invazie în Antarctica?

Vreau să spun că, în ciuda diferitelor scenarii, realitatea este că la apel chiar lipsesc mai multe submarine plecate din Marea Baltică la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Aceste submarine aveau tehnologia care le permitea să stea sub apă încă de la acea dată mai multe săptămâni la rând, această thenologie a făcut ca submarinele germane să

71 Deşi s-au făcut unele investigaţii acvatice, în Iac nu s-a găsit nimic. Sau cum zic gurile rele, nu s-a vrut să se găsească ceva!

fie cele mai performante75 din acea perioadă, fapt confirmat şi de Forţele Navale Americane şi ale fostei URSS.

Este posibil ca unele dintre aceste tehnologii avansate să fi fost utilizate pe aceste submarine putând fi folosite pentru staţionarea în porturile din Argentina sau *Neuschwabeland.*

75 **Dacă nu luăm în calcul şi submarinele japoneze tip 1 – 400, I – 401, I – 402. Primele două au fost sabordate de americani. Pe al treilea l-au luat americanii în SUA, în secret, din Japonia, spre studiu.**

Aceasta este o posibilitate plauzibila deoarece există un film făcut în anul 1947 în care apar amiralul Byrd şi amiralul Wood în fruntea forţelor expediţionare ce plecau spre Polul Sud.

Am avut ocazia de a viziona acest film, dar ceea ce m-a uimit a fost că am văzut cu toţii forţe militare impresionante care se îmbarcau alături de amiralul Byrd, rămânând totuşi pentru final o întrebare simplă:

Pentru ce erau necesari 4.000 de militari, vase de război şi un portavion, alături de o întreagă echipă tehnică şl logistică, pentru ceva ce ar fi trebuit să fie o misiune de

studiu geologic, meteorologic şi geofizic la Polul Sud!?

întrebarea aceasta a rămas de atunci fără răspuns…

Era clar că existau şi alţi factori ce ţineau nu doar de dorinţa americanilor să afle despre ce anume era vorba acolo la Polul Sud.

După ce doar în câteva zile s-a „pierdut" un număr considerabil de avioane, toată operaţiunea a fost brusc întreruptă.

Ce s-a întâmplat de fapt?

Ce adversar misterios a putut opri invazia aliaţilor atât de brusc?

Ar putea fi cei câţiva membri rămaşi din forţele armate germane? Sau poate extratereştrii de pe Aldebaran!?

Amiralul Byrd a explicat ulterior presei că în cazul unui alt război, ar trebui să se bazeze pe o aeronavă care să poată zbura de la un… pol geografic la altul!

Rapoarte ulterioare indicau faptul că amiralul Byrd a primit timp de 8 luni fonduri nelimitate pentru a finaliza cu succes această operaţiune.

Dar noi ştim de asemenea astăzi că în 8 săptămâni el a fost… învins **în** totalitate şi trimis acasă!

Ipoteza avansată în acele momente a fost că o civilizaţie[72] superioară tehnologic, cel mai probabil extraterestră, care împreună cu al Treilea Reich şi SS-ul a fost împreună în Antarctica, şi a dezvoltat tehnologii ce au fost folosite cu succes pentru a-1 învinge pe amiralul Byrd şi forţele sale expediţionare.

în toată lumea, în manuscrisele vechi ale civilizaţiilor pierdute… suntem confruntaţi cu povestiri nesfârşite ale zeilor care zburau în spaţiu, care vizitau planeta cu scopul de

---

72 Să nu uităm de anumite fapte referitoare la Polul Sud repetate foarte des , obsesiv în Serialul STAR Gate , Poarta Stelară!

a pregăti omenirea pentru o nouă eră a cunoştinţelor şi înţelepciunii, care urmau să apară în urma pasului evoluţionar.

Societăţile oculte ale celui de-al Treilea Reich știau de aceste tradiţii şi căutau modalităţi de a intra în contact cu zeii care călătoreau în spaţiu şi care au aterizat pentru prima dată în Babilon în urmă cu multe mii de ani.

YHSV'7 m s & m & r lâst & mn VfftUm, tkmd & îkiirn. mi i & t & bmoatiart.*

Qftfcr *gite m mim ^ xwn* an ster Kitppel *wid* hint*va Ba, lksî*%**■ Dk? vier MK* l^-BaU*irieiB? si»d tkagtffsfetpfi and dâh*? r utetsţ «a.

Referitor la cele de mai sus, căutând pe filiera anglo-saxonă, am primit un material deosebit de incitant pe care îl redăn integral:

Astfel, **William Allen Harbinson[73],** care scrie sub numele de W.A. Harbinson, este un autor britanic cunoscut, respectat și deosebit de prolific. El este probabil cel mai bine cunoscut pentru seria de cărţi Project Saucer[74] în cinci volume, o serie de romane science-fiction.

în plus, faţă de ficţiune, Harbinson scrie și în domeniul ştiinţific. A scris, de asemenea, romane de război, multe despre forţele speciale, temă la care semnează cu pseudonimul Shaun Clarke.

A scris despre craniile[75] de cristal și despre fenomenul OZN.

în timp ce seria „Project Saucer" este mai curând una de ficţiune, ea s-a bazat totuşi pe anumite fapte, pe care acest

73 Este născut în 1941 în Irlanda de Nord.

74 Projekt Saucer I: Inception [1991] Projekt Saucer II: Phoenix [1995] Projekt Saucer III: Geneza [1980] Projekt Saucer IV: Millennium [1995] Projekt Saucer V: Resurrection [1999],

75 *The Crystall Sculls* apărută în 1997.

autor le consideră că merită să fie dezvăluite.

Dar să dăm cuvântul acestei surse extraordinare de informaţii care ne relevă lucruri credibile şi verificabile:

„Pe parcursul cercetării unui roman complet diferit[76], am obţinut, prin intermediul Muzeului Imperial de Război din Londra, două articole scurte, dar intrigante, care mi-au captat numaidecât interesul. Primul era un raport de război obişnuit, scris de Marshall Yarrow, devenit ulterior corespondentul special al Reuters la Curtea Supremă din Parisul eliberat.

Acest articol fusese publicat, printre altele, în jurnalul *South Wales Argus,* pe 13 decembrie 1944, şi declara:

„Nemţii au produs o armă secretă care vrea să fie în ton cu sărbătorile de iarnă[77]. Noul dispozitiv, care se pare că este o armă aeriană defensivă, seamănă cu globurile de **sticlă care se agaţă în bradul de Crăciun. Au fost văzute plutind în aer deasupra teritoriului german, uneori singure, alteori în grupuri. Sunt argintii şi aparent transparente".**

Al doilea articol, un comunicat de presă al Associated Press, extras din ziarul new-yorkez *Herald Tribune*[78]*,* a făcut şi mai multă lumină în legătură cu acest subiect.

Astfel în articol se afirma:

„Se pare că naziştii au azvârlit acum ceva nou pe cerurile nocturne ale Germaniei. Este vorba despre ciudatele şi misterioasele mingi Foo Fighter, **care gonesc, deasupra Germaniei, alături de «zborurile de infiltrare Beaufighter»[79]. Piloţii s-au întâlnit de peste o lună cu o astfel de armă misterioasă, în timpul zborurilor lor**

76 Diferit faţă de *Seria Project Saucer.*

77 Autorul se referă la Sărbătorile de iarnă – Crăciunul.

78 Ediţia a doua Herald Tribune din 2 ianurie 1945.

79 Era vorba de raidurile de bombardament ale aviaţiei anglo-americane asupra teritoriului german.

nocturne. Se pare că nimeni nu ştie ce este această armă aeriană. Mingile de foc apar instantaneu şi acompaniază avioanele pe distanţe lungi. Par să fie controlate prin radio de Ia sol, după cum dezvăluie rapoartele oficiale de spionaj...”

Se pare că aceste obiecte „necunoscute” şiau făcut ultima apariţie în mai 1945, când finalul războiului era previzibil.

Intrigat de aceste rapoarte, am cercetat mai în detaliu şi am descoperit o carte extrem de tehnică, dar insuficient de cunoscută, numită *Intercettateli Senza Sparare – Interceptează, dar nu trage,* de Renato Vesco, în care autorul afirmă că celebrele „Foo Fighter” (OZN-uri) chiar au existat, că iniţial erau denumite *Feuerball* (Mingi de foc) şi c-au fost construite pentru prima oară la institutul aeronautic din Wiener Neustadt, cu ajutorul FFO – Institutul de Cercetare a Comunicaţiilor Aerospaţiale din Oberpfaffenhoffen[80].

Conform lui Renato Vesco, *Feuerball* era o maşină zburătoare plată, circulară, propulsată de un motor turbojet special, care a fost utilizată de germani în timpul fazelor finale ale războiului, atât ca dispozitiv antiradar, cât şi ca armă „psihologică” împotriva piloţilor Aliaţilor.

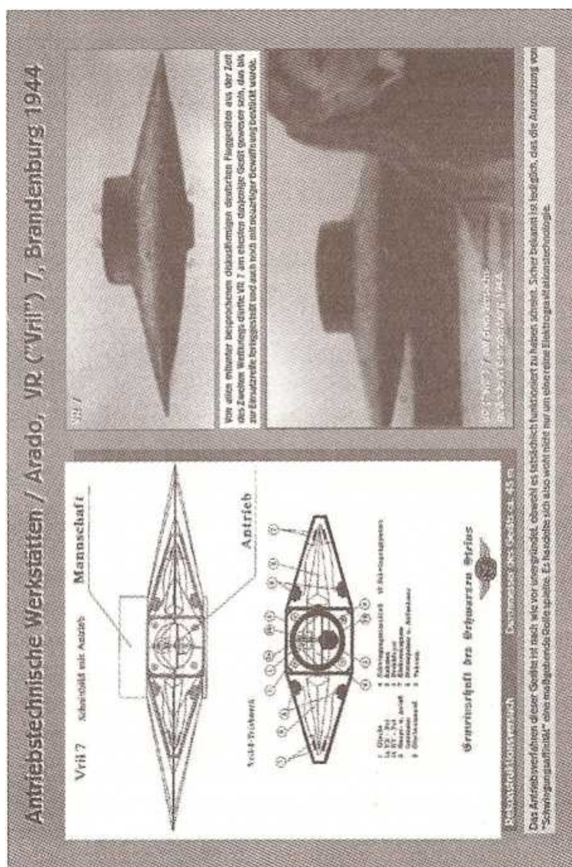
Renato Vesco afirma:

„Haloul incandescent de jur împrejurul perimetrului său – cauzat de un amestec de combustibil solid – şi aditivi chimici care întrerupeau fluxul electric prin supra-ionizarea atmosferei din vecinătatea avionului, de regulă în jurul vârfurilor aripilor sau suprafeţelor de la coadă, supunând radarul H2S[81], de pe avion, acţiunii puternicelor câmpuri electrostatice şi ale impulsurilor electromagnetice.”

---

80 FFO – Flugfunk Forshungsanstalt al Oberpfaffanen- hoffen.

81 H2S – Sistem de dirijare a avioanelor prin unde electromagnetice.

Renato Vesco mai susţine că principiile de bază ale aeronavei *Feuerball* au fost aplicate ulterior unei „aeronave circulare simetrice” mult mai voluminoase, *Kugelblitz* (sau aeronava de luptă *Ball Lightning* – Sferă de Energie), care a constituit primul exemplu de aeronavă cu ascensiune pe verticală, prevăzută cu „motor cu reacţie cu decolare aerostatică”.

Şi mai intrigat, mi-am continuat cercetarea în Germania Federală, găsind un număr surprinzător de tăieturi din ziare şi reviste – toate din 1950 – despre un anume căpitan din aviaţia germană, Rudolph Schriever.

Una dintre tăieturi menţiona că acest fost inginer de

aeronave din Aviaţia germană a proiectat, în primăvara anului 1941, prototipul unui „disc zburător”, dispozitiv care a fost testat în iunie 1942; altă tăietură menţiona că acelaşi căpitan Schriever, împreună cu „alţi trei colegi de încredere”, a construit într-adevăr, în august 1943, o „variantă mai spaţioasă” a primului său „disc Zburător”, pentru ca mai apoi, în vara anului 1944, în Sala estică a uzinei BMW din apropiere de Praga, să reproiecteze modelul iniţial, înlocuindu-i fostele motoare turbină cu gaz cu o formă foarte avansată de propulsie cu jet de aer cald; cea de-a treia tăietură, care reitera informaţiile de mai sus, a adăugat informaţia interesantă că planurile iniţiale ale discului zburător au fost întocmite de „experţii germani”, Habermohl şi Miethe, şi de un fizician italian, dr. Bellonzo.

Conform altor rapoarte (şi, ulterior, cărţii indispensabile a maiorului Rudolph Lusar, *German Secret Weapons of World War II* – „Armele secrete germane din timpul celui de-al Doilea

MBSaKviiSÂH

*••>’ ***%i***.#»*, ***4**

iVissâi Srfdi & Ofman *rnxmm* arebives

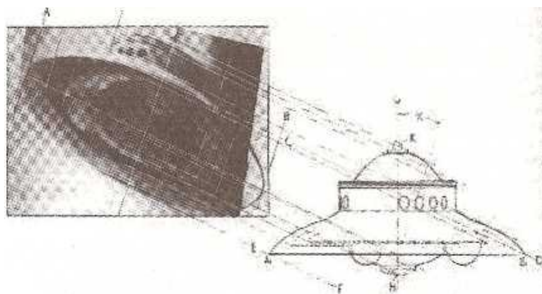
Război Mondial", ediţia în limba engleză, publicată de Neville Spearman, la Londra, în 1959 şi de către Biblioteca Filosofică din New York, în 1959), Habermohl şi Schriever au proiectat un disc circular de dimensiuni mari, prevăzut cu „discuri-aripă reglabile", care se roteau în jurul unei „carlingi fixe, în formă de cupolă", în timp ce Miethe a elaborat „o farfurie sub formă de disc, în care au fost introduse ajutaje reglabile".

Pare-se că farfuria zburătoare avea un diametru de 42 m, o înălţime de la bază la vârf de 32 m şi ar fi atins o altitudine de aproximativ 12.192 m, cu o viteză de zbor orizontală de 2.000 km/h.

Până acum, toate bune… dar ajunsesem acum la o serie de contradicţii minore şi bulversante.

La puţin timp după război, căpitanul de aviaţie Schriever locuia la Hokerstrauss nr. 28, din Bremerhaven-

Lehe, de unde a anunţat că discul zburător fusese într-adevăr construit şi că fusese pregătit pentru testare în aprilie 1945, dar că, odată cu avansarea trupelor aliate în Germania, **testul fusese anulat, aparatul distrus în întregime, întreaga sa documentaţie fiind fie rătăcită, fie furată.**

Totuşi povestea lui Schriever a fost contrazisă de un presupus martor ocular, Georg Klein, care a declarat ulterior că el *văzuse* de fapt zborul de testare a discului lui Schriever, sau a unuia similar, pe 14 februarie, 1945.

Poate exista o umbră de îndoială referitor la data menţionată de Klein, din moment ce, conform Jurnalului de Război al celei de-a Opta Flote Aeriene, 14 februarie, 1945, era o zi înnorată, cu un plafon de nori joşi, ploua, ningea, având, în general, o vizibilitate scăzută – cu greu erau întrunite condiţiile de testare ale unui nou tip revoluţionar de aeronavă.

însă, conform autorului Renato Vesco, în cartea sa minuţios documentată, *Intercept UFO* („Interceptarea OZN-urilor"), zborul de testare a unei maşinării numite *Kugelblitz* – despre care s-a zvonit că ar fi un tip revoluţionar de aeronavă supersonică – a fost realizat cu succes în complexul subteran Khala, din Turingia, *cândva* în timpul lunii februarie a anului 1945.

Prin 1975, *Luftfahrt International* a declarat că un

anumit „căpitan” din aviaţia germană din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Rudolph Schreiver, a murit la sfârşitul anilor ’50 şi că, printre documentele sale, fuseseră găsite adnotări incomplete legate de o farfurie zbu- ’rătoare de mari dimensiuni (multe dintre ele permiate din punct de vedere tehnic), o serie de schiţe rudimentare ale aparatului (o parte dintre ele fuseseră evident redesenate şi actualizate cu puţin timp înaintea morţii sale) şi câteva tăieturi din ziare despre el şi presupusa sa farfurie zburătoare.

Acum, în timp ce niciuna dintre schiţe n-ar fi condus la o farfurie zburătoare funcţională, *Luftfahrt International* a inclus reproduceri ale schiţelor lui Schriever, cât şi ale lui Miethe şi a subliniat că, până în ziua morţii sale, Schriever era ferm convins că OZN-urile observate de la sfârşitul războiului, constituiau dovada vie că ideile sale iniţiale fuseseră promovate, obţinându-se rezultate încununate de succes.

mwnî *pi»*

r/r? ir îiSM & SMait: 26,\ K«t*r

Actrl*6r.îhaUMsc-Ey^saî« 1« £ îî.

— SâfJiae- 2J,1, ţ*teâî

St*9«ra«g: *Sfit-ftU-taniset* ţa fcMSwi silfii« it: 4000 *Sil & tttt*?S.aaî? fr«bfi? ri«dj U* ca, Î’POO

jcfcvti-îe (jg *f’js & ix*”)* t ea-, 55 3««4n

5 S ce *m* ia ¿r? t Dcţetiim«, s*ti6, tiu 11 îx ZSg is »1«*® sfctt

, a£tspaaiirats: jfââsaâStt-.î 1 c talie’ t»8ci»Şg:î 3M» (îfg. fnMFSit*««. ti* îu20 Rata) **muiiiasi’âlci»,: ic & 4’** iâtfiacfiiijfcâfsaiiirit; 1?

— Mteutea ¿Ugrici»*?^Sât:afeec. *1>i* «9i JUebi.

’rtât»îGMi>b«$iS

ŞraidjStiiiâh* 7l’iaâa. ilâBj{lii! glCSit {?’): 35 *

Bwsibii ”••<t«i wilS« 2r? Wtae$awrla9f vi» t?) « 0\rtâţsr.

? a# rBartr relatate teii*ttaa & aşrcmtl & ţ. SUwiâriii« rftiiua t«s 9U*r? isg» ţic & ţ T5r f®}« tieâxstisliiaM”«rw*sTuenha. Er & t 4’î stw Sari« 9-

«••bag witiaAiSf lW*t*saw*MtiU« I? s Si« xea*

Ţaţ.i’lK **flttceistl oca «S*» «« *«S »rttmtow & s h«»!-**

loag57»rfotr*Ş (Ossaciârs tei ¿d SiMÂ9»A?«»|tS* &) 5*3 ScŞtrtî 3®KS*t Haiirial-

Să fie oare adevărat?

Haideţi să examinăm posibilităţile. Conform lui Schriever, ceea ce pare să fi fost versiunea finală a farfuriei sale zburătoare a fost construită la uzina BMW de lângă Praga, în primele luni ale anului 1944 şi a fost pregătită pentru testare în aprilie 1945.

Conform spuselor lui Georg Klein, un disc zburător similar zburase, în februarie 1945, în apropiere de Praga, iar conform autorului italian, Renato Vesco – care pare să nu aibă habar de legenda lui Schriever – o nouă maşină zburătoare extraordinară „numită *Kugelblitz,* a fost testată cândva în aceeaşi lună, deasupra complexului Kahla, din regiunea muntoasă a Turingiei.

Strâns legat de această informaţie este faptul că secţia de turbine cu gaz a uzinei BMW, a fost iniţial localizată în suburbia oraşului Spandau, în apropiere de Berlin – unde, conform lui Renato Vesco, s-a efectuat multă şi intensă cercetare asupra maşinii *Kugelblitz*[82] – apoi a fost mutată în uzina subterană din Wittringen, lângă Saarbrücken, pentru

---

82 Numele unor realizări germane diferă uneori după sursa de preluare a informaţiei, astfei în lucrare unele denumiri pot fi prezente sub mai multe „indicative de denumire"..,

ca, în cele din urmă, începând cu 1944, să se răsfire în şapte complexe subterane imense, localizate atât în regiunea Turingiei, cât şi în Nordhausen din Munţii Harz.

întreaga zonă respectivă, pornind, într-un arc metaforic, de la Munţii Harz, coborând spre Turingia, Bohmen şi Mahren, avea să formeze ultima redută germană, şi prin urmare, a fost înţesată cu un număr uluitor de complexe subterane militare şi ştiinţifice, incluzând imensele şi inestimabilele fabrici Mittle-Werke, personalul şi echipamentele centrului experimental de la Peenemunde.

Cu siguranţă că, indiferent că istoria avea să hotărască altfel, de acolo a intenţionat Hitler să apere rămăşiţele celui de-al Treilea Reich, cu o armată complet subterană şi „armele de revanşă secrete”, care i se promiseseră de atâta amar de vreme.

în mai 1978, la Standul 111 din cadrul expoziţiei ştiinţifice organizate la Sala de târguri şi Expoziţii de la Hanovra, nişte domni ofereau ceva ce la prima vedere părea a fi un ziar[83] tehnic ortodox, numit ***Brisant.***

Acel ziar conţinea două articole aparent fără nicio legătură unul cu celălalt:

Unul despre viitorul ştiinţific al Antarcticii; iar celălalt făcând referire la farfuriile zburătoare nemţeşti din. timpul celui de-al Doilea Război Mondial

Articolul referitor la farfuriile zburătoare reitera informaţiile prezentate mai sus, dar adăuga informaţia că centrele de cercetare destinate ***Project Saucer*** (Proiectul Farfurii Zburătoare) au fost situate în regiunile Böhmen şi Mahren.

în legătură cu acest aspect, ar trebui să se indice faptul că Praga este situată în Bohmen, şi că Bohmen este, mai mult

83 Un ziar tip tabloid.

sau mai puţin, înconjurat de arcul metaforic conturat de Munţii Harz, Turingia şi Mahren, zone care au conţinut vaste complexe subterane de cercetare, oricare aflându-se la câteva sute de kilomtetri depărtare de Praga.

Articolul mai includea un desen detaliat al unui disc zburător obişnuit din timpul celui deal Doilea Război Mondial, *nu* menţiona numele proiectantului şi suţinea că desenul fusese modificat de guvernul Germaniei Federale, pentru a-i conferi „protecţie” la publicare!?

Adăugând greutate punctului său de vedere, autorul necunoscut a subliniat mai apoi că, în

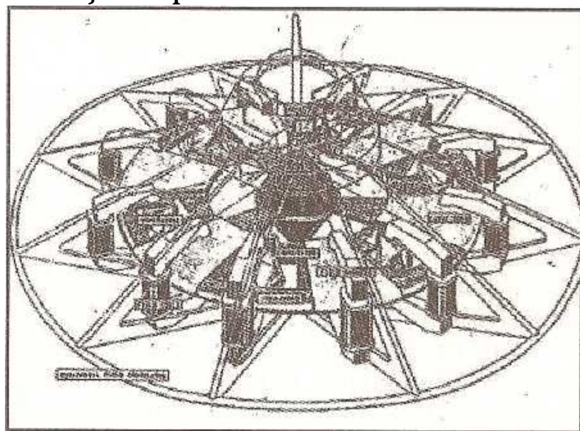
timpul celui de-al Doilea Război Mondial, toate aceste invenţii, indiferent dacă erau de natură civilă sau militară, ar fi fost înmânate celui mai apropiat birou de brevete şi patente pentru invenţii, unde, sub incidenţa paragrafului 30.a. și 99 din *Patent und Strafgesetzbuch* (Codul Penal referitor la Patente și Brevete], ar fi fost ștampilate instantaneu cu „Secret”, luate de la proprietarii lor de drept şi trimise centrelor de cercetare ale lui Himmler… şi, conform articolului, la sfârșitul războiului, o parte din aceste patente au apărat **în rândul** dosarelor **secrete ruseşti, altele, în mod egal, în cele britanice şi americane, iar cele rămase au dispărut** împreună cu numeroşi „oameni de ştiinţă” germani şi bărbaţi din S.S.

Cum britanicii, americanii sau ruşii nu au de gând să dezvăluie vreodată ce anume s-a descoperit, mai exact, în fabricile secrete ale Germaniei Naziste, merită menţionat fătul că, în 1945, Sir Roy Feddon, în calitatea sa de conducător al unei misiuni tehnice în Germania pentru Ministerul Producţiei de Aeronave, a declarat:

„Am văzut destule proiecte şi planuri de producţie pentru a realiza că, dacă nemţii ar **fi reuşit să prelungească războiul cu câteva[84] luni, ne-am fi confruntat cu o serie** întreagă de armament aerian complet noii și mortal”.

Prin 1956, Căpitanul Edward J. Ruppelt, pe atunci şef al Proiectului Cartea Albastră[85] al Aviaţiei americane, a putut consemna:

„Când cel de-al Doilea Război Mondial s-a terminat, nemţii erau în plin proces de dezvoltare a unor tipuri complet noi de aeronave, rachete și bombe dirijate. Majoritatea acestora se aflau în stare incipientă, dar erau singurele aparate cunoscute care se apropiau cât de cât de performanţele aparatelor observate ca OZN-urî”.

Același articol continuă să arate că în 1938, Hitler, nerăbdător să pună piciorul în Antarctica, a trimis o expediţie condusă de Căpitan«! Alfred Richter, către coasta corespunzătoare sudului Africii de Sud.

Zilnic, timp de trei săptămâni, două hidroavioane au

84 Aduceţi vă aminte că datorită sacrificiului României, întoarcerea armelor de la 23 August 1944, războiul a fost scurtat cu 200-250 de zile.
85 Project Blue Book

fost catapultate de pe puntea portavionului german, *Schwabenland,* având ordine să zboare de-a lungul şi de-a latul teritoriului pe care exploratorii norvegieni l-au numit Queen Maud Land[86]. Germanii au efectuat un studiu mult mai amănunţit al regiunii, faţă de norvegieni, găsind regiuni întinse care erau surprinzător de lipsite de gheaţă.

Avioanele lor au acoperit, în totalitate, aproximativ 595.697 km2, fotografiind aproape jumătate din regiune. El au mal lansat câteva mii de jailoane metalice, fiecare însemnată cu zvastica şi îndreptată spre sol cu vârful mai greu, astfel încât să sape în gheaţă şi să rămână drepte.

Odată terminată treaba, ei au redenumit teritoriul ***Neuschwabenland*** şi l-au pretins ca parte a celui de-al Treilea Reich.

Conform articolului din Brisant, navele germane şi submarinele au continuat să patruleze Oceanul Atlantic de Sud, în mod special între Africa de Sud şi Antarctica, de-a lungul întregului celui de-al Doilea Război Mondial.

Apoi, în martie 1945, cu puţin timp înainte de terminarea războiului, două submarine germane de aprovizionare, U-530 şi U-977, au fost lansate dintr-un port al Mării Baltice.

Se pare c-au luat cu ei membrii echipelor de cercetare a farfuriilor zburătoare, ultima dintre cele mai esenţiale componente ale acestor maşinării, adnotările şi desenele farfuriei zburătoare, precum şi proiectele şi planurile complexelor subterane gigantice şi ale zonelor de locuit bazate pe fabricile subterane remarcabile din Nordhausen,

86 Ţara Reginei Maud, în limba engleză.

din Munţii Harz.

Cele două submarine au ajuns în timp util la ***Neuschwabenland,*** mai corect cunoscut ca Queen Maud Land, unde au descărcat.

în fine, la două luni ***după*** război, cele două submarine au apărut misterios în largul coastelor Argentinei, unde echipajele au fost predate autorităţilor americane, care i-au interogat pentru mult timp, zburând apoi toţi către S.U.A.

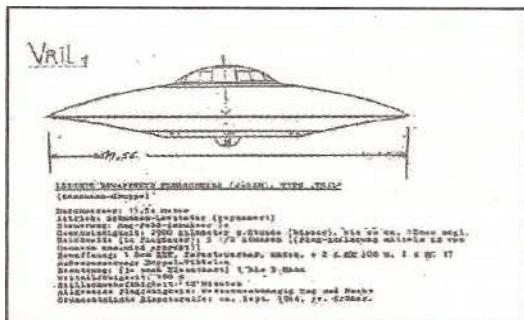
La aproximativ un an după acest eveniment, Statele Unite au lansat cea mai mare operaţiune cunoscută vreodată privind Antarctica.

în timp ce scopul declarat al operaţiunii a fost „explorarea a 4.877 km din coasta Antarcticii şi cartografierea minuţioasă a acestei zone”, ***Brisant*** a

considerat ciudat faptul că Operaţiunea Highjump, sub comanda veteranului din Antarctica, Amiralul Richard Evelyn Byrd, a inclus 13 nave, două baze plutitoare pentru hidroavioane, un vas portavion, 6 transportoare cu două motoare R4D, 6 hidroavioane Martin PBM, 6 elicoptere şi un total uluitor de 4.000 oameni.

Se considera ciudat şi faptul că atunci când această forţă de asalt potenţială a atins coasta Atarcticii, pe 27 ianuarie, 1947, nu numai că au andocat în apropierea teritoriului pretins german, ***Neuschwabenland,*** dar s-au şi separat în trei grupuri operative separate.

Acea expediţie a devenit misterioasă. Rapoartele oficiale ulterioare au consemnat că aceasta a fost un succes, dezvăluind mult mai multe despre Antarctica decât fusese cunoscut înainte.

Totuşi alte rapoarte, mai ales cele străine, au sugerat că nu era vorba nici pe departe de aşa ceva: că mulţi dintre oamenii lui Byrd au pierit din prima zi, că cel puţin patru dintre avioanele sale au dispărut inexplicabil şi că, în timp ce expediţia era aprovizionată pentru o perioadă de la 6 la 8 luni, oamenii s-au întors în America în februarie 1947, la numai câteva săptămâni de la plecare.

Conform lui *Brisant,* Amiralul Byrd a declarat ulterior unui reporter (n-am putut verifica informaţia aceasta) că era

„necesar pentru SUA să întreprindă acţiuni defensive împotriva luptătorilor aerieni inamici care veneau din regiunile polare” şi că în cazul unui nou război, S.U.A. ar fi **„atacate de nave de luptă capabile să zboare de la un pol la altul cu viteze incredibile”.**

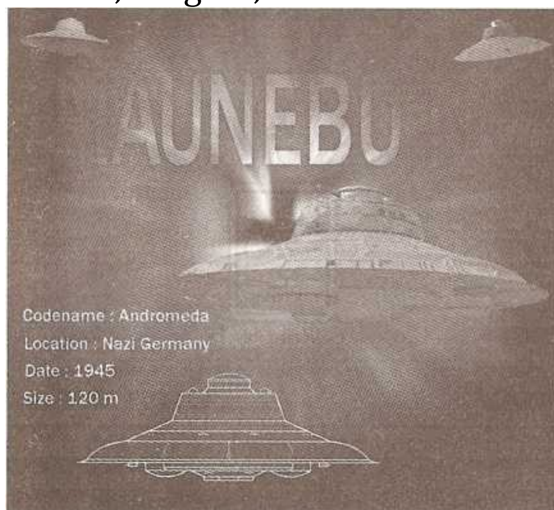
De asemena, conform *Brisant,* la puţin timp de la reîntoarcearea sa din Antarctica, Amiralului Byrd i s-a ordonat să fie supus unui interogatoriu secret. Iar S.U.A. s-au retras din Antarctica pentru aproape un deceniu.

Ceea ce ni se sugerează este faptul că, de-a lungul celui de-al Doilea Război Mondial, nemţii au trimis nave şi avioane în Antarctica încărcate cu echipamente pentru complexe subterane masive, că la sfârşitul războiului, echipele de oameni de ştiinţă care au lucrat la proiectul farfuriei zburătoare, au fost luate din Germania la bordul submarinelor U-530 şi U-977, că americanii au interogat echipajele acestor submarine atunci când au andocat în ceea ce ei au crezut că este o ţară prietenoasă, Argentina, că mai apoi americanii, auzind despre baza din Antarctica, au organizat o grupă de operaţiuni militare deghizată ca expediţie de explorare, că expediţia a fost dezorganizată de confruntările avute cu extraordianrele farfurii zburătoare germane şi că Statele Unite s-au retras temporar din Antarctica, pentru a-şi construi propriile farfurii zburătoare în baza proiectelor găsite în Germania, după război.

Cel de-al doilea articol prezenta, de asemenea, un interes modest. Era de fapt o declaraţie propagandistă dură ce ducea în derizoriu, sub forma unei revizuiri ştiinţifice, potenţialul Antarcticii.

înlăturând praful de pe arhicunoscutele date topografice, ceea ce mai rămânea era insistenţa asupra

faptului că Republica Demoerată[87] Germană ar trebui să-şi revendice drepturile asupra acelei părţi a Antarcticii, pe care de fapt naziştii le-au furat-o norvegienilor şi pe care au redenumit-o, arogant, *Neuschwabenland.*

Ţinând cont de tendinţa naţional-socialistă a articolului, având în minte faptul că *Brisant* era o publicaţie singulară, ale cărei origini nu puteau fi depistate şi reamintindu-mi că întreaga teorie prezenta paralele suspicioase cu mult mai exageratele mituri OZN referitoare la „Găurile de la Poli”, am verificat totuşi celelalte aspecte ale articolului şi am descoperit că, de fapt, germanii au patrulat regiunile Antarcticii din Oceanul Atlantic de Sud în tot decursul războiului.

într-adevăr, la doi ani după expediţia Richter, două baleniere mari norvegiene au fost acostate de vasele de abordaj provenite de pe nava germană corsar *Pinguin,* în

87 După război până la căderea zidului Berlinului au existat două state germane: Republica Federală a Germaniei, aliată a SUA, membră a NATO, şi Republica Democrată Germană, aliată a URSS, membră a Tratatului de la Varşovia. Cele două state germane s-au reunificat în 1989, într-un singur stat, sub numele de Germania.

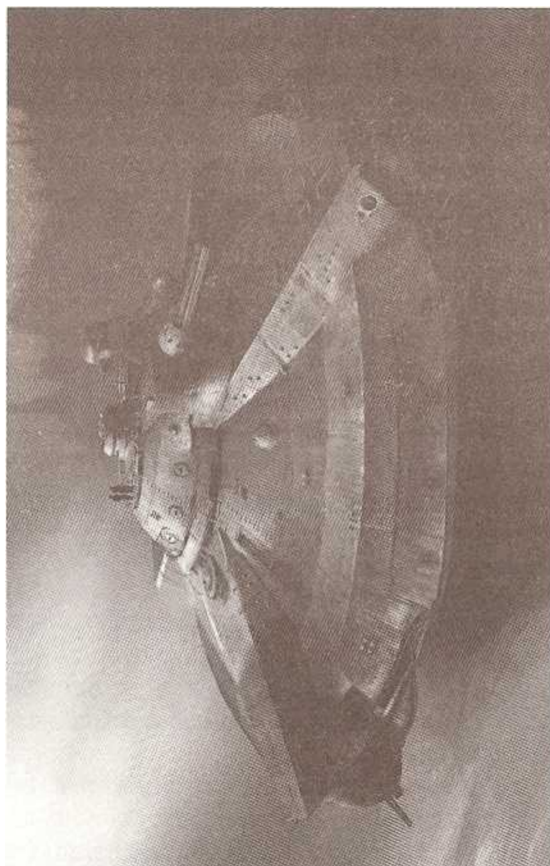
timp ce erau ancoraţi în propriile ape teritoriale, în afara Teritoriului Queen Maud Land.

La câteva ore de la acel incident, o navă de aprovizionare norvegiană şi majoritatea convoiului de baleniere au fost ademenite în capcana germană, iar războiul din Antarctica era în plină desfăşurare.

în mai 1941, nava regală britanică *Cornwall* a localizat şi scufundat nava *Pinguin,* dar nu înainte ca *Pinguin* să fi capturat un şir întreg de nave comerciale ale Aliaţilor, însumând peste 135.000 tone.

Ceea ce constituie tot un fapt istoric este faptul că navele surori ale lui *Pinguin,* inspirat denumite *Komet* şi *Atlantis,* au continuat să jefuiască ţărmurile Antarcticii până la sfârşitul războiului.

Referitor la cele două submarine, am găsit nişte informaţii uluitoare. U-977, aflat sub comanda Căpitanului Heinz Schaeffer, a părăsit într-adevăr, în aprilie 1945, portul Kiel din Marea

Baltică, a oprit la Christiansund South (de Sud) pe 26 aprilie, a plecat de acolo ziua următoare şi n-a mai fost zărit până când a apărut la suprafaţă în Mar del Plata, Argentina, pe 17 august, 1945 – o perioadă de aproape 4 luni.

Unde s-a aflat submarinul în tot acest timp? Conform spuselor Căpitanului Heinz Schaeffer, au plecat cu intenţia de patrulare a Atlanticului de Sud, au andocat, ziua următoare, la Christiansund South pentru alimentare cu combustibil, auzind la radio, câteva zile mai târziu, că războiul se terminase.

Convins că n-ar fi fost tratat prea bine de Comandantul Aliaţilor, Schaeffer i-a oferit echipajului său alternativa de a fi

debarcaţi de-a lungul coastei norvegiene sau de a călători cu el înspre ceea ce el credea că este o Argentină prietenoasă.

Deoarece o parte din echipaj a preferat să se întoarcă în Germania, următoarele zile le-au petrecut navigând în apropierea coastei norvegiene până când, pe 10 mai, a lăsat o parte din oameni pe coasta montană, nu departe de Bergen.

Odată acest lucru înfăptuit, spune Schaeffer, el şi restul echipajului s-au îmbarcat în ceea ce cu siguranţă trebuie să fi fost una dintre cele mai remarcabile isprăvi de război:

Un total de 66 zile sub apă – prin Marea Nordului şi Canalul Mânecii, trecând de Gibraltar, de-a lungul coastei Africii, pentru ca să apară, după 66 zile, la suprafaţă, în mijlocul Oceanului Atlantic de Sud.

De-a lungul următoarei luni, ei au alternat plutirea la suprafaţă cu scufundarea la adâncime, ieşind la suprafaţă, uneori, în dreptul Insulelor Capului Verde, mergând de-a lungul ţărmului

Insulei Branca, iar atunci când se aflau la suprafaţă, au mers atât de departe cu „camuflarea” submarinului, încât au arborat vele şi coş de fum false, pentru a-1 face să pară un cargobot cu abur.

în cele din urmă, când s-a aflat în apropiere de Rio de Janeiro, au auzit prin radio că un alt 106

submarin din flota germană, U-530, a ancorat în River Plate (Rio de la Plata), iar echipajul său a fost predat autorităţilor americane ca prizonieri de război.

Deranjaţi de acest eveniment, ei au ancorat totuşi, pe 17 august 1945, în Mar del Plata – la aproape 4 luni de la plecarea lor din Portul Kiel.

Această istorisire fantastică a fost relatată de Căpitanul

Schaeffer autorităţilor argentiniene, atunci când l-au interogat cu privire la trei aspecte:

(1) Unde se afla submarinul U-977 atunci când vasul cu abur brazilian, *Babia,* a fost scufundat?

(2) Cum de ajunsese submarinul U-977, în Argentina, la atât de mult timp după terminarea războiului?

(3) A transportat U-977 pe cineva de „importanţă politică" pe timpul călătoriei sale spre Argentina?

Schaeffer a negat să se fi aflat în apropiere de vasul Babia, atunci când a fost scufundat şi a explicat sosirea sa târzie în Argentina cu povestea extraordinară relatată mai sus şi a mai declarat că nicio persoană „importantă politic" nu s-a aflat vreodată la bordul submarinului U- 977.

Ceea ce este cu adevărat ciudat în toată povestea asta este faptul că, la câteva săptămâni după aceea, o comisie anglo-americană, compusă din ofiţeri de grad înalt, aduşi special în Argentina, cu avionul, pentru a investiga „cazul misterios" al submarinului U-977, a petrecut foarte mult timp interogându-1 pe Schaeffer referitor la probabilitatea ca el să-i fi luat la bord pe Hitler şi Martin Bormann, şi să-i fi dus mai întâi în Patagonia, apoi la o bază secretă din Antarctica.

într-adevăr au fost atât de insistenţi pe tema asta, încât i-au dus ulterior pe Schaeffer, echipajul său – şi pe Otto Wehrmut, comandantul submarinului U-530 – într-un lagăr de prizonieri de război, lângă Washington, unde au continuat interogatoriul luni bune.

în timp ce nu am putut găsi nicio consemnare despre soarta Comandantului Wehrmut, am găit însă dovada faptului că Schaeffer a negat în mod repetat c-ar fi transportat pe cineva, undeva…

Totuşi el a fost predat, în Anvers, britanicilor şi interogat, *din nou,* pentru multe luni.

Presupunând că Schaeffer spunea adevărul şi că Aliaţii n-au găsit nimic suspect pe submarinul său, pare ciudat că americanii să fi trimis mai târziu submarinul înapoi în S.U.A., unde, sub ordinele directe de la Departamentul de Război American, a fost făcut bucăţi cu torpile.

în ceea ce-1 priveşte pe Schaeffer, el s-a întors, în cele din urmă, în Germania, nu s-a simţit confortabil în calitate de învins, iar apoi s-a întors în Argentina, pentru a fi împreună cu nişte prieteni germani.

Rămâne valabilă varianta ca Schaeffer să fi minţit. Din start, este indiscutabil straniu ca două submarine germane insignifiante să fi atras atât de mult atenţia Aliaţilor.

Merită considerat şi motivul pentru care Aliaţii şi-ar fi *imaginat* ca Hitler și Martin Bormann – sau oricine altcineva, în privinţa acestui aspect – să fi fugit într-un ţinut atât de nesigur ca Antarctica.

în cele din urmă, merită menţionat faptul că Schaeffer şi-a petrecut mult timp din cariera sa protejând centrele de cercetare de la Regen şi Peenemunde, că era extrem de experimentat în patrularea Atlanticului de Sud şi a regiunilor polare și că făcea parte dintr-un grup select de ofiţeri de

marină, care au fost trimişi în Munţii

Harz, pentru a studia submarinele extrem de avansate ale secolului XX!

Cu alte cuvinte, Schaeffer a fost un om familiarizat atât cu stabilimentele subterane secrete din Munţii Harz, cât şi cu rutele marine spre Antarctica.

Haideţi să revizuim situaţia.

Nu este încă confirmat, dar este foarte posibil ca *Feuerball*-ul nemţesc să fi existat, că a reprezentat primul OZN modern observat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi că o maşină zburătoare extraordinară, *Kugelblitz,* a fost testată cu succes în Germania, cu câteva săptămâni înainte de terminarea războiului.

Prin urmare, *Feuerball* ar putea constitui predecesorul OZN-urilor micuţe şi controlate de la distanţă, observate frecvent de-a lungul ultimelor luni ale războiului, în timp ce *Kugelblitz* ar putea fi prima dintre farfuriile zburătoare de dimensiuni mai mari, conduse de piloţi.

Proiectele nesemnate ale farfuriilor zburătoare reproduse în *Brisant* (şi în foarte multe alte ziare ortodoxe) menţionau, din câte ştim, materiale inexistente pe Pământ,

cel puţin în perioada războiului.

Asta sugerează c-ar putea fi reproduceri ale planurilor originale, pe care căpitanul de aviaţie Rudolph Schriever, le-a actualizat, la sfârşitul anilor ’50, cu puţin timp înaintea morţii sale.

Presupunând, apoi, că notiţele şi planurile „rătăcite” sau „furate” ale lui Schriever se aflau, de fapt, în mâinile S.S.-iştilor, este posibil ca ele să fi fost construite, în secret, într-unul din numeroasele complexe subterane, aflate în zona ultimei redute părăsite – fie la complexul Nordhausen din Munţii Harz, fie la Kahla, în apropiere de Turingia – că farfuria zburătoare finalizată a fost testată în zbor, în primele luni ale anului 1945, şi că a fost, mai apoi, distrusă în faţa avangardei Aliaţilor.

Din reproducerile după desenele lui Schriever, Bellonzo și Miethe, ştim că un proiect al unei farfurii zburătoare, indiferent cât de primitivă ar fi fost pentru acele timpuri, se găsea cu siguranţă pe lista priorităţilor militare germane.

lll

Referitor la faptul că singura dovadă a unor astfel de maşini este cea prezentată mai sus, ar trebui să se aibă în vedere faptul că cei mai fanatici naziști S.S. controlau

centrele de cercetare din zonele menţionate, că pe măsură ce se retrăgeau au încercat să distrugă cât mai mult posibil din documentaţia şi invenţiile ştiinţifice proprii cele mai importante şi că mii de muncitori-sclavi şi stăpânii lor nazişti – care ar fi putut dezvălui mult mai multe treburi – au dispărut în haosul creat de eliberare, fără a mai fi văzuţi vreodată.

Ar fi putut ca o parte din ei să meargă în Antarctica?

Contrar părerii generale, este chiar foarte posibil ca naziştii să fi transportat în Antarctica, pe mare şi în aer, oameni esenţiali, materiale şi documente vitale, de-a lungul anilor de război.

Referitor la posibilitatea ca submarinele acelor vremuri să fi fost capabile de o călătorie atât de lungă, trebuie menţionat faptul că un submarin obişnuit putea acoperi, în fiecare croazieră operaţională, o distanţă de 11.265 km, că nemţii aveau cisterne pentru submarine-tancuri dispersate peste tot în Atlanticul de Sud, cel puţin până la sudul Africii de Sud şi că oricare dintre aceste cisterne, care aveau o greutate totală de 2.000 tone putea aproviziona 10 submarine cu combustibil şi alimente, triplând astfel timpul de şedere pe mare al acestor submarine.

Referitor la posibilitatea ca nemţii să fi construit, în Antarctica, centre de cercetare subterane autarhice, nu trebuie decât să se menţioneze faptul că centrele de cercetare subterane ale Germaniei naziste erau construcţii impresionante, conţinând tunele, ateliere de reparaţii, uzine de asamblări, platforme de lansare, depozite de alimente şi cazare pentru toţi cei ce lucrau acolo, inclusiv lagăre învecinate pentru sclavi – şi totuşi foarte puţini ştiau că au existat.

Date fiind toate acestea, după estimarea mea, este foarte posibil ca, de-a lungul războiului, oamenii şi materialele să fi fost transportate maritim în Antarctica, pentru ca, pe parcursul aceloraşi ani, nemţii să fi fost angrenaţi în construirea de complexe subterane în Neuschwabenland, similare celor dispersate în jurul ultimei redute și că „mușamalizarea" americană, britanică și rusească referitoare la observarea OZN-urilor s-ar putea datora motivelor oferite în această carte.

Scepticii ar invoca faptul că cronicile importante ale celui de-al Treilea Reich fie ignoră, fie consemnează ca fiind „ridicolă" orice poveste despre armele „secrete" germane, dar un astfel de argument poate fi contracarat amintindu-i cititorului că majoritatea proiectelor privind armele secrete *erau* extrem de secrete, controlate de regulă de înfiorătorii S.S.-iști, nefiind, prin urmare, disponibile istoricilor ulteriori.

în timp ce Albert Speer, ca ministru al Producţiei de Război şi Armament, era, în cartea sa de altfel elocventă, „în interiorul celui de-al Treilea Reich[88]", în mod făţiş sceptic în privinţa „armelor secrete", el *admite* faptul că exista o speculaţie crescândă referitoare la astfel de arme, în timpul ultimelor luni ale războiului şi că, în timp ce el însuşi a

88 *Inside The Third Reich,* Weidened & Nicholson, Londra, 1970.

declarat, la un moment dat, că nu existau suficiente materiale de bază pentru producerea unor astfel de obiecte, conform spuselor sale, el a „subestimat... resursele imense de materiale ce fuseseră acumulate în fabrici”.

Speer a fost la fel de sceptic atunci când Robert Ley, ministru al muncii, i-a declarat entuziasmat, în aprilie 1945, că oameni săi de ştiinţă germani au inventat „raza mortală” (probabil un fel de armă cu laser]; acest lucru este interesant dacă cineva ţine seama de faptul că Heinz Schaeffer, căpitan al submarinului U- 977, a delcarat în cartea sa *U-boat 977 – Submarinul 977* (William Kimber, Londra, 1952] că, în aprilie 1945, un tovarăş S.S. *i-a* oferit o demonstraţie a unei aşa-zise „raze a morţii”.

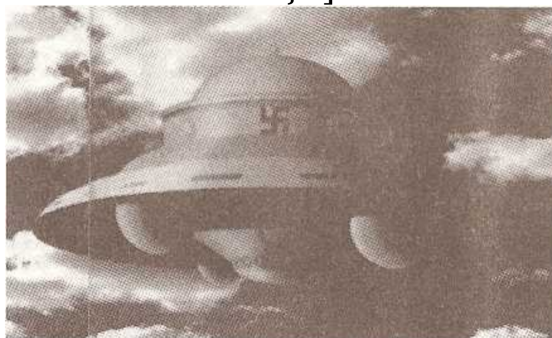
Este păcat că Schaeffer, în graba sa de a se întoarce la Kiel pentru o ultimă călătorie, n-a avut timp să mai stea în Berlin, ca să verifice corectitudinea afirmaţiilor prietenului său.

De dragul ficţiunii în cartea apărută ulterior am utilizat personajele reale, generalii S.S. Hans Kammler şi Arthur Nebe. Prin urmare, cititorii ar putea fi interesaţi să afle că, în timp ce Nebe figura pe „lista neagră” nazistă, în urma încercării de asasinat a lui Hitler, **moartea sa n-a fost, de fapt, niciodată confirmată,** iar mulţi au simţit că că el, pur şi simplu, a dispărut din peisaj pentru propria sa protecţie.

în ceea ce-1 priveşte pe generalul Hans Kammler, istoria sa legată de S.S. şi de rachetele V-l şi V-2 este foarte bine documentată, dar ceea ce s-a ales cu el, după aprilie 1945, şi **dispariţia sa din Germania rămâne un mister neelucidat până astăzi.**

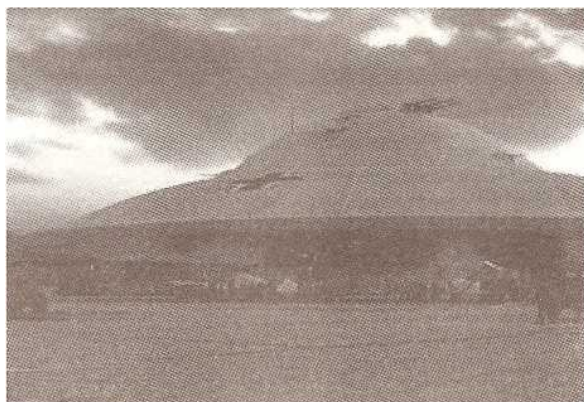
Referitor la membrii echipei farfuriei zburătoare germane, Schriever şi Bellonzo sunt morţi în prezent, despre Habbermohl **s-a raportat c-a fost capturat de ruşi** (motiv

pentru care, la puţin timp după război, armata americană s-a temut de farfuriile ruseşti].

Poate cel mai interesant lucru – Miethe, care-a declarat presei c-ar fi lucrat în cadrul *Proiectul Farfuria Zburătoare*[89], a plecat să lucreze pentru americani şi canadieni.

în încheiere, ca să se consemneze în scris, prototipul farfuriei zburătoare AVRO, care-a fost predată americanilor şi răsunător proclamată ca fiind un insucces, se găseşte acum la Muzeul Armatei Americane din Fort Eustis, Virginia.

Deşi *Genesis*[90] este o lucrare de ficţiune, ficţiunea sa se

89 Canadian and United States Project Saucer.

90 Pe baza cercetărilor personale ale autorului acestui material a scris lucrarea de ficţiune *Genesis.*

bazează pe diverse fapte reale – iar acest fapte ar putea s-o facă la o examinare ulterioară.

No comment!…

ANEXAI

Punctul de vedere exprimat de celebrul *CommanderX*

faţă de tehnologia tip OZN nazistă

„Pe cât de necrezut ar putea să pară, având în vedere istoria care se învaţă în liceele şi facultăţile zilelor noastre, în 1944, în Germania, a fost creată o farfurie zburătoare perfect funcţională, dezvoltată de **Academia Tehnică a Luftwaffe** în centrele ei experimentale.

Alte nave germane erau gata în diferite stadii, cu toate că sunt zvonuri despre realizarea cu succes a unor expediţii chiar pe… Lună!

Eu nu sunt în stare să confirm sau să infirm aceasta, cu toate că **au fost observate de către astronomii acelor**

117

timpuri activităţi pe Lună ce par a nu avea o cauză naturală.

Configuraţia farfuriilor zburătoare germane includea tehnologia *energiei libere* descoperită de **Victor Schauberger** și cea **magnetogravitică tahionică** (numită de către inventatorul ei **Thule Tahionator),** pusă la punct de **Hans Kohler.**

Toate mărturiile ne îndreaptă spre ideea că, dacă războiul ar mai fi durat multă vreme, farfuriile zburătoare, precum cele din seria **Vrii!** (numite astfel după *energia vieţii* de către anumite societăţi secrete germane], care erau nişte «nave de luptă» de 25 de metri diametru, și navele interplanetare **Haunebu 4** ar fi fost puse în funcţiune şi utilizate în lupta împotriva lumii libere.

Conducătorii aliaţilor nu şi-au dat seama cât de aproape a fost lumea liberă de a fi anihilată la momentul acela, pentru că în **Germania nazistă începuse o cursă pentru dezvoltarea bombei atomice.**

Puteţi să vă imaginaţi efectul bombei atomice transportate de o navă cu formă de disc zburător?!

Cu toate că eu cred că cercetătorul **Vladimir** Terzirski vorbeşte în principal despre tehnologii dezvoltate de nazişti în prima parte a acestui secol, există posibilitatea ca acele

nologii să fi fost utilizate în zboruri experimentale.

Teoria lui Terzirski spune: «Germanii au avut în timpul celui de-al Doilea Război Mondial farfurii zburătoare compacte, fără nicio parte mobilă, **ce puteau să meargă pe Lună într-o oră şi acesta nu este cel mai mare secret...»**

E mult mai important faptul că au reuşit să facă toate acestea **nefolosind nici chiar o singură picătură de combustibil fosil.**

Aşa-zisele nave cu energie liberă pe care le foloseau naziştii nu erau nişte maşinării gen **perpetuum mobile,** ca să folosim acest cuvânt periculos pentru comunitatea fizicienilor, care să «scoată» energie din nimic, ci transformau **energia gravitaţională,** ce nu se termină practic niciodată, a Pământului, Lunii şi a altor corpuri cereşti în **energia electromagnetică** necesară propulsării navei în spaţiu.

Binecunoscutul [în domeniul cercetării energiei alternative] transformator al lui **Hans Kohler** a fost utilizat în **convertirea energiei gravitaţionale a corpurilor cereşti în energie electromagnetică necesară zborului.**

Transformatorul a fost legat la un **generator tip Van De Graaf** şi la un **dinam cu vortex tip Marconi** în structura unei **nave electromagneto-gravitice** sau **tahionice,** aşa-zisele **Thule** şi **Andromeda Tahionatori,** care au fost produse în serie pe liniile de asamblare ale fabricilor AEG şi Siemens din Germania anilor 1942-1945.

Aceste transformatoare au fost utilizate, de asemenea, pentru propulsarea giganticelor submarine de transport (5.000 de tone) sau pentru a produce energie în bazele lor

subterane aflate peste tot în lume.

Lumea a fost extrem de norocoasă datorită faptului că naziştii nu au reuşit să ducă construcţia navelor lor experimentale până în punctul în care acestea le-ar fi dat posibilitatea să reziste în faţa Aliaţilor. (Cu toate că binecunoscutele Foo Fighters care au fost lansate în timpul ultimelor zile ale războiului se pare că aveau origine germană, conform unor surse ale serviciilor secrete.)

Se spune că americanii, englezii și rușii au găsit după terminarea războiului foarte multă informaţie despre acestea și chiar prototipuri funcţionale de farfurii zburătoare, dar asemenea poveştilor ce vorbesc despre imensele depozite de aur nazist capturate în acelaşi timp de către aliaţi, nici despre acestea nu avem detalii.

Aceste prototipuri de farfurii zburătoare germane timpurii au fost ascunse în baze subterane pe tot cuprinsul Europei, incluzând diferite locaţii aflate în munţii bavarezi.

S-au dat câteva bătălii între nazişti şi aliaţi la sfârşitul războiului pentru a lua în posesie aceste prototipuri valoroase, împreună cu planurile de construcţie a lor.

Această informaţie şi tehnologia de avangardă au fost trimise spre Statele Unite, Marea Britanic şi URSS în zilele imediat următoare sfârşitului războiului Şi alte lucruri au fost transportate către aceleaşi destinaţii…

Cel mai nefericit lucru ce a avut loc după sfârşitul

războiului a fost faptul că oamenilor de ştiinţă germani li s-a permis de către anumiţi simpatizanţi nazişti sus-puşi în guvernul american şi în alte cercuri elitiste internaţionale să părăsească Germania şi să fie infiltraţi atât în programul spaţial american, cât şi în alte zone importante ale guvernului şi economiei Statelor Unite.

E de necrezut faptul că unor oameni precum Wernher von Braun li s-a îngăduit o schimbare radicală de macaz în ceea ce priveşte stăpânirea pentru care lucrau, dar acest fapt nu a făcut decât să servească oamenilor aflaţi la putere în acele vremuri să examineze cu de amănuntul realizările şi teoriile acestor oameni de ştiinţă nazişti.

Totuşi se pare că sfârşitul războiului nu a reuşit să oprească în întregime dezvoltarea maşinii de război naziste… din păcate!

Anumite fracţiuni din ierarhia nazistă nu au emigrat în America. La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, **o bază nazistă fusese construită în Antarctica** de către un grup SS de elită şi aprovizionată de către submarine ce cărau provizii pe distanţe foarte mari.

Hitler şi soţia sa, Eva Brown, spun unii, nu s-au sinucis, ci şi-au trăit până la capăt vieţile dedesubtul gheţii Polului Sud.

Alte relatări spun că au trăit într-o locaţie secretă aflată în America de Sud.

Toate acestea se potrivesc foarte bine cu încercarea de a da explicaţii faptului că în **multe dintre contactele cu farfuriile zburătoare, echipajul lor era vorbitor de limba germană.**

Aceasta se întâmplă inclusiv acum!

Mai ales că în prima perioadă a contactelor cu OZN-uri, precum cel în care e implicat **George Adamski,** ni se povesteşte despre **locuitorii acestor nave că sunt blonzi şi nordici ca înfăţişare, vorbind limba germană, ceea ce ne dă o indicaţie asupra originii unora dintre aceste nave discoidale.**

Este foarte probabil ca aceste contacte să fie cu germanii și cu **Arcturianii** și la fel de probabil este faptul ca aceste baze antarctice să existe și în zilele noastre.

Bineînţeles că au fost zvonuri despre o **bază germană în Antarctica,** pentru că mai multe echipe de exploratori aflate în zonă au dispărut fără să lase nicio urmă.

Din nou **Vladimir Terzirski** ne dă detalii despre «Colonia germană de la Polul Sud»:

«Germanii au început să exploreze cât se poate de serios Polul Sud în 1937, folosind nave imense. Vasul Schwabenland a fost trimis către teritoriul Queen Maud la sud de Africa de Sud și imediat germanii și-au plantat drapelele cu zvastica, pretinzând proprietatea asupra lor, precum au făcut cu întregul continent al Europei. Ei au dat numele acestui teritoriu *Neue- Schwabenland».*

în 1942 a avut loc o **operaţiune secretă de evacuare făcută de Kriegs Marine** pentru a muta oameni şi materiale cu submarine și vapoare către o bază secretă subterană ce

trebuia să devină ultimul bastion al Reich-ului.

Câteva sute de mii de sclavi din lagărele de concentrare împreună cu oameni de ştiinţă şi tineri membri ai Hitler fungen au fost transportaţi cu submarine şi vapoare Ia Polul Sud către imensele colonii germane din America de Sud, în scopul continuării experimentelor naziste de creare a societăţii rasei pure de «supraoameni».

Zvonurile spun că există chiar şi în zilele noastre un vast oraş subteran la Polul Sud care are o populaţie de 2.000.000 de oameni şi al cărui nume, aţi ghicit! este Noul Berlin.

Preocuparea majoră a locuitorilor acestui oraş o reprezintă ingineria genetică umană şi călătoriile spaţiale.

Se spune, de asemenea, că amiralul Byrd i-a întâlnit în secret pe liderii acestei colonii germane antarctice în 1947, după înfrângerea lui dezastruoasă, pentru a semna în secret un tratat de pace între colonia germană de la Polul Sud şl guvernul Statelor Unite şi, mai ales, pentru a lua tehnologia germană în schimbul materiilor prime americane.

Detalii despre baza nazistă de la Polul Sud şi navele germane capabile să eludeze gravitaţia Pământului sunt incluse în cartea *OIN-uri făcute de om în 1944-1994,* scrisă de Renato

Vesco şi de David Hatcher Oiildress[91], pe care o recomand ca fiind de referinţă în studiul erei timpurii a navelor discoidale.

Către sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, germanii au dezvoltat nave interplanetare capabile să ajungă până la Lună sau chiar pe Marte.

Unii cercetători, în filme şi articole, pretind că germanii

---

91 Adventures Unilimited Press.

au făcut într-adevăr aceasta la sfârşitul războiului sau imediat după stabilirea lor în baza subterană din Antarctica.

Unele surse pretind chiar că un anume «ultim batalion» de soldaţi germani a reuşit să scape în Antarctica şi America de Sud cu ajutorul submarinelor în timpul ultimelor zile ale celui de-al Doilea Război Mondial.

E foarte probabil ca germanii să aibă oraşe supertehnologizate în jungla îndepărtată a Americii de Sud.

Câţiva istorici militari, precum col. Howard Buechner[92], susţin în carte sa că germanii creaseră deja baze pe teritoriile Qneen Maud în timpul războiului.

După aceea, submarinele germane, în anumite rapoarte, se spune că erau în număr de 100, au luat importanţi oameni de ştiinţă, aviatori şi politicieni, transportându-i la ultima fortăreaţă a Germaniei naziste.

Două din aceste submarine s-au predat în Argentina la doar trei luni după război.

In 1947, marina americană a invadat Antarctica, excepţie făcând zona germană cunoscută sub numele de Neue Schwabeniand.

într-unul din zborurile sale, amiralul Byrd a văzut că

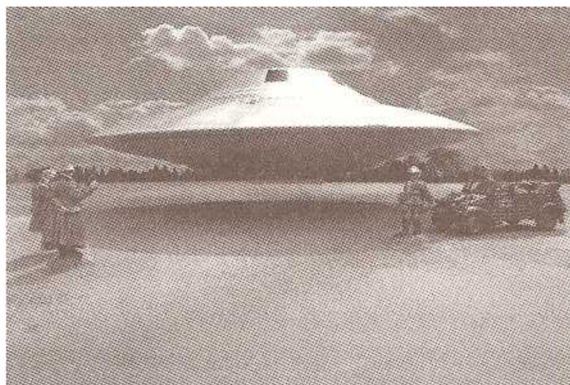
---

92 Autor al cărţii *Secretele Sfintei Suiiţi şi Secretul Cenuşii lui Hitier.*

instrumentele sale de navitaţie au luat-o razna şi a trebuit împreună cu întrega sa escadrilă să se întoarcă la bază, ghidându-se după navigaţia la sol.

Se spune că câteva dintre motoarele avioanelor care au participat la invazia lui Byrd au fost distruse de la distanţă de către nave discoidale.

Marina SUĂ s-a retras şi nu s-a mai întors decât în 1957 în Antarctica.

De data aceasta având sprijinul Franței, Marii Britanii și URSS.

Se presupune că alte baze naziste au existat în zone izolate ale Americii de Sud, probabil în munţii din interiorul junglei și, foarte posibil, în zona cu fiorduri din sudul statului Chile.

Conform cărţii *Cronicile iui Akakor,* publicată pentru prima dată în limba germană de ziaristul Karl Brugger, un batalion german s-a refugiat într-un oraş subteran aflat la graniţa dintre Brazilia şi Peru.

Brugger a fost un ziarist german care a trăit la Manaus și a fost asasinat în suburbia Ipanema a oraşului Rio de faneiro în 1981.

LEV BEZÂNMENSKI

Zborul[93] din 10 mai 1941 al lui Rudolf Hess în

Marea Britanie într-o zi de mai – nu în dimineaţa zilei de 10 mai 1941, la care mă voi referi pe larg în paginile următoare, ci într-o dimineaţă de mai 1975 – mă îndreptam spre clădirea hotelului „Bristol” din Bonn. Acest hotel aflat în apropierea gării principale, a fost construit la începutul anilor ’70, atunci când începuseră să fie la modă suprafeţele cenuşii, aproape negre. Geamurile aparent opace, lasă să pătrundă înăuntru suficientă lumină, deşi, din exterior, ele arată ca niște oglinzi. Este ultimul cuvânt al arhitecturii; modernismul său strident nu se potriveşte însă cu restul clădirilor din această zonă, construite spre sfârşitul secolului XIX – începutul secolului XX.

Tocmai în acest hotel modern și aristocratic a fost convocată, în dimineaţa zilei de 6 mai 1975, o conferinţă de presă prilejuită de apropiata aniversare a 30 de ani de la terminarea

celui de-al doilea război mondial. Conferinţa avea un caracter aparte, ca să nu spun mai mult, întrucât organizatorii ei hotărâseră să folosească tocmai aniversarea eliberării Europei de hitlerism pentru disculparea lui Rudolf Hess – unul din principalii criminali de război, fost „locţiitor al Fuhrer-ului”.

împreună cu câţiva colegi, am intrat în elegantul hol al hotelului „Bistol”; portarul, un cunoscut, ne-a spus amabil: „Sunteţi probabil pentru conferinţa de presă? Fiţi amabili, coborâţi pe scară, apoi la dreapta!". Am găsit repede sala

93 Traducere din limba rusă Dr. Emil Străinu.

unde urma să aibă loc conferinţa de presă a „Comitetului pentru eliberarea lui Hess”. Nu era plină, la mesele lungi pentru presă aflânduse câteva persoane; în schimb în partea din spate a sălii, se aflau trei rânduri de scaune pentru membrii comitetului, invitaţi la conferinţă. Nu trebuia să fii un mare psiholog pentru a spune cine erau aceşti domni invitaţi; aveai impresia că aici s-au adunat toţi „eroii” din caricaturile antifasciste ale lui Boris Efimov şi Kukrâniksî. Lipseau doar banderolele cu zvastica şi însemnele „SS”.

Fiecare dintre noi a primit o documentaţie detaliată cu privire la „dosarul Hess”, iar peste câteva minute au urmat comentariile orale. Ele au fost prezentate de către doi domni: unul mai în vârstă, altul mai tânăr. Primul: dr. Ewald Bucher, fost ministru al justiţiei al R.F.G., cel deal doilea: fiul lui Rudolf Hess, Wolf-Riidiger.

Mai întâi a luat cuvântul Bücher. El i-a informat pe cei prezenţi că acest comitet, creat cu câţiva ani în urmă, număra circa două mii de membri. La început conducerea acestui organism i-a revenit generalului în rezervă Sachsenheimer; ulterior, aceste obligaţii şi le-a asumat însuşi Ewald Bücher. Comitetul se ocupă, înainte de toate, de strângerea (s-au strâns deja vreo 200 mii) de semnături, din întreaga lume în favoarea eliberării lui Hess. Scopul comitetului: „manifestarea spiritului de umanitate” faţă de Hess, şi aceasta, tocmai în ziua aniversării încheierii războiului. După Bücher a luat cuvântul Hess junior. Au urmat, apoi, întrebările şi răspunsurile. Voi reda din notiţele mele:

Hess şi-a recunoscut vinovăţia?

Nu! Sentinţa de la Nürnberg este contestată de juriştii germani, de aceea Hess nu are motive să se recunoască vinovat!

Hess consideră că a comis crime?

In închisoarea Spandau i s-a interzis să facă declaraţii politice. Numai după eliberare va putea să spună ceva…

în ce stare se află Hess?

Este într-o stare bună. L-am vizitat recent.

Ce va crede tatăl dv., dacă va fi graţiat la 8 mai 1975?

El consideră că termenul „graţiere” presupune recunoaşterea sentinţei; de aceea, mă îndoiesc că va accepta graţierea.

Ce se va întâmpla în acest caz?

Va rămâne de bună-voie în închisoare.

Care este poziţia dv. faţă de sentinţa Tribunalului de la Nürnberg?

Nu ne ocupăm de acest lucru întrucât este o problemă divergentă. Preocuparea noastră este respectarea umanismului.

Nu credeţi că de eliberarea lui Hess se vor folosi partidele naziste?

Nu suntem membrii nici unui partid și ne preocupă doar principiile umaniste…

Și după această conferinţă mi-a fost dat să văd roadele triste ale activităţii acestor „apărători ai umanismului”.

Astfel, la 9 mai 1975, întregul Bonn a fost împânzit cu afişe negre, cu imaginea gratiilor unei închisori şi chemarea la eliberare a „locţiitorului Führer-ului”. La Bonn, Londra sau New York se aud mereu voci ale unor „comitete” care cer eliberarea lui Hess, declarându-1 drept „victimă nevinovată” și „luptător pentru pace”. Eu însumi am primit o vedere, pe care „Organizaţia pentru ajutorarea lui Rudolf Hess” invita … revista sovietică „Novoe vremea” să se pronunţe pentru eliberarea lui Hess. „Rudolf Hess voia să se termine războiul, oare pentru acest lucru trebuie să moară la Spandau? ” –

întrebau, retoric, autorii acestui demers.

În mai 1978, ei au umplut din nou clădirile din Bonn cu afişe. La începutul anului 1979, în favoarea lui Hess s-a pronunţat chiar fostul comandant american al închisorii de la Spandau!

Pentru reacţiunea vest-germană, Hess este un fel de simbol. Pentru cei mai proaspeţi prozeliţi ai luptei în favoarea unei „noi ordini în Europa”, el reprezintă un paravan foarte comod: noi, pasămite, suntem partizanii umanismului, ne pronunţăm pentru indulgenţa faţă de un om care nu şi-a văzut casa din 1941…

Această linie este promovată cu sârguinţă nu numai de către presa partidului naţionaldemocrat şi a ziarului neonazist „Deutsche Nationalzeitung”, cunoscut pentru scandalurile sale şi care apare la München în câteva zeci de mii de exemplare.

De prizonierul Hess se preocupă insistent presa domnului Axel Springer, în primul rând ziarul „Bild-Zeitungv, ale cărui milioane de exemplare otrăvesc zilnic sufletele „germanului de rând”.

Presa lui Springer înregistrează cu grijă toate sărbătorile familiei Hess, cele mai mici suferinţe ale deţinutului din „celula nr. 7", nu scapă să arunce umbra asupra autorităţilor închisorii, în primul rând asupra pazei sovietice (la Spandau, în fiecare lună, se schimbă corpul de pază, aceasta fiind asigurată alternativ de cele patru puteri de ocupaţie).

Se publică mereu scrisori ale unor cititori miloşi, care cheamă guvernul R.F.G. „să intervină în favoarea lui Hess” şi care, totodată, în treacăt, declară că „ar fi timpul să se înceteze a-i mai considera pe conducătorii celui de-al treilea Reich drept „talpa-iadului”.

Dar mistificarea este departe de a fi obiectivul principal al „apărătorilor” lui Hess. în cursul anilor postbelici, în numeroasele documente, cuvântări şi acţiuni ale grupărilor de extremă dreaptă – grupări ce apar, dispar şi reapar în R.F.G. – se manifestă şi alte tendinţe. Iar Rudolf Hess are o legătură directă cu acest obiectiv, fiind singurul supravieţuitor al „capilor” celui de-al Treilea Reich.

Al Treilea Reich? Dar nu şi-a încetat el oare ruşinoasa sa existenţă la 8 mai 1945? Pentru întreaga lume a încetat, dar pentru Manfred Roeder, de exemplu, nu! M-am convins de acest lucru, auzind în toamna anului 1975, la Bonn, în cadrul unei emisiuni televizate, asemenea fraze:

„…Dacă Germania naţionalist-socialistă ar fi câştigat războiul, ar fi fost o binefacere pentru omenire…”

„…Ar fi o neghiobie să negăm că Hitler era un geniu…”

Aceste cuvinte sunau atât de sinistru, încât nu-ţi venea să crezi că ele sunt rostite la 30 de ani de la sfârşitul războiului. Când s-a terminat emisiunea, am luat legătura cu redacţia televiziunii vest-germane din Köln. Colaboratorul care mi-a răspuns la telefon era tocmai redactorul acestei emisiuni. Din discuţie, a reieşit că, la 17 noiembrie 1975, redactorii jurnalului TV

„Monitor” au hotărât să consacre unul dintre subiecte pericolului neonazist din R.F.G.

în acest scop, i-au căutat pe membrii câtorva grupări profasciste reapărute. A rezultat că prima din frazele redate mai sus aparţinea avocatului Manfred Roeder, şeful aşa-numitei „Iniţiative civice germane”. Cealaltă frază a fost rostită de Karl-Heinz Hoffman, şeful organizaţiei militarizate de tineret, care acţionează în apropierea Niirnberg-ului.

Comentând emisiunea, redactorii de la „Monitor” remarcau că „opinia publică nu ştie până acum mare lucru”

despre activitatea unor asemenea grupări. E drept. Dar oare spusele lui Manfred Roeder şi ale multor altora ca el nu dau de gândit?

Roeder nu a fost membru al partidului nazist. El avea doar 16 ani când s-a prăbuşit cel de-al Treilea Reich. A fost un elev bisericos. După război a intrat în Uniunea Creştin Democrată. A fost ulterior pus pe „calea cea bună” de către un oarecare agronom Christophersen, care ar fi „lucrat” în lagărul de la Oswiecim (Auschwitz). „Camerele de gazare sunt o invenţie” – i-a spus el lui Roeder. Şi Roeder a păşit pe urmele bătrânului nazist. Devenind între timp avocat în oraşul Bensheim, el a hotărât să creeze o organizaţie proprie, denumită „Iniţiativa civică germană”.

Obiectivul lui Roeder este restabilirea celui de-al Treilea Reich. Nici mai mult, nici mai puţin! El respinge orice democraţie parlamentară.

Pentru a-şi atinge scopurile, el consideră necesară folosirea forţei. Idealul lui Roeder îl constituie criminalul de război Rudolf Hess, pentru eliberarea căruia luptă. Dacă aceasta este, hai, să zicem, teoria sa, în practică el se dedă unor acţiuni violente împotriva antifasciştilor, organizând, în acelaşi timp, demonstraţii pronaziste în sălile tribunalelor. Pe adepţii săi, Roeder şi-i educă la „Hanul Imperial” – o clădire cumpărată cu 170 mii franci.

Cel mai curios este faptul că gruparea fascistă a lui Roeder a avut, multă vreme, în R.F.G., statutul oficial de „organizaţie care merită a fi sprijinită”. Aceasta înseamnă că ea primea subsidii din partea autorităţilor oraşului. Baroul din localitate nu a reacţionat, în niciun fel, la purtarea revoltătoare a neobositului nazist şi nu a manifestat intenţia de a-1 exclude din rândurile sale. Diverse organizaţii democratice şi cetăţeni particulari au înaintat peste 50 de

petiţii împotriva lui Roeder, însă tribunalele nu s-au grăbit cu examinarea lor. Abia în 1982, el a nimerit după gratii…

Tot aşa, mult timp nu s-a reuşit să se pună capăt activităţii unui om, care-1 considera pe Hitler un „geniu”. Când s-a aflat că la proprietatea sa particulară „Almoshof”, Karl-Heinz Hoffman asigură tinerilor o pregătire militară şi inoculează elevilor săi convingeri naziste, toate ziarele din R.F.G. au fost pline de indignare. Deşi judecătorul din Nürnberg a recunoscut că Hoffman i-a educat pe tinerii săi în „direcţia fascistă”, acuzatul a fost achitat, primind astfel binecuvântarea oficială a activităţii sale şi multă vreme el a continuat netulburat „pregătirile sale militare”.

Organizaţia lui Hoffman nu este prea departe de „Alianţa militară a ostaşilor germani” (KDS), al cărei sediu este în Frankfurt pe Main. Unul din adepţii KDS declara în aceeaşi emisiune TV la care ne-am referit: „Vina pentru declanşarea războiului, vina pentru camerele de gazare – sunt toate o minciună. Pe pământul german nu au fost niciodată lagăre de concentrare, nu au fost nici camere de gazare”. Să notăm că, în KDS, sunt mulţi tineri, iar cel mai mic are 15 ani.

Iată şi textul original al discuţiei reporterului TV cu liderul grupării neofasciste „Cercul prietenilor NSDAP” din Hamburg, tânărul neonazist Wolf Dietez Eckart:

întrebare: Cum definiţi obiectivele partidului vostru?

Răspuns: Obiectivele noastre sunt expuse în programul NSDAP, care poate fi citit în orice manual de istorie.

întrebare: Asta înseamnă programul lui Adolf Hitler?

Răspuns: Da, este programul lui Hitler.

întrebare: Cine este, pentru dv. personal, cea mai puternică și impresionantă personalitate din cel de-al Treilea Reich?

Răspuns: Bineînţeles Adolf Hitler!

întrebare: Şi în ce vedeţi idealul dv?

Răspuns: în felul în care Hitler a dus războiul pentru Germania.

La 11 iunie 1982, cotidianul „Die Zeit” din Hamburg a publicat relatarea unui dintre adepţii de astăzi ai lui Rudolf Hess. Are 23 de ani şi sub falsul nume de Ştefan Salge, a fost de acord să împărtăşească din „amintirile” sale. Iată câteva fragmente:

„...La drept vorbind am fost totdeauna delincvent. Primul furt l-am comis la 11 ani. M-au atras întotdeauna o viaţă uşoară, banii şi aventurile...

...Primul contact cu NDP a avut loc în 1967, în timpul alegerilor în Bundestag. Am venit la una dintre întrunirile NDP. «Tineretul naţionaldemocrat»[94] ocupa subsolul unei clădiri din oraşul nostru: o cameră murdară, pe pereţii căreia erau steaguri negru-alb-roşu, afişe, măciuci. Totul era făcut ferm bărbăteşte. După întrunire am ieşit în stradă şi am început să rupem afişele Partidului Comunist German. Mia plăcut foarte mult...

...Un an întreg am fost membru al organizaţiei «Tineretul naţional-democrat». Apoi însă, am aflat despre un adevărat partid naţionalsocialist. în 1976, au apărut primele afişe ale acestuia: ele au venit din America.

...Este vorba de Harry Lauck care se afla în statul Nebraska, oraşul Lincoln. Editează revista «Chemare la luptă». Poţi să-i scrii şi să primeşti un certificat de membru al NSDAP, având în fiecare lună obligaţia de a plăti cotizaţia de membru. Sau poţi să comanzi etichete, afişe sau alt material propagandistic. Când vine din S.U.A. primul colet, pe

94 Organizaţie de tineret a NDP.

el este indicat un număr. Data următoare, pentru siguranţă, este suficient doar să indici acest număr…

…NDP a început să mă plictisească. Noi eram mai radicali şi ne declaram nazişti în mod deschis. Activitatea ilegală ni se părea mai interesantă, decât activitatea în NDP…

…Când mă gândeam la nazism, în primul rând aveam în vedere personalităţile sale eminente: Hitler şi mişcarea sa, bravii ostaşi germani, tăria şi camaraderia lor. La şcoală n-am aflat nimic despre naţional-socialism…

…întregul proces de la Nürnberg este o minciună sfruntată. Acuzaţii au fost deseori supuşi la torturi…

…Cât priveşte lărgirea spaţiului vital, Germania dorea doar să-şi redobândească teoriile ce i-au fost luate pe nedrept…

…Apoi ne-am ocupat de treaba aia cu bombele. Am avut trei bombe. Una am dat-o naziştilor din Flensburg pentru atacarea ziarului «Flensburger Nschrichten». A doua a primit-o Michael Kuhnen”. Pe cea de-a treia am primito eu cu prietenii mei şi am plecat la Peine… în noaptea spre 21 octombrie 1977, am pus bomba în clădirea judecătoriei… Apoi «Bild Zei-[95]

tung» a declarat că explozia este «mâna teroriştilor de stânga». Ne-am bucurat tare mult. Prietenul meu Otto zicea: cu cât mai multe acte teroriste vor fi puse pe seama «stângii», cu atât mai mulţi oameni vor cere să se facă ordine în statul nostru. Principiul este simplu: când se instaurează haosul, se impune o mână forte…

…Şi astăzi mă înclin în faţa lui Hitler. Nu-mi plac liderii

95 Şeful organizaţiei neonaziste A.N.S.

actuali… E timpul să terminăm să fim galanţi cu Estul. Sunt pentru un front dur al Vestului împotriva Estului…”

Francheţea lui „Ştefan Salge” vorbeşte de la sine. în treacăt fie spus, el a menţionat deseori numele lui Hoffman şi Roeder. Grupuleţe şi grupări de genul organizaţiei lui Roeder, Hoffman şi Eckart contestă sentinţa justă a Tribunalului de la Nürnberg, nu consideră logică prăbuşirea nazismului. Ei sunt admiratorii lui Hitler şi a celui de-al treilea Reich, confirmând acest lucru nu numai prin vorbe, ci şi prin fapte.

„…La 23 mai 1945, ultimul guvern german a fost în mod ilegal şi ofensator arestat. Prin aceasta, poporul german a fost lipsit de o conducere competentă, aleasă de el însuşi… Nu ne vom împăca cu aceasta. Niciodată guvernul Reich-ului nu a demisionat! Reich-ul german n-a pierit! Reich-ul german suntem noi! Noi cerem restabilirea dreptului!". Acestea figurează în manifestul publicat de Roeder şi organizaţia sa cu ocazia împlinirii a 30 de ani de la atestarea de către aliaţi a aşa-numitului „guvern Dönitz” la Flensburg.

Dar Reich-ul îşi continuă existenţa de dincolo de mormânt nu numai pentru Rudolf Hess şi Manfred Roeder. Aceste împrejurări conferă o mare actualitate politică unei asemenea figuri cum este Hess şi unui asemenea eveniment uitat de istorie, cum este zborul său neaşteptat în Anglia, efectuat la 10 mai 1941, în toiul celui de-al doilea război mondial, în ajunul atacării Uniunii Sovietice de către Germania hitleristă. în jurul acestui fapt se duc discuţii aprinse, apar noi şi noi mărturii. Afirmaţia că Hess ar fi vrut „să termine războiul” este repetată nu numai de către neonazişti, ci de o serie de politicieni influenţi din R.F.G. şi cunoscuţi istorici occidentali. Se vehiculează şi alte versiuni, potrivit cărora şefii celui de-al treilea Reich apar în rolul de

conciliatori.

„Locţiitorul Führer-ului”

Este puţin probabil că Hess şi-ar fi putut imagina că persoana sa va fi obiectul unor discuţii atât de aprinse. Provenit din familia unui comerciant german înstărit, stabilit la sfârşitul secolului XIX în portul egiptean Alexandria, el ar fi trebuit să meargă pe urmele tatălui.

Primul război mondial avea să-i schimbe însă aceste planuri. Locotenentul Hess s-a întors de pe front (a servit în aviaţie) şi a hotărât să studieze istoria şi economia. La Universitatea din München, devine elev al unui profesor care a exercitat asupra sa o influenţă ce-i va hotărî destinul. General al armatei imperiale, fondator al celebrei „şcoli geopolitice”, Karl Haushofer poate, pe bună dreptate, să se considere drept unul dintre precursorii ideologici ai nazismului.

El a fost acela care a elaborat teza antiştiinţifică cu privire la importanţa hotărâtoare a „spaţiului vital” pentru soarta statelor şi popoarelor. Trecută din tratatele ştiinţifice în paginile cărţii „Mein Kampf’, această teză a devenit argumentul preferat al lui Hitler.

Deşi Hess – care i l-a prezentat Führer-ului său pe Haushofer – va afirma mai târziu că vizitele făcute de profesor autorului lui „Mein Kampf’ nu stau la originea însuşirii de către Hitler a ideii „spaţiului vital”, apropierea spirituală între general şi Führer este dincolo de orice îndoială.

Haushofer îl considera pe Hess drept unul din elevii săi favoriţi şi stimula interesul acestuia pentru nazism. Când după puciul nereuşit de la 9 noiembrie 1923, poliţia müncheneză îl căuta pe Hess, care defilase alături de Hitler, Haushofer l-a ascuns în vila sa. Hess a compărut însă în faţa

tribunalului şi a trebuit să-şi execute pedeapsa cu închisoarea la Landsberg, împreună cu Hitler, al cărui secretar şi cel mai apropiat colaborator era încă de pe atunci.

Istoriografia apologetică postbelică îl prezintă deseori pe Hess drept un idealist, rupt de realitate, un fel de visător în uniformă brună.

Despre ce fei de idealuri era vorba însă? întruna din compunerile sale din anii adolescenţei, Hess îşi contura astfel idealul: „Cum trebuie să arate un om care îi va reda Germaniei măreţia naţională?… Dictatorul nu trebuie să aibă nimic comun cu masa. El este un mare om, există de sine stătător. Dacă e necesar, nu trebuie să se teamă de vărsare de sânge. Marile probleme se rezolvă totdeauna cu sânge şi spadă… în numele unui scop mare, el nu trebuie să cruţe nici pe cei mai apropiaţi prieteni şi, dacă va fi necesar, va trebui să-i calce cu cizma de grenadier”.

Astfel contura tânărul Hess portretul Fuhrer-ului, căruia a început să-i servească cu credinţă. „idealistul” Hess a fost foarte pragmatic, organizând aparatul partidului nazist, detaşamentele sale de asalt şi de protecţie.

El inocula cu insistenţă în capul subalternilor săi ideea subordonării absolute faţă de Hitler. Hess a devenit autorul câtorva zeci de broşuri în care expunea filosofia nazistă. Pe lângă faptul că Hess era un „practician al anticomunismului” în propria-i ţară, el se considera un „messia” internaţional al anticomunismului. Astfel, atunci când generalul Karl Haushofer a plecat, în 1930, într-una din călătoriile sale particulare în Anglia, Hess a hotărât… să-l „înveţe” pe profesorul său. El îi scria:

„Probabil că în Anglia veţi fi întrebat despre noi[96]. Prezentaţi-ne ca un bastion împotriva bolşevismului, ceea ce

96 Naziştii.

suntem de fapt… Oamenii noştri sunt singurul factor activ în lupta împotriva bolşevismului, atât pe plan propagandistic, cât şi, în caz de necesitate, pe acela al autorităţii reale…”

La 21 aprilie 1933, Hess a fost numit „locţiitorul Führer-ului” şi a primit „împuterniciri să rezolve toate problemele de conducere a partidului în numele Führer-ului”. Semnătura lui figurează pe sute de ordine şi decrete, inclusiv pe „legile rasiale de la Nürnberg”. Nu degeaba a fost condamnat de Tribunalul militar de la Nürnberg la închisoare pe viaţă!

Şi iată că tocmai acest om, la 10 mai 1941, la orele 17,40, a decolat de pe aeroportul militar Augsburg, cu un avion „Me-110", echipat special cu rezervoare de combustibil suplimentare, îndreptându-se spre nord. Hess era echipat în uniformă de ofiţer cu însemne de căpitan.

Hess era de mult cunoscut pe acest aeroport: din când în când venea aici pentru zboruri scurte. Deşi în 1933 Hitler îi interzisese să zboare, Hess s-a înţeles cu şeful industriei aviatice, Fritz Todt, şi constructorul de avioane Willy Messerschmitt, ca aceştia să-i dea posibilitatea să „testeze” noile modele de avioane militare[97].

Todt şi Messerschmitt nu ştiau un singur lucru: încă din toamna anului 1940, Hess ordonaşe să i se prezinte regulat informaţii meteo privind zona Mării Nordului. **El a studiat detaliat noile metode de navigaţie (aşa-numita metodă „Y”).** Datorită acestui lucru, în seara de 10 mai, avionul a zburat fără probleme pe ruta respectivă, până la coasta de est a Scoţiei, scăpând de urmărirea patrulei engleze „Spitfire”.

Hess a ţinut cursul spre Cheviot-Hills, apoi spre un mic

---

97 Să observăm că Todt şi Messerschmitt au mărturisit ulterior lui Hitler că au încălcat ordinul său; acesta însă nu le-a imputat nimic.

stăvilar de lângă Broad Law. Privindu-şi ceasul, la orele 22,40 a constatat că se apropie de obiectivul său Dungavel Hause. A tras de manşă, avionul a luat foarte repede înălţime, iar pilotul s-a aruncat cu paraşuta. Era primul – şi ultimul – salt cu paraşuta din viaţa lui.

Rănindu-se uşor la picior, Hess a şchiopătat spre ferma singuratică, al cărei stăpân, ieşind în întâmpinarea musafirului nepoftit, l-a întrebat: „Englez? Neamţ?". Hess a spus că este căpitanul Alfred Horn din Luftwaffe şi a acceptat invitaţia de a servi o ceaşcă de ceai.

Peste puţin timp, au apărut ofiţerii din cazarma engleză aflată în apropiere. Hess a cerut să fie condus la ducele Hamilton, proprietarul castelului Dungavel. Spre surprinderea „căpitanului Horn”, cererea nu i-a fost îndeplinită şi a trebuit să se mulţumească, deocamdată, cu o cameră din cazarmă.

„Berghof, 11 mai 1941

Există vreo zece versiuni ale felului în care Hitler ar fi primit știrea privind acţiunea locţiitorului său. Autorii primelor cărţi postbelice despre Hitler îl prezentau pe acesta ca fiind deosebit de mânios, pradă unei stări de totală buimăceală, evocând măsurile foarte drastice care au urmat faţă de evadatul Hess. Cam aşa a descris, în memoriile sale, evenimentele acelei zile şeful serviciilor de presă ale celui de-al treilea Reich, Dietrich.

în publicaţiile de mai târziu, au apărut unele rectificări. Albert Speer, de exemplu, a prezentat numărul tablou. Când în dimineaţa zilei de 11 mai, se pregătea să-i prezinte lui Hitler, potrivit obiceiului, proiectele de reconstrucţie postbelică a Berlinului, la intrarea în cabinetul Fiihrer-ului, din reşedinţa bavareză a acestuia, se aflau deja doi aghiotanţi ai lui Hess – Pintsch și Leitgen.

Pintsch l-a rugat politicos pe Speer să-i cedeze locul, întrucât are o scrisoare urgentă din partea lui Hess. Speer a fost de acord. Peste câteva minute s-a auzit vocea lui Hitler:

— Să vină Bormann!

Bormann a intrat alergând în cabinet; tuturor celor aflaţi în apropiere li s-a cerut să se retragă în camerele de la etajele superioare. Apoi, Hitler a ieşit din cabinet. Era însoţit de Bormann. Imediat au fost chemaţi generalul Udet, comandantul aviaţiei de vânătoare, Goring, Ribbentrop şi Ley.

Speer a reţinut că, la întrebarea adresată de Hitler lui Udet, şi anume dacă Hess va ajunge până în Anglia, acesta din urmă şi-a exprimat îndoiala. Apoi Fiihrer-ul a adăugat:

— Cine mă va crede că nu a zburat în numele meu?

Avem astăzi alte mărturii documentare. Una din ele, jurnalul colaboratorului lui Hitler, Martin Bormann. în dreptul datelor de 11 şi 12 mai 1941, figurează:

„11.5. Amiază. Aghiotantul Pintsch aduce scrisorile locţiitorului Fiihrer-ului, care la 10.05 orele 17.40 a decolat spre Anglia. Consfătuire cu Bormann. Sunt chemaţi la «Berghof» Goring, Ribbentrop şi Udet.

12.5. Consfătuire cu Bormann, Goring, Ribbentrop şi Udet; se formulează primul comunicat cu privire la zborul lui Hess (informaţia de seară cu privire la zborul lui Hess pentru «Nazional-sozialistische Parteikorrespondenz»). 16.00-18.30. Consfătuirea Fiihrer-ului cu gauleiterii”.

Dacă coroborăm toate datele, evenimentele din 11 mai apar în următoarea succesiune: prima consfătuire la Hitler – deci şi prima discuţie a ştirii privind zborul – a avut loc între patru ochi cu Bormann. Practic, discutarea acestei probleme, după câte s-ar părea extrem de urgentă, nu s-a mai reluat decât după ce, spre seară, a sosit Goring. Consfătuirea nu a

dat, după câte s-ar părea, rezultate, întrucât nu a urmat nicio informaţie oficială pentru presă. Nici din partea engleză, de asemenea, nu a fost dat publicităţii nicio ştire în acest sens.

Discuţia s-a reluat de abia a doua zi. Iniţiativa i-a aparţinut lui Ribbentrop. El a exprimat temerea că Londra ar putea declara că Hess a venit pentru încheierea unei păci separate. O asemenea „ştire” ar fi fost, după părerea ministrului afacerilor externe, dăunătoare pentru „axa” nazistă, întrucât ar fi trezit bănuieli aliaţilor Germaniei în ce priveşte loialitatea partenerului. Şi doar se pregătea atacarea Uniunii Sovietice! Numai în această situaţie Hitler a ordonat să se dea o informaţie pentru presă şi radio. La propunerea lui Bormann, textul acestei informaţii trebuia să conţină referiri la starea psihică a lui Hess.

Informaţia s-a pregătit timp îndelungat, fiind aprobată de-abia a zecea variantă! Ea a fost transmisă la radio la orele 20,00. în ceea ce priveşte Radio-Londra, acesta a informat despre sosirea lui Hess mai târziu, prezentând-o drept „fuga de Hitler”.

Continua să se caute cea mai bună explicaţie din punct de vedere propagandistic. Noua versiune era următoarea: „idealistul” Hess nu era în toate minţile, dar, dorind mai multă glorie pentru Germania, s-a sacrificat în numele acelor „propuneri pacifice” pe care Hitler, nu odată i-o adresase Angliei.

Fiihrer-ul şi acoliţii săi erau preocupaţi însă, nu doar de presă. întrucât Bormann ştia de contactele lui Hess cu Haushoferii (tatăl şi fiul), Albrecht Haushofer a fost chemat urgent din Berlin la „Berghof”. I s-a cerut să prezinte în scris tot ceea ce ştia despre acest zbor şi ideile lui Hess cu privire la Anglia. Albrecht a relatat amănunţit despre toate acestea.

A fost interogat şi Fritz Hesse. De ce? Doar nu era cu

nimic legat de Hess, în afară doar de perioada studiilor comune la Haushofer! Dar el a fost întrebat nu de Miinchen-ul anilor ’20. La reşedinţa lui Ribbentrop, castelul Fuchl, Fritz Hesse (care nu bănuia nimic) a fost interogat de Ribbentrop şi Himmler în persoană.

— Ce ştiţi despre fuga lui Hess? l-a întrebat Himmler.

— Care fugă?

Himmler a explicat.

— Hess a plecat în Anglia, lăsând o scrisoare pentru Führer cum că intenţionează să ia legătura cu ducele Hamilton.

Fiind un om prudent, Fritz Hesse a hotărât să evite o temă periculoasă şi a precizat că l-a văzut ultima dată pe „locţiitorul Führer-ului” cu vreo doi ani în urmă şi acesta îi vorbea de voinţa fermă a lui Hitler „de a-i distruge pe toţi englezii”.

Atunci cei doi anchetatori au hotărât, probabil, să dea cărţile pe faţă. Himmler a întrebat direct:

— Führer-ul doreşte să ştie care sunt şansele sondajului paşnic al lui Hess?

La care Fritz Hesse a răspuns:

— Nu sunt prea mari, ducele Hamilton nu este o persoană prea importantă.

El nu are legături nici cu guvernul, nici cu Intelligence Service. Exclud ca el să poată fi mijlocitorul lui Hess.

Himmler a pus o „întrebare-capcană”:

— Şi dacă Hamilton i-a scris lui Hess despre aceasta?

Hesse n-a marşat, spunând că o asemenea scrisoare ar fi putut fi doar o provocare a englezilor, care au vrut să-l „atragă pe Hess”[98]. Această explicaţie l-a îngrijorat pe Himmler:

---

98 Hamilton nu i-a scris niciodată lui Hess vreo scrisoare.

— Vreţi să spuneţi că Hess ar putea trăda intenţiile noastre privind Rusia?

A răspuns însă nu Fritz Hesse, ci şeful său, Ribbentrop:

— Hess nu este la curent!

După aceea, Himmler şi Ribbentrop au părăsit Fuchl. La despărţire ministrul i-a adresat subalternului său, Fritz Hesse, următoarea frază:

— Ah, dacă Fiihrer-ul nu s-ar fi prins în cursa acestui idiot, care l-a asigurat că se poate încheia uşor o pace cu Anglia! închipuiţi-vă, el crede într-adevăr că Hess va avea succes!

Această relatare a lui Fritz Hesse (care nu a avut în cazul de faţă motive deosebite să nu fie sincer) este un element importat în mărturiile contradictorii privind poziţia lui Hitler faţă de acest caz. Nu întâmplător, mulţi istorici occidentali sunt tentaţi să dea crezare marelui cunoscător al epocii „brune”, prof. Andreas Hillgruber, care scria că „în faţa suitei sale, Hitler a jucat foarte bine rolul unui om luat prin surprindere”.

De altfel, avem încă un martor foarte important, însuşi Rudolf Hess. în notele asupra motivelor zborului, făcute în celula închisorii de la Nürnberg, acestea erau expuse în următoarea ordine: prima lui discuţie serioasă cu Hitler despre perspectivele războiului a avut loc în vara anului 1940, în timpul campaniei franceze. Atunci, Hitler i-a spus că Germania are nevoie nu de un „nou Versailles”, ci de un compromis cu Anglia, cu două condiţii însă: împărţirea sferelor de influenţă şi înapoierea coloniilor. Destrămarea Imperiului Britanic nu este în interesul german. Tocmai acest lucru l-a făcut pe Hess să se gândească că ar fi necesar să i se dea lui Hitler un „prilej” pentru începerea unor tratative cu Anglia şi că un asemenea prilej ar putea fi zborul

lui neprevăzut în Anglia.

în noiembrie 1940, a avut loc a doua convorbire de principiu, importantă, în timpul căreia Hitler şi Hess au fost pe deplin de acord în ceea ce priveşte faptul că „este necesar să se renunţe la debarcarea în Anglia” şi să se înceapă invazia militară în Uniunea Sovietică.

„Am fost de părere – scria Hess – că în ciuda faptului că englezii au respins toate precedentele propunerii paşnice ale Führer-ului, putea totuşi să fi realizat o înţelegere cu ei. Şi că şansele pentru aceasta vor creşte după începerea războiului Germaniei cu Rusia”.

Iată, deci, că ideile lui Hess şi ale lui Hitler coincideau. Hitler declarase în cercul suitei sale:

— Aş fi dus bucuros acest război împotriva bolşevismului împreună cu flota şi aviaţia engleze în calitate de parteneri ai noştri[99].

Mai trebuie după toate acestea să ne îndoim dacă Hitler ştia sau nu de intenţiile lui Hess?

„Eleviil şi profesorii”

în ultimul timp au apărut noi mărturii în această problemă. Una dintre ele aparţine comandantului american al închisorii de la Spandau, unde îşi execută pedeapsa Hess. Colonelul Eugene K. Bird, care a funcţionat la Spandau din anul 1964, a încălcat mulţi ani, în mod regulat, disciplina: în ciuda statutului închisorii, el a purtat, în repetate rânduri, discuţii cu Hess pe teme politice.

Mai mult, când în anul 1966 a primit ordin să ardă documentele personale a le lui Hess, el le-a păstrat, ba chiar i-a propus lui Hess ca pe baza acestor hârtii să scrie împreună o carte cu privire la evenimentele anului 1941.

---

99 Aceste cuvinte ale lui Adolf Hitler le-a notat stenograful cartierului general la 3 aprilie 1942.

Hess a reflectat mult asupra acestui lucru; în cele din urmă a fost de acord şi a început să-i dicteze lui Bird memoriile sale. Despre toate acestea s-a aflat şi, în anul 1972, colonelul a fost destituit.

El a reuşit însă să ia cu el toate notiţele. Astfel s-a născut cartea lui Bird, apărută în 1974.

Cartea începea cu datele biografice ale lui Hess, care, de altfel, erau şi până atunci cunoscute. Notiţele lui Bird au confirmat încă odată ce situaţie importantă deţinea Hess la vremea respectivă.

— Hess, l-a întrebat Bird, dacă ar fi să luaţi totul de la capăt, aţi proceda la fel? Tot aşa aţi studia geopolitica şi tot aşa aţi accepta până la capăt filosofia lui Hitler?

— Da, aş face acest lucru! a răspuns fără șovăire Hess! Aş merge pe acelaşi drum și l-aş termina tot aici, la Spandau! Aş merge și în Scoţia. Am doar convingerile mele…

— Chiar dacă acest drum ar însemna război în scopul lărgirii frontierelor Germaniei?

— Doresc din tot sufletul să-i dau Germaniei măreţia trecută, pe care o avea până la primul război mondial…

— Și l-aţi servi din nou pe Hitler?

— Colonele Bird, desigur, l-aş servi pe Hitler!

Aceste cuvinte ale unui criminal de război împovărat de ani, notate cu precizie de Bird, sunt cea mai bună dovadă că cei care nu sunt de acord cu eliberarea lui Hess au dreptate.

Această eliberare ar fi nu numai o jignire a memoriei victimelor lui Hitler şi Hess, ci şi o stimulare directă a neonazismului contemporan. Doar Hess şi Hitler au şi acum adepţi care ar dori să repete totul de la început…

Bird a abordat şi călătoria în Anglia:

— în aceşti ani, nu odată aţi povestit despre zborul dv.

Ce se ascundea în spatele acestuia?

— Hitler nu dorea prăbuşirea Angliei. El intenţiona să înceteze lupta, însă nu ştia că în acest scop voi zbura în Anglia. Mi-am asumat această răspundere. A fost ideea mea şi nu am dorit s-o împărtăşesc dinainte lui Hitler. I-am lăsat o scrisoare prin aghiotantul mei Pintsch.

Deci, din nou versiunea despre „solitarul Hess”? Bird a revenit de câteva ori la această chestiune în timpul discuţiilor cu Hess. îndoielile privind sinceritatea lui Hess au devenit mai mari după ce am studiat în Arhiva Naţională a S.U.A. documentele lui Karl Haushofer.

în ce ne priveşte, nu putem decât să ne alăturăm acestor îndoieli, luând la cunoştinţă de noile revelaţii în legătură cu „părintele geopoliticii”. Ele mi-au fost făcute de un cunoscut istoric de la Bonn, profesorul Hans-Adolf Jackobsen, care pregătea spre editare arhiva lui Haushofer.

Karl Haushofer a fost unul dintre tehnicienii nazismului, care aspira la putere. Am mai afirmat că „geopolitica” sa fundamentată pretenţiile Germaniei în privinţa „spaţiului vital”.

Haushofer considera că Germania trebuie să cucerească „acest spaţiu vital” nu singură, ci împreună cu Anglia. Monarhist şi anticomunist convins, el vedea în Imperiul Britanic un exemplu de „dominaţie asupra lumii”. Aceste păreri erau împărţite nu numai de Haushofer. Era platforma imperialistă a capitalului inter naţional. Pe de o parte, Wilson, Hoare, Chamberlain, Montaegue Norman, iar pe de alta, Haushofer, Wohltat, Hesse, Weizsacker, Schacht. Nu era oare un „business internaţional” autentic? Rudolf Hess îşi avea locul său în cadrul acestuia.

Haushoferii au lăsat o vastă arhivă. Am să amintesc din aceasta doar câteva documente, care oferă o imagine cu

privire la pregătirea „spirituală” şi „practică” a zborului lui Hess.

La 2 august 1940, Haushofer jr. a trimis tatălui său o scrisoare detaliată cu privire la planurile de „reorganizare a Europei centrale”. Din aceasta reiese că Haushofer a avut convorbiri ample cu Hess, în cursul cărora s-au discutat planurile evoluţiei ulterioare a acţiunilor militare ale Reich-ului în Europa, inclusiv operaţiuni posibile împotriva Elveţiei, planurile de dezmembrare a Franţei (crearea unui stat separat breton).

Apoi a venit vorba de cele mai „delicate probleme”. lată ce comunica Hess interlocutorului său: „Din considerente internaţionale şi rasial politice, cele mai înalte personaje nu ar avea deloc chef să intre în conflict cu Insula104.

în ceea ce îl priveşte, Hess considera că „noi nu avem nici cel mai mic interes ca dominaţia albilor în India, care se bazează pe putere engleză, să se prăbușească”.

Apoi Hess a întrebat:

„Pot fi găsiţi în Anglia oameni clarvăzători şi având responsabilităţi deosebite?". Haushofer a observat că, în ceea ce priveşte Uniunea Sovietică, „este necesar un limbaj clar”, mai ales ţinând seama de faptul că „în lume pot interveni evenimente neașteptate”. „Despre această parte a convorbirii – a adăugat fiul lui Haushofer – nu pot adăuga nimic în plus, totul fiind strict confidenţial”.

La 23 august, Haushofer jr. îl informează pe tatăl său că se pregăteşte să-l întâlnească din nou pe Hess, iar la 3 septembrie Haushofer senior îi trimite fiului o voluminoasă scrisoare, care conţinea o propunere coerentă privind metoda de contactare a Angliei, ce se baza pe o lungă discuţie cu Hess (de la orele 5 d.a. până la orele 2 noaptea].

„După cum știi – scrie Haushofer – totul este pregătit

pentru o operaţiune serioasă şi cruntă împotriva insulei cunoscute”. (într-adevăr tocmai în aceste zile Hitler dăduse ordinul de debarcare în Anglia; fusese stabilită şi ziua – 21 septembrie.) Comunicând acest lucru, Hess i-a pus bătrânului aceeaşi întrebare ca şi lui Haushofer jr.:

„Nu se putea găsi o cale pentru preîntâmpinarea teribilelor urmări?… Nu s-ar putea găsi o cale pentru a organiza o întâlnire cu un intermediar într-o terţă ţară, de exemplu cu bătrânul Hamilton sau cu Hamilton jr.?”

La aceasta, Haushofer a răspuns: „Da, există o posibilitate. în curând, la Lisabona urmează să aibă loc sărbătorirea jubileului Casei Regale şi vor veni acolo politicieni influenţi”. Şi el – „dintr-o bunăvoinţă a sorţii” – a primit o scrisoare din partea unei vechi cunoştinţe engleze, dna Violet Roberts, fiica fostului vicerege al Indiei, în care aceasta îi spunea că ar dori să reia relaţiile şi că, în acest scop, îl roagă să-i scrie pe următoarea adresă: Lisabona, căsuţa poştală 506…

Nu ştim desigur dacă „bunăvoinţa sorţii” i-a aparţinut doamnei Roberts sau Intelligence Service. A doua variantă este mai probabilă, întrucât soţul doamnei Violet, maiorul Patrick Roberts, a funcţionat, spre sfârşitul anilor ’20, ca secretar al Ambasadei engleze de la Berlin, într-un fel sau altul, Haushofer şi-a încheiat comunicarea cu apelul „de a nu se scăpa un bun prilej şi cel puţin să se reflecteze asupra lui”.

Următorul document din arhiva lui Haushofer aparţine lui Hess. El poartă data de 10 septembrie 1940. în această zi, Hess îi scria lui Karl Haushofer: „Nu trebuie să ignorăm legătura şi nu trebuie s-o lăsăm să se piardă. Consideră că cel mai bine ar fi ca dv. sau Albrecht să-i trimiteţi o scrisoare bătrânei doamne, prietenă a familiei dv. Ea trebuie să încerce să-l întrebe pe prietenul lui Albrecht, dacă acesta este gata să

vină în ţara neutră unde locuieşte ea, pentru a discuta cu noi”.

Hess nu dorea însă să încredinţeze hârtiei esenţialul. La 8 septembrie, Albrecht i-a făcut o vizită. Au avut o discuţie de două ore între patru ochi. înainte de toate, Hess l-a întrebat pe Albrecht dacă există posibilitatea ca vreun om influent din Anglia să fie informat despre intenţiile paşnice ale lui Hitler. Hess a explicat chiar sensul acestei „dorinţe”:

— Continuarea războiului este o sinucidere pentru rasa albă, chiar în cazul unui deplin succes al nostru în Europa. Germania nu este în măsură să-şi asume moştenirea Imperiului Britanic. Fiihrer-ul nu a dorit distrugerea Imperiului şi nu doreşte nici acum acest lucru. Oare nu există nimeni în Anglia care să înţeleagă acest lucru?

în replică, Haushofer jr. a remarcat că Germania hitleristă şi-a pierdut până şi încrederea englezilor „miinchenezi”. Anglia nu va tolera o flotă şi o aviaţie germane puternice. Care ar fi soluţia? Trebuie creată un fel de federaţie împotriva „Eurasiei sovietice” pe baza unei strânse colaborări anglo-germane, mergând până la unirea armatelor şi flotelor.

Hess l-a întrerupt pe interlocutorul său:

— De ce oare Anglia este gata să încheie o asemenea alianţă cu Statele Unite şi cu noi nu?

Haushofer nu a găsit un răspuns convingător. El a început prin a spune că Hitler nu se potriveşte caracterului englez, a evocat greşelile propagandei naziste faţă de „plutocraţia engleză”.

După aceea, a venit vorba de acei englezi, pe care Haushofer îi cunoştea personal, ca fiind de orientare progermană. El i-a numit pe ambasadorii din Budapesta – O’Malley; Madrid – Samuel Hoare; S.U.A. – lordul Lothian. L-a

menţionat şi pe ducele Hamilton jr., care în „orice moment poate găsi o cale spre persoanele cele mai suspuse din Londra, inclusiv spre Churchill şi Rege”.

Albrecht Haushofer îşi încheia cu următoarele cuvinte notiţele sale cu privire la convorbirea din 8 septembrie:

„întreaga discuţie mi-a făcut impresia că aceasta nu a avut loc fără ştirea Fiihrer-ului şi că nu voi primi noi indicaţii până când nu se va ajunge la o înţelegere între Führer şi locţiitorul său”.

La 15 septembrie, Albrecht Haushofer i-a expediat tatălui său consemnarea convorbirii; la 18 septembrie, i-a scris de îndoielile sale în legătură cu scrisoarea care urma să fie adresată lui Hamilton; la 19 septembrie, a expediat proiectul scrisorii şi o copie a mesajului său către Hess; el preciza „detaliile tehnice”, avertizând de pericolul ca scrisoarea să fie interceptată de Canaris sau Heydrich.

Haushofer jr. propunerea să se redacteze o scrisoare „în termeni nevinovaţi” şi să se propună o întâlnire la Lisabona; în cazul în care englezii nu vor reacţiona în niciun fel la aceasta, să se trimită la Londra „un curier neutru”. Haushofer jr. nu exprima un optimism deosebit în legătură cu „posibilitatea realizării unui compromis între Führer şi vârfurile conducătoare din Anglia”. După părerea lui, şansele nu erau prea mari.

Cu toate acestea, Hess a ordonat să se acţionez. El l-a sunat pe Albrecht Haushofer, propunându-i să transmită scrisoarea prin fratele său, Alfred Hess, colaborator al gauleiterului Bohle. Scrisoarea a fost concepută la 23 septembrie. în aceeaşi zi însă, Haushofer jr. i-a trimis tatălui său un mesaj destul de pesimist, în care îşi exprima din nou îndoiala în legătură cu succesul acestui plan. „Vreau să precizez – scria el – că este vorba de o operaţiune a cărei

iniţiativă nu-mi aparţine”.

în scrisoarea lui Albrecht Haushofer către Hamilton se spunea:

„Dragă Douglo (diminutivul lui Douglas Hamilton jr.), dacă există măcar cea mai mică şansă ca această scrisoare să ajungă la dv., iatămă sunt gata s-o folosesc… Dacă va amintiţi de unele comunicări pe care vi le-am făcut în iulie 1939, atunci dv. şi prietenii dv. suspuşi vor înţelege acum importanţa propunerii mele de a mă întâlni cu dv. undeva într-un sat dintr-o extremitate a Europei, de exemplu în Portugalia. Aş putea veni la Lisabona fără nicio complicaţie, pentru câteva zile, dacă îmi daţi o ştire…

Sper că veţi găsi o modalitate de a-mi răspunde. Scrisorile ajung destul de repede (4- 5 zile din Lisabona), iar dv. puteţi să-mi scrieţi folosind un plic dublu. Pe cel exterior treceţi firma Mineiro Siricola, Rua de Cais Santaren,

32/1. Lisabona. Portugalia; pe plicul interior – pentru dr. A.H. Părinţii mei se alătură urărilor mele de fericire personală. Cu salutări cordiale, al dv. A”.

— Trebuie să înţelegeţi, relata Hess, în închisoare, colonelului Bird, că era foarte complicat să găseşti la noi un om suspus în care să fi avut încredere… Trebuia să găsim un asemenea om şi să-i pregătim o întâlnire pe teren neutru cu emisarul englez. Nu am primit nimic de la ducele Hamilton[100]. Or, trebuia să acţionăm neîntârziat!

— Aţi discutat despre aceasta cu Hitler? Albrecht Haushofer şi-a făcut impresia că, întradevăr, dv. aţi acţionat cu ştirea şi acordul lui Hitler.

— Repet: Hitler nu ştia că voiam să zbor în Anglia. însă eu ştiam că Fuhrer-ul aprobă ceea ce eu mă pregăteam să

100 Scrisoarea către Hamilton a fost interceptată de serviciul de informaţii englez, iar ducele a fost informat despre aceasta mult mai târziu.

spun…

Bird a încercat să precizeze:

— Vreţi să spuneţi că, într-un anumit sens, Hitler şi-a dat acordul să încercaţi un sondaj de pace prin Albrecht Haushofer?

— Da, aşa a fost…

O mărturisire directă? Dar să nu ne lăsăm copleşiţi de această problemă, în fond, particulară. Examinând toate împrejurările zborului lui Hess, istoricul vest-german Bernd Martin consideră că problema zborului lui Hess trebuie „separată de problema cine i-a ordonat. Ea trebuie privită prin prisma situaţiei politice şi militare a perioadei respective”.

Elementele componente ale acestei situaţii erau următoarele:

8 Hess a auzit de tentativele frecvente, dar fără rezultate, ale lui Hitler de a realiza un compromis cu Anglia, în iunie 1940, adică în toiul campaniei franceze;

Cam în această perioadă, Hitler ajunsese la hotărârea de a începe pregătirea nemijlocită a atacului împotriva Uniunii Sovietice;

9 Hess ştia foarte bine că metoda preferată a lui Hitler era trimiterea unor „emisari speciali”;

® Şi mai bine ştia Hess că ideea unui compromis cu Anglia era de mult avută în vedere de către vârfurile naziste.

Iată şi două date: la 18 decembrie 1940, s-a semnat directiva cu privire la planul „Barbarossa”; la 10 ianuarie 1941, Hess a făcut prima sa tentativă de a zbura în Anglia. Cu puţin timp înainte, îl invitase la el pe conducătorul Organizaţiei din străinătate a NSDAP, Wilhelm Bohle, şi iniţiindu-1 în planul său, i-a ordonat să asigure traducerea în engleză a unor documente; la începutul lui ianuarie 1941,

traducerea acestora era încheiată.

După cum a declarat mai târziu Goebbels, ele conţineau planul „Unirii Federative” a ţărilor Europei sub hegemonia germană, prevăzându-se, în acelaşi timp, menţinerea Imperiului Britanic. Acelaşi cântec vechi, aceeaşi idee, pe care au discutat-o Haushofer şi Hess!

Pentru pregătirea nemijlocită a „misiunii speciale” a lui Hess au avut loc întâlniri între Albrecht Haushofer și Karl Burkhardt, (acesta din urmă a îndeplinit nu o dată misiunea de intermediar în anii 1938-1939).

întâlnirea lui Burkhardt avea o importanţă principală, întrucât acesta i-a comunicat lui Haushofer condiţiile formulate de Londra. Ele au fost detaliat expuse de Haushofer, la 12 mai 1941, la „Berghof’, în notele pe care i s-a ordonat să le elaboreze în ziua în care Hitler dorea să știe ce șanse are Hess.

Documentul sună după cum urmează:

„1. Interesele engleze în regiunile est și sudest europene (cu excepția Greciei) sunt formale.

2. Niciun guvern englez, care se considera capabil de acţiune, nu va putea renunţa la desfiinţarea statelor din Europa de Vest.

3. Problema colonială nu ridică dificultăţi deosebite, dacă cererile germane se vor limita la fostele dominioane germane, iar apetitul italian va fi redus.

Premisa pentru toate acestea – lucrul asupra căruia se pune un accent deosebit – este stabilirea încrederii personale între Berlin şi Londra”.

Haushofer i-a raportat lui Hess şi Hitler aceste condiţii, iar după aceea, la 28 aprilie 1941, s-a întâlnit el însuşi cu Burkhardt la Geneva.

La 4 mai, Hess a avut ultima sa discuție cu Hitler. După

cum îşi amintea Hitler ulterior, în timpul acesteia Hess l-a întrebat insistent pe Führer dacă rămâne în vigoare teza din „Mein Kampf' cu privire la necesitatea unei alianţe cu Anglia. Hitler i-a răspuns afirmativ[101].

Pe de altă parte, Serviciul de informaţii britanic ştia deja de acţiunile lui Haushofer; ducele Hamilton – a cărui scrisoare fusese interceptată – a fost informat, în sfârşit, despre acestea şi, la 25 aprilie, a primit indicaţia să restabilească contactele cu Haushofer şi să clarifice toate amănuntele. Să notăm că prudentul duce a cerut ca toate aceste indicaţii să fie confirmate printr-un ordin, iar Foreign Office să-i dea instrucţiuni speciale.

1 s-a promis şi una, şi alta printr-un ordin al Ministerului aviaţiei (Hamilton făcea parte din R.A.F. – forţele aeriene regale) din 10 mai 1941.

Astfel că acţiunile lui Hess nu pot fi considerate „improvizate". Zborul a fost pregătit nu numai din punct de vedere tehnic, ci şi politic.

Rădăcini adânci

Examinarea concepţiilor ideologice şi politice ale familiei Haushofer, a activităţii concrete a acesteia face, de mult, parte integrată din toate cercetările privind zborul lui Hess. în prezent, nimeni nu mai consideră faptul că tocmai prin Haushofer s-a făcut pregătirea acestui zbor.

însă, după părerea noastră, ne este de ajuns, întrucât această examinare lasă acţiunea lui Hess în categoria acelor extraordinare, fie chiar a trei oameni, dacă nu ale unui singur om. Afacerea este mult mai profundă şi serioasă, întrucât ea a început nu în 1941, ci încă în zilele Miinchen-ului şi nu a fost întreruptă odată cu intrarea Angliei în război.

---

101 Conţinutul acestei discuţii a fost relatat de gauleiterul Bohle în timpul procesului de la Nürnberg. După afirmaţia sa discuţia a durat 4 ore.

într-adevăr unde au dispărut toate eforturile întreprinse în timpul Miinchen-ului, în perioada convorbirilor între Sir Horace Wilson şi Wohltat, contractele secrete ale lui Goring? Oare acest capitol al relaţiilor anglo-germane a fost încheiat şi clasat? 0 asemenea supoziţie este nu numai greşită, ea ar contraveni înseşi esenţei politicii naziste, care nu a abandonat speranţa de a crea „o sfântă alianţă” împotriva comunismului.

începerea războiului în Vest nu a pus deloc capăt intrigilor, care aveau drept obiectiv crearea unui front unic antisovietic. Mai degrabă dimpotrivă: a stimulat reluarea celor vechi în căutarea unor noi canale de legătură. Repet: nu am pretenţia că am trecut în revistă toate contractele[102] de culise de acest gen. Voi enumera doar câteva dintre ele, întrucât în mâna mea au intrat documente puţin cunoscute până acum sau chiar inedite. Primul grup de documente se referă la vechea noastră cunoştinţă Birger Dahlerus.

...Industriaş suedez, care a organizat întâlnirea lui Goring cu emisarii englezi în august 1939, iar în ultimele zile de pace, făcea naveta între Londra şi Berlin pentru transmiterea unor documente confidenţiale ale lui Chamberlain şi Hitler; acest neobosit Birger Dahlerus nu s-a potolit nici după începerea războiului. Ulterior el a făcut chiar şi un calcul, şi anume că acest lucru l-a costat 23 mii lire sterline.

în memoriile lui Dahlerus există puţine informaţii cu privire la misiunile sale din anii 1939-1940. în schimb, în arhiva Foreign Office din această perioadă s-au păstrat zeci de informaţii ale diplomaţilor englezi din Stockholm, Haga, Berna, Olso şi din alte locaţii unde apărea şi transmitea

---

102 Vezi şi Peter Lavanda, *Alianţa diabolică – Istoria implicării naziştilor în ocultism,* Editura Lucman, Bucureşti, 2010.

diplomaţilor englezi memorandurile sale, elaborate pe baza discuţiilor personale cu Hitler şi Goring. Să aruncăm o privire asupra acestui „Dosar Dahlerus”.

Când a început războiul, Dahlerus a plecat în Suedia; din când în când, vorbea la telefon cu Goring. După fiecare discuţie făcea o vizită la ambasada britanică şi transmitea ambasadorului o notă în consecinţă. Acesta o expedia imediat la Londra, unde era adusă la cunoştinţa funcţionarilor superiori din Foreign Office. Aceştia din urmă nu închideau acest canal direct de legătură cu Germania hitleristă. Dimpotrivă, sub secretarul de stat permanent Sir Alexander Cadogan, a dat indicaţii speciale ambasadorului la Stockholm, Monson, să ţină acest canal deschis!

Astfel, la 24 septembrie 1939, Monson raporta: Dahlerus a discutat cu Goring. La 26 septembrie, Dahlerus a fost primit la Berlin de către Hitler şi Goring. Fiihrer-ul exprima dorinţa de a începe convorbiri cu Anglia „pe linie militară” între Goring şi generalul Ironside. La 28 septembrie Dahlerus soseşte la Londra şi este primit de Cadogan, iar apoi Chamberlain şi Halifax. Deşi resping propunerea lui Hitler, ei avansează însă contrapropuneri. în octombrie, Dahlerus este din nou la Berlin. La 12 octombrie, primeşte un răspuns de la Goring – pus de acord cu Hitler – prin care se avansează noi propuneri.

La 14 octombrie, Dahlerus se apucă din nou de treabă şi atrage, în calitate de mediator, guvernul Suediei. Apoi, pleacă în Olanda, de unde ambasadorul britanic Blând raportează că încearcă să primească un text scris al propunerilor germane (aceste mesaje sunt ţinute într-un secret absolut: ele sunt aduse doar la cunoştinţa regelui George VI, Chamberlain şi Halifax). La rândul său, Dahlerus atrage în joc pe vechii săi complici, printre care Charles

Spencer. îi invită la Haga. După discuţii cu Dahlerus, ei se întorc la Londra şi îi comunică imediat lui Sir Alexander Cadogan despre discuţiile avute. Apoi „ies din joc”, întrucât Foreign Office consideră că ei sunt în plus. Potrivit concluziilor funcţionarilor superiori, „Dahlerus şi-a aranjat deja toate contractele necesare cu guvernul britanic”...

Despre ce era vorba în timpul acestor întâlniri? Să nu uităm că Anglia şi Germania se aflau în stare de război. Formal şi în fapt, însuşi existenţa unor contacte prin Dahlerus contravenea statutului „părţilor beligerante”, ce să mai vorbim de obligaţiile Angliei şi Germaniei faţă de aliaţii lor! însă acest lucru nu-i deranja deloc pe liderii celor două ţări, care, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, făceau schimb de „eventuale idei” cu privire la încetarea focului şi încheierea păcii. Faptul că propunerile avansate în această rundă de convorbiri nu conveneau nici Londrei, nici Berlinului este cu totul altceva. Nu era însă decât runda iniţială!

După ea, au urmat altele. Ambasadorul suedez în Anglia, Björn Prits [prietenul lui Dahlerus), purta în numele nemţilor convorbiri cu subsecretarul de stat de la Foreign Office, Butler; trimisul german în S.U.A., Tomsen, s-a întâlnit cu ambasadorul englez, lord Lothian; chiar şi Papa Pius al XII-lea şi-a oferit medierea în încheierea „unei păci de compromis”.

De rolul Papei s-a aflat deja din anii ’60, însă acum am primit noi confirmări ale acestui rol. în 1973, a încetat din viaţă fostul ambasador al Franţei la Vatican, vicontele d’Ormesson. înainte de a muri el s-a întâlnit cu iezuitul american

Robert Graham şi i-a spus următoarele: Când a venit el la Vatican, în 1940, cardinalul Magllione, pe atunci secretar

de stat la Vatican, s-a pronunţat pentru tratative de pace între Anglia şi Hitler.

Ambasadorul francez a stabilit această idee. La 28 iulie 1940, Magllione i-a transmis ambasadorului german oferta de a fi mediator între cele două ţări. în curând au veni și răspunsurile: „delegatul Papei” la Londra a comunicat că acolo „există ideea unei păci”. Din partea puterilor Axei, Vaticanul a primit următorul răspuns: Hitler doreşte să primească Alsacia şi Lorena şi fostele colonii germane din Africa. Musolinii – Nisa, Corsica, Malta și Sudanul anglo-egiptean. In acest caz sunt de acord cu existenţa Imperiului Britanic cu dominâoane, însă fără colonii…

în joc au intrat şi oamenii de afaceri. Şeful marii companii aviatice olandeze KLM, Albert Plessman, a apărut, la 24 iunie 1940, la Goring și i-a propus un plan pe baza căruia urma să aibă loc împărţirea sferelor de influenţă între Germania, S.U.A. şi Anglia. Sfera de influenţă a Angliei trebuia să fie propriul său imperiu, cea a Statelor Unite – continentul american, iar cea a Germaniei – Europa continentală. Plessman propunea să se includă Africa în sfera de influenţă germană. Această propunere a fost transmisă la Londra. Documentele lui Plessman se află în arhiva Institutului de istorie contemporană din Miinchen.

în spirală

Fiecare document găsit în arhive creează apetitul de a căuta în continuare. Şi, peste zece, douăzeci de pagini, separate de o perioadă considerabilă de timp, întâlneşti aceleaşi nume, deşi într-o altă situaţie.

Am avut toate temeiurile să cred că și în documentele anului 1940 voi întâlni, mai devreme sau mai târziu, numele prinţului Mac de Hohenlohe. Această presupunere s-a confirmat: între materialele Foreign Office am văzut

consemnarea convorbirilor prinţului Max cu colonelul Christie, şeful serviciului german din Intelligence Service. Conţinutul acestei consemnări nu era neaşteptat: el reflecta nemulţumirea lui Goring faţă de existenţa tratatului de neagresiune cu Uniunea Sovietică, şi propunerea de a realiza o pace de compromis cu Anglia.

De data aceasta însă Hohenlohe nu s-a mulţumit cu colonelul Christie. Partenerul său a devenit ambasadorul englez în Elveţia, sir David Kelley. Iată ce îşi aminteşte acesta din urmă în memoriile sale:

„înainte de plecarea mea din Londra[103], Sir Robert[104] mi-a comunicat strict confidenţial numele a doi nemţi, pe care eu trebuia să-i ascult, în cazul în care mi-se vor adresa. Odată, prin iunie, fostul ambasador elveţian la Londra, dl. Paravicini, m-a invitat să-i fac o vizită seara și, dacă nu obiectez, să mă întâlnesc cu prinţul Max Hohenlohe-Langenburg... Era unul dintre cei cu care trebuia să mă întâlnesc...

Aşa a avut loc prima din cele trei-patru întâlniri pentru care Hohenlohe sosise în Elveţia. Aceste întâlniri aveau ioc doar cu 5-6 săptămâni înainte de a începe bombardarea Angliei... De fiecare dată, Hohenlohe se străduia tot mai insistent să-mi trimită mesajul care, după spusele lui, venea din partea lui Hitler. După el, Hitler nu dorea să aducă prejudicii nici Angliei, nici Imperiului Britanic (deși se menţiona utilitatea înţelegerii privind fostele colonii germane) şi nu dorea să avanseze cereri pentru despăgubiri. Singura lui condiție era să încheiem pacea şi să-i lăsăm libertatea de acţiune în Europa”.

Kelley afirma că nu a dus niciun fel de tratative, ci doar

103 David Kelley a plecat în Elveţia la începutul anului 1940.
104 Vansittart.

a dorit să obţină o „amânare” (întrucât Hohenlohe lăsa să se înţeleagă clar că, în lipsa unui răspuns, va începe bombardarea Angliei). Pasămite el a comunicat doar propunerile transmise de Hohenlohe lui Sir Robert, fără a primi vreun răspuns.

întrucât dispunem nu numai de documentele lui Kelley, ci şi de arhiva prinţului Hohenlohe, avem posibilitatea să restabilim evenimentele cu mai multă precizie. într-una din notiţele elaborate după război, însuşi Hohenlohe scria: „în primele zile ale războiului, am închiriat o vilă la Gstaad (Elveţia), întrucât corn piii noştri învăţau la Lausanne şi Gstaad. în mai 1940, am plecat în Boemia s-o vizitez pe mama mea şi să văd cum merg treburile la castel şi la moşie. Am invitat aici pe profesorul din Berlin, mare amator de vânătoare. I-am fost foarte recunoscător pentru informaţia cu privire la ceea ce se întâmplă la Berlin, precum şi pentru sfaturi şi avertismente. El m-a ajutat să-mi clarific gândurile; le-am formulat astfel, întrucât să fie acceptabile pentru Berlin… Profesorul se aştepta ca în următoarele trei luni, să fie luate hotărâri importante, întrucât diferite foruri îi ceruseră să dea o serie de consultaţii istorice şi juridice cu privire la următoarele trei proiecte:

1. ***Invazia sau bombardarea Marii Britanii.*** Pornind de la teoria sa rasială şi de la admiraţia faţă de poporal englez, Hitler ar fi tentat să evite acest lucru… Goring nu dorea nici el să-şi asume responsabilitatea pentru asemenea acţiuni, cunoscând intenţiile lui Hitler, precum şi starea de spirit a trapelor sale. Generalii erau foarte îngrijoraţi de pierderile incredibile în oameni şi tehnică şi afirmau că, pierzând bătălia, Hitler va trebui să fie înlăturat. Berlinul înţelegea că ocuparea Insulelor Britanice nu va duce la înfrângerea poporului englez. Aceasta nu va fi sfârşitul războiului,

întrucât britanicii vor lupta cu ajutorul altor ţări ale Imperiului şi cu ajutorul Americii. Ştiind că am mulţi prieteni în Anglia, profesorul m-a sfătuit să împiedic de urgenţă acest plan. Eu am fost în întregime de acord cu el.

2. *Invazia în Rusia.* Pentru a transmite starea de spirit ce domnea la Berlin, voi spune… că am expediat lui Goring şi colonelului Oster două cărţi poştale cu comentariile mele. Erau două copii după pictura lui David, «Napoleon trecând râul Berezina»…

3. *Război cu Anglia prin invadarea Africii, a Orientului Apropiat şi a Indiei.* Aceste planuri au adepţi la Berlin, însă ele nu sunt împărtăşite de Ribbentrop şi clica sa care cer atacarea nemijlocită a Angliei.

Acestea erau tezele profesorului, care mi-au creat o imagine privind situaţia…”

Cine era „profesorul din Berlin”? Sunt motive să se presupună că acesta era dr. Reinhard Hohn, cunoscut în cercurile berlineze nu numai ca om de ştiinţă. Hohn avea gradul de Brlgadenfiihere SS şi era primul şef al secţiei centrale din Direcţia IV a Direcţiei generale a securităţii Reich-ului SS, adică Gestapo. Ceea ce conferea misiunii prinţului o pondere suplimentară.

Prinţul Hohenlohe scrie în continuare:

„Primind, la castelul meu din Boemia această informaţie de la profesor, am verificat-o, prin prietenul meu din departamentul lui Hevel din Berlin, la fostul ambasador german în Spania, pe care-1 cunoaştem foarte bine, şi la colonelul Oster. După acea ne-am întors acasă la Gstaad, întrucât tocmai începea vacanţa elevilor. Am vorbit, când era cazul, de imensul pericol al invadării Britaniei. Pentru orice acţiuni în Europa de vest în acest an era deja prea târziu. în ceea ce priveşte acţiunile în Africa, ele erau pregătite, deşi nu

exista o înţelegere cu Italia".

„îmi amintesc de masa cu Burckhardt, de întâlnirea cu nunţiul papal, apoi cu un prieten de-al lui Vansittart, aflat în Elveţia şi cu Paravicini. Acestuia din urmă i-am spus că mă voi întâlni cu plăcere cu Kelley, pe care-1 cunosc din Mexic, din 1925. Paravicini m-a invitat la dineu; acolo erau fata lui, câţiva cunoscuţi, soţii Kelley şi ambasadorul spaniol... După dineu am discutat cu Kelley despre problemele actuale şi despre imensul pericol pentru Britania. Ne-am înţeles să ne întâlnim din nou la Berna. Iniţiativa nu aparţinea lui Burkhardt, Paravicini sau Kelley; era dorinţa mea. La începutul lui iulie, a venit la mine ambasadorul german la Berna, ceea ce m-a surprins foarte mult. După o discuţie pe teme generale, mi-a înmânat un plic sigilat, de la cartierul general a lui Hevel. Ambasadorul se grăbea, aşa că am deschis plicul abia după plecarea lui. Plicul conţinea o scrisoare, care începea astfel: „Cartierul general al Fuhrer-ului. Ambasadorul Hevel". Apoi: „După reflecţii îndelungate, Fiihrer-ul a luat hotărârea să intre în alianţă cu Anglia". M-au mirat tonul calm al scrisorii şi lipsa unor cereri ultimative... Pe cât îmi amintesc, scrisoarea menţiona chiar o dată, mi se pare septembrie. Până la acea dată trebuia să fie acceptată propunerea, altfel urma să înceapă bombardarea Angliei. Am considerat, şi consider şi acum, că propunerea era făcută în mod serios. Voi adăuga că scrisoarea era semnată nu numai de Hevel, ci şi de consilierul juridic Hauss din Ministerul de Externe."

Este, într-adevăr, un document foarte interesant; el arată cât de departe mergeau şefii nazişti şi emisarii lor în dorinţa de a scoate Anglia din război şi, poate, de a o face aliat în campania lor împotriva Uniunii Sovietice. Este interesant şi un alt lucru: menţionarea numelui lui Karl

Burkhardt. Cu acesta, Hohenlohe se întâlnise nu o dată în 1940, sondând poziţia Londrei. Iar în 1941, cu acelaşi Burkhardt s-a întâlnit Haushofer, pregătind zborul lui Hess!

Există încă un motiv de a acorda suficientă importanţă convorbirilor lui Hohenlohe – Kelley. Reiese că la acţiunile lui Hohenlohe au luat parte direct reprezentanţii americani. Acest fapt până acum necunoscut l-am aflat tot din arhiva prinţului.

Printre documentele strânse de fiica lui Hohenlohe erau câteva telegrame şi scrisori. Scrisorile aparţineau lui Paravicini (mediator în contactele Hohenlohe – Kelley), Frank Ashton – Gwetkin, Leslie Runciman. Dar telegramele…

Prima din ele – transmisă din Londra la Lausanne, la 9 septembrie 1939 – era semnată de un oarecare Smith (acest nume l-am mai întâlnit în corespondenţa lui Hohenlohe cu reprezentanţii Foreign Office) care îl informa pe prinţ că „i-a comunicat lui Royal Tyler de la Liga Naţiunilor” şi că acesta „va transmite complimentele dv.". Uitându-mă într-un „Who’s Who” şi răsfoindu-mi hârtiile, am stabilit că Royal Tyler este un economist american; spre sfârşitul anilor ’20, el a fost locţiitor al comisarului financiar al Ligii Naţiunilor în Ungaria.

Următoarea telegramă menţiona numele unui om mult mai cunoscut. Din Londra, la 13 octombrie 1939, Hohenlohe era informat (el se afla la Haga) că este rugat să sune în legătură cu întâlnirea. Ce întâlnire? Cu cine? Pe telegramă, chiar de mâna prinţesei Hohenlohe (fiica prinţului Max) scrie „Discuţia cu Dulles”. Dulles! Viitorul şef al Biroului de informaţii strategice al S.U.A., în Elveţia, iar după război – şeful CIA?! Spitzi, care mi-a consemnat documentele din arhiva Hohenlohe, a confirmat acest lucru. La 14 octombrie, din Londra a sosit o telegramă: „Vă recomand să vă întâlniţi

cu persoana care vă va suna la telefon”. (Pe margine, prinţesa notează: William Wiseman, bancher american, prietenul lui „Dulles”). Peste o zi, acesta îi comunica din nou lui Hohenlohe: „Venit aici pentru două-trei săptămâni. Părinţii lui Tommy doresc să primească o consultaţie a eminentului doctor american (adăugirea prinţesei Hohenlohe: «Dulles»), Mă voi strădui şi vă voi informa telegrafic. William Wiseman”.

La 19 octombrie dl. Graham (după datele prinţesei, secretarului lui Dulles, iar, după presupunerile mele, însuşi Dulles) îi comunica prinţului: „Vin la Lausanne marţea următoare, rog confirmaţi întâlnirea. Cineva vă va suna mâine la 11.30".

Peste o zi: „Prietenul dv. Graham va sosi la Lausanne miercuri dimineaţa pentru întâlnire”. Finalul acestei corespondenţe era o telegramă a ambasadorului american în Elveţia, Harrison, adresată prinţului. El mulţumea pentru „mesaj” şi exprima încrederea că va putea, încă o dată, să vină la Gstaad, adică la vila prinţului. Această corespondenţă, deşi incompletă, aruncă o lumină nouă asupra figurii lui Hohenlohe; ea demonstrează faptul că prinţul, care avea „rădăcini atât de bine înfipte” la Londra, dispunea de legături mult mai puţin importante în S.U.A., legături atât de influente încât, atunci când în 1940, subsecretarul de stat al S.U.A., Summer Welles, a sosit în Europa cu o misiune specială, Hohenlohe a primit din New York următoarea comunicare din partea lui Dulles: „I-am recomandat lui Welles să vă contacteze”.

Deci, prinţul putea să înceapă în 1940 convorbiri cu Kelley fiind destul de precis orientat de către unele cercuri influente ale lumii de afaceri şi politice americane. Este vorba de acel grup care înclina spre o înţelegere cu Hitler şi

în care Alien Dulles nu era ultimul om.

„Ce e bun pentru General Motors…”

Situaţia S.U.A. şi a monopolurilor americane în anii 1939-1940 era deosebită. Statele Unite – puterea încă neutră în conflict – întreţineau relaţii diplomatice şi de altă natură cu ambele părţi beligerante. Legăturile monopolurilor americane cu partenerii lor germani nu au fost tulburate de război. Mai mult încă, multe concerne americane care colaborau cu firmele germane din domenii importante, precum chimia, petrochimia şi electrotehnica. Astfel, la începutul anilor ’40, un număr de 53 de firme americane aveau legături directe cu „I.G. Farben”.

Cercetătorii americani au calculat că, din 21 de tipuri de produse, care erau considerate în 194® ca având importanţă primordială pentru producţia militară americană, 14 se produceau după patent german, în realizarea unor invenţii şi inovaţii de mare importanţă pentru industria de război, firmele americane colaborau cu cele germane. Acest lucru se întâmpla, de exemplu, în producerea benzinei cu cifra octanică 100, a uleiurilor de înaltă calitate şi a echipamentului electronic pentru aviaţie. Această colaborare nu s-a întrerupt câtuşi de puţin odată cu începerea războiului.

Conducătorilor unor mari concerne americane nu le păsa prea mult de Polonia, ocupată de Wehrmacht, nici de faptul că, aşa cum aflase serviciul de informaţii american, agresiunea germană avea să se extindă. Aveau alte griji. De exemplu, în momentul în care aprovizionarea cu cauciuc natural a devenit tot mai problematică, industria S.U.A. s-a réorientât spre cauciuc sintetic, al cărui patent aparţinea firmelor germane.

în septembrie 1939 – tocmai în momentul izbucnirii

războiului – atotputernicul concern „Standard Oii” a cumpărat de la firma germană „Elberfelder Farbwerke” patentul pentru cauciuc sintetic. Plăţile pentru acesta s-au făcut către băncile germane în mod regulat, până în anul 1942. Industria militară germană a folosit, la rândul ei, resursele S.U.A. Germania primea petrol american; magnatul texan al petrolului, William R. Oavis, a devenit chiar exportator oficial pentru flota militară germană.

Activitatea I.T.T. în Germania este bine cunoscută. Nici alte monopoluri nu erau mai prejos. Astfel, încă din 1929, compania „General Motors” a achiziţionat uzina de automobile „Adam Opel AG”, de lângă Frankfurt. Era o întreprindere mare; în 1935, jumătate din automobilele germane purtau marca „Opel”. La recomandarea ministrului de război, firma „Adam Opel AG” a construit o nouă uzină, care a început să fabrice camioane pentru Wehrmacht şi piese pentru motoarele de tancuri şi avioane.

După război, istoricii şi economiştii americani au stabilit că:

— uzinele americane din Germania („Opel” şi „Ford”) au realizat pentru Wehrmacht 90 la sută din producţia de camioane de până la 3 t.

— 50 la sută din motoarele pentru avioane „YU-88” au fost produse de firma „Opel”;

— aceeaşi firmă a produs motoare pentru primul avion cu reacţie „Me – 262";

— direcţiunea „Opel”-ului, numită de conducerea firmei „General Motors”, a funcţionat tot timpul războiului, chiar şi atunci când S.U.A. au declarat război Germaniei. Contactele tehnice şi organizatorice între „Opel” şi „General Motors” au continuat prin Elveţia.

Acest cinic primat al intereselor financiare asupra

oricăror alte considerente a fost expresiv formulat de către unul din şefii lui „General Motors”, Alfred Sloan[105] în aprilie 1939:

„Acţiunile ¡urnii de afaceri trebuie să se conducă strict numai după principiile business-uiiii şi să nu sa în consideraţie nici poziţiile politice ale conducătorilor firmei, nici poziţiile politice ale acelor ţări în care funcţionează aceste firme...”

Acestea erau premise pentru apariţia unei noi idei; în locul unei împărţiri anglo-germane, o împărţire americano-germană a lumii. Din partea germană, de această problemă a început să se ocupe nu altcineva decât Hermann Goring. Imediat după terminarea campaniei poloneze, el a intensificat legăturile sale de afaceri cu firmele americane. Industriaşul german dr. Joachim Hertslet a fost trimis cu o misiune specială în Mexic, trebuind să încheie o mare afacere privind schimbul petrolului texan pe produse metalurgice germane. Totodată, Hertslet a expus partenerilor săi americani, respectiv aceluiaşi domn Davis, dorinţa lui Goring de a reflecta asupra unor noi posibilităţi în relaţiile germano-americane.

...La Londra aceste misiuni erau urmărite cu îngrijorare. S-a început tot cu Dahlerus. La indicaţia lui Alexander Cadogan, un colaborator al Foreign Office, Roberts, s-a dus, la 17 octombrie 1939, la Biroul firmei „John Brown and Co”, unde s-a întâlnit cu colegii săi mai vechi din lumea de afaceri – Spencer, Mounten şi Ranwick, participanţi la memorabila întâlnire cu Goring din 7 august. Ei i-au povestit lui Roberts că-1 întâlnise la Londra, cu câteva zile înainte, pe dl. Rikett, un cunoscut comerciant de petrol.

105no (1875-1966) – industriaş american; a avut un rol de conducere la „General Motors".

Rikett nu venise singur, ci împreună cu un cunoscut om de afaceri din Wall Street, Ben Smith, având din partea lui Roosevelt misiunea specială „De a cunoaşte adevărata faţă a lucrurilor din Europa”.

Cei doi discutaseră deja cu Mussolini, iar Smith fusese şi la Berlin. Concluzia discuţiilor lor era următoarea: americanilor trebuie să le fie indiferent ce parte beligerantă vor sprijini, dar continuarea războiului nu are niciun sens. Rikett şi Smith au recomandat oamenilor de afaceri din City să se pregătească pentru „un extraordinar «boom» postbelic”[106].

Informaţiile obţinute de Roberts au trezit diplomaţiilor englezi o profundă îngrijorare. Căci, dacă Anglia ar rămâne de una singură faţă în faţă cu Hitler, fără sprijinul S.U.A., situația sar înrăutăți extrem de mult!

Dar n-au apucat cei de la Londra să citească informarea (de altfel cu totul incompletă] pe care o ceruseră despre Rikett, că ambasadorul francez din Anglia, Corben, l-a vizitat pe Cadogan căruia i-a prezentat, foarte îngrijorat, o telegramă din Paris. în aceasta se sune că, de curând, a sosit la Paris, venind din Berlin, unul din cei mai cunoscuţi businessmeni americani, Paul Mooney, unul din conducătorii celui mai mare concern din S.U.A., „General Motors”. El a discutat la Berlin cu Goring, şi acesta i-a expus planul unei întâlniri secrete, la nivel înalt, a celor trei părţi beligerante, pentru tratative paşnice. Goring ar fi gata de mari concesii. Mooney l-a informat despre acest lucru pe ambasadorul american la Paris, Bullit.

Informaţia a fost privită cu multă seriozitate. „Dl. Mooney, scria Sir Robert Vansittart, consilierul diplomatic

106 Rikett a fost asociatul lui W.R. Davis.

principal al secretarului de stat, într-un memorandum special adresat şefului Foreign Office, diferă mult de domnii de tipul lui Rikett, Davis și Smith, care au aici o faimă foarte proastă. Mooney este un om cu o mare autoritate personală, ocupă de mult un post important la o importantă firmă americană și are acces liber la Bullit și Kennedy”.

De altfel, Mooney a apărut singur la Londra și s-a îndreptat spre același Vansittart. Certificând involuntar legăturile buiness-ului cu diplomaţia, Sir Robert scria ministrului său:

„Fratele meu ocupă, de mult timp, postul de director al filialei europene a companiei americane General Motor”. După cum ştiţi este una dintre cele mai mari companii americane din S.U.A. Şeful fratelui meu, dl. Mooney, este preşedintele lui „General Motors Overseas Corporatio”. Mooney este un american suspus, cu mari merite militare. îl cunosc, deşi, în ultimul timp, nu am întreţinut relaţii cu el. Acum fratele meu, după sfatul ambasadorului american, dl. Kennedy, mi-a aranjat o întâlnire cu dl. Mooney, și iată ce mi-a comunicat acesta…".

Vansittart a aflat de la Mooney următoarele: în timpul recentei sale vizite la Berlin, acesta sa întâlnit cu Helmuth Wohltat, iar acela i-a mijlocit o întâlnire cu Goring. La 19 octombrie 1939, între ei a avut loc o discuţie de aproape trei ore; Goring i-a expus lui Mooney părerea că, în Germania, există „două scoli de gândire”: una care ar fi considerat războiul drept o treabă definitiv și inrevocabil hotărâtă; cealaltă care l-ar fi privit ca o problemă deschisă, presupunând „examinarea posibilităţilor şi a imposibilităţilor unei înţelegeri”. După cum se vede se folosea o metodă veche și încercată, pe care Goring a utilizat-o nu o dată.

Cu toate acestea Mooney s-a declarat dispus să prezinte Londrei programul Germaniei, care s-ar fi redus la următoarele puncte:

„1. *Polonia.* Germania doreşte să restabilească statul autonom polonez cu 14 milioane de locuitori[107].

2. *Cehoslovacia.* Goring ar dori să garanteze «integritatea politică şi culturală» a cehilor[108].

3. *Rusia.* Feldmareşalul Goring a declarat că, dacă se va obţine o înţelegere asupra celorlalte puncte, ar prefera «să se întoarcă în familia occidentală». El a declarat că Germania a încheiat înţelegerea cu Rusia „într-o stare de disperare” şi ar vrea să renunţe la aceasta, îndată ce va fi posibil.

4. *Religia.* Goring a declarat că a comunicat deja Vaticanului ce anume intenţionează să întreprindă grupul său în problema religiei… el are o părere bună despre Papă şi poate ajunge la un compromis cu acesta”.

Pentru discutarea acestui program, Goring propunea întâlnirea împuterniciţilor celor trei puteri „pe un teren neutru”. Din nou a fost amintit Wohltat. Mooney a discutat mult acest plan şi a devenit adeptul său, făcând apel la Vasittart „să sprijine grupul lui Goring”. Pentru a-1 încuraja pe Vansittart, el i-a explicat: este vorba de o triplă împărţire a sferelor de influenţă – împărţirea pieţelor mondiale între Germania, Anglia şi S.U.A.

Nu trebuie să facem eforturi deosebite pentru a vedea perfidia planului lui Goring, susţinut de şeful lui General Motors. în discuţia cu Mooney, Goring era mult mai sincer, în comparaţie cu ceea ce Mooney însuşi transmisese englezilor:

— Dacă astăzi ne vom asigura înţelegerea cu englezii, a spus Goring, mâine ne vom debarasa de ruşi!

---

107 Era o minciună sfruntată.

108 O minciună Ia fel de mare.

Intenţiile antisovietice apăreau ca urechile unui măgar în spatele feldmareşalului hitlerist, care se dădea drept pacifist şi voia să-l prindă pe Mooney cu momeala anticomunistă, iar după el pe Vansittart şi Chamberlain.

Nu trebuie să uităm însă că Mooney era doar unul din reprezentanţii marelui „business" din S.U.A. Erau şi alte cercuri destul de influente, mai puţin legate prin interese de afaceri de Germania, care apreciau în mod lucid situaţia. Ele înţelegeau că este vorba despre o luptă pe viaţă şi pe moarte şi că interesele

S.U.A. nu pot fi apărate prin asigurările lui Hitler. Roosevelt, se baza, în primul rând, pe aceste cercuri, urmărind sprijinirea Angliei şi apoi distrugerea Germaniei şi Japoniei, ca rivali periculoşi ai S.U.A. Roosevelt înţelegea, de asemenea, faptul că în spatele momelilor anticomuniste se ascundea aceeaşi neînfricată agresivitate a regimului hitlerist.

Raportul de forţe între linia „izolaţionistă" şi „antiizolaţionistă" în politica externă a S.U.A. din acea perioadă a fost complex şi instabil. Miinchenul i-a îngrijorat pe mulţi reprezentanţi ai lumii politice şi de afaceri din S.U.A. Analiza situaţiei pe pieţele internaţionale confirma aceste temeri. Astfel, la o serie de indici importanţi, Germania începuse să depăşească S.U.A. Ea se plasa pe primul loc în lume la producţia de cauciuc, benzină, aluminiu, azot, mecanică fină şi optică. Deşi, către anul 1938, Germania se plasa încă în urmă în ceea ce priveşte volumul general al exportului de maşini-unelte, ea întrecea S.U.A. în exportul de maşini, oţel şi produse chimice. Unul din reprezentanţii de seamă ai liniei „anti-izolaţioniste", Cordell Huli, aprecia că se profila pericolul „unei totale dominaţii hitleriste în Europa". El contura următoarea perspectivă în cazul victoriei

nazismului:

„Nu vom fi admişi la masa conferinţei de pace. Vom sta liniştiţi pe continentele noastre izolate, închipulndii-ite cu naivitate că vom putea fi un factor real la încheierea tratatului de pace, care în fapt, va fi dictat de către Hitler…”

Desigur, S.U.A. era în faţa unei perspective sumbre de pierdere a poziţiilor în Europa, continent în care investiţiile americane reprezentau, în anul 1939, 3,3 miliarde de dolari. Agresiunea lui Hitler a dus la o scădere bruscă a exportului american în ţările cucerite de

Wehrmacht (1938: 25 la sută din totalul exportului S.U.A., 1940: numai 5 la sută). Nu întâmplător, congresmanul Payers declara, la 25 iulie 1940:

„Lupta se duce în primul rând în domeniul economic, şi aici suntem în pierdere. Probabil, nu vom simţi efectul bombelor, care distrug clădirile. Dar, fără îndoială, vom resimţi rezultatele bombardamentelor economice, care pot distruge situaţia noastră financiară…”

Aceste argumente puternice întăreau poziţiile acelor forţe din S.U.A. care nu acceptau asigurările liniştitoare ale „izolaţioniştilor” și considerau necesar să se dea o ripostă – inclusiv pe plan militar – expansiunii germane.

Şi, în ciuda distanţei care separa Wall Street-ul din New York de castelul scoţian Dungavel, spre care se îndrepta Rudolf Hess, fire invizibile se întindeau prin tot „spaţiul socialeconomic” al lumii capitaliste, determinând acţiunile oamenilor politici. Oricât s-ar nega, în spatele zborului „locţiitorului Fiihrer-ului” era și frontul acelor monopoluri internaţionale care tindeau spre un complot antisovietic. Instinctul de autoconservare al grupărilor sociale şi politice care dominau în Occident a împiedicat însă realizarea acestui complot. Ceea ce a și determinat eșecul misiunii

secrete a lui Hess.

Ce ***s-a întâmplat în Anglia?***

La 10 mai, Hess era lângă castelul Dungavel. După cum se ştie, această ştire a produs o mare încurcătură la reşedinţa lui Hitler. La Londra – la fel. Churchill se temea că, în cazul în care Hess ar fi venit cu un compromis acceptabil „munchenezii” ar fi putut obţine din nou victoria. De aceea, se purtau cu Hess ca şi cu „un pahar de sticlă”.

Mai întâi, la 11 mai, l-a identificat ducele Hamilton. în discuţia cu el Hess a făcut aluzie la „condiţiile de pace” pe care le-a adus. Apoi, la întâlnirea cu Hess a fost trimis Sir Ivone Kirkpatrick, expert din Foreing Office, fost colaborator al ambasadei engleze din Berlin şi care-1 cunoştea personal pe Hess. întâlnirile au avut loc la 13, 14 şi 15 mai; fiecare dintre ele a durat câteva ore. După cum îşi aminteşte Kirkpatrick, sensul celor explimate de Hess era următorul; o pace de compromis, necesitatea demisiei lui Churchill, împărţirea sferelor de influenţă, recunoaşterea intereselor Germaniei în Orientul Apropiat sau… blocada şi „moartea prin înfometare” a Angliei.

Autorul unei cărţi despre Hess, W. Schwartzwäller, citând aceste „propuneri”, scrie pe bună dreptate:

„A sosit timpul să aruncăm la lada de gunoi a istoriei o legendă învechită (care este crezută) cum că Rudolf Hess este solidarul misionar al umanismului şi că suprema lui dorinţă ar fi fost pacea, că misiunea lui nobilă s-ar fi lovit de un zid al neînţelegerii”.

Aflând de conţinutul discuţiilor între Kirkpatrick şi Hess, Churchill a bănuit că acesta din urmă are şi alte intenţii. S-au născut controverse; surprinzător, în presă s-au strecurat şi unele informaţii cu privire la contractele preliminare între Hess şi Hamilton. Guvernul englez le-a

dezminţit, în ciuda realităţii şi, prin aceasta, a sporit neîncrederea opiniei publice: dar dacă, într-adevăr, este vorba de un complot?…

La Tokio, călătoria lui Hess a determinat o totală confuzie. Ataşatul militar german în Japonia, Kretschmer, raporta la Berlin că japonezii sunt foarte îngrijoraţi de perspectiva unei înţelegeri anglo-germane. Urma doar atacul japonez asupra Singapore-ului. La Roma, se presupunea că Hess era trimis chiar de Hitler (aşa nota, în agenda sa, ministrul afacerilor externe al Italiei, contele Ciano, la 16 mai 1941). Washington-ul se întreba: nu cumva reînvie spiritul de „conciliere”? Roosevelt considera că acest spirit este destul de puternic printre vârfurile engleze.

Dacă ar fi să pornim de la logica situaţiei militare, situaţie care făcea ca Anglia şi Germania să se afle în lagăre inamice (în plus, Anglia ştia, în aceste zile, că războiul se va extinde în curând, având în vedere apropiata invadare a U.R.S.S. de către Germania), pretenţiile lui Hess ar fi trebuit imediat respinse, iar el ar fi trebuit să fie închis într-un lagăr de prizonieri, într-adevăr, ce se putea discuta cu el? S-ar părea că englezilor le era totul clar: după declaraţia lui Hess, „Germania intenţiona să formuleze Rusiei anumite pretenţii, care trebuia satisfăcute ori pe calea tratativelor, ori pe calea războiului”.

Astfel a raportat Kirkpatrick guvernului său discuţia cu Hess.

în mod concret însă, guvernul englez a început convorbiri cu Hess, însărcinându-1 cu aceasta pe lordul-cancelar John Simon. Discuţiile au debutat la 9 iunie.

Dar despre ce era vorba la 9 iunie 1941, în acest Mitchet Place, în apropierea bazei de aviaţie Aldershot, de lângă Londra? Aici a fost adus Hess pentru „reşedinţa

permanentă”, care seamănă câtuşi de puţin, după condiţii, cu un loc de reţinere a prizonierilor de război, aşa cum Hess era de fapt. Era o casă tipic englezească, cu tot confortul, păzită de soldaţii gărzi regale (ceea ce îi plăcea foarte mult „locţiitorului Fuhrer-ului”).

Procesul verbal al întâlnirii conţine peste 80 de pagini: Simon este denumit în acesta ca „dr. psihiatru Guthrie”, Kirkpatrick – „dr. McKenzie”. Hess este indicat drept „J” (englezii i-au dat pseudonimul „Jay” – „Gaiţă”, pentru a nu-i aminti numele real în documente). Procesulverbal începe astfel:

Strict secret

9.VI.1941

de la 14,30 la 17,30

Dr. Guthrie: Presupun că aşa cum ne-am organizat, este foarte bine. Ne aflăm aici, cu noi este un stenograf, martorul dl. Mass, apoi, în calitate de traducători, dl. McKenzie şi căpitanul Burns.

Domnule ministru al Reich-ului, am fost informat că aţi sosit aici, având o anumită misiune şi că aţi dori să discutaţi în această problemă cu cineva, care ar putea transmite acest lucru guvernului. După cum cunoaşteţi, mă cheamă dr. Guthrie şi sunt împuternicit de guvern să vă ascult, să discut cu dv. şi să răspund, cât se va putea, la orice întrebări pe care doriţi să mi le puneţi …

J: Mă bucur foarte mult că a venit dl. Guthrie.

J: Ştiu că sosirea mea este greu de înţeles.

J: Având în vedere faptul că acesta a fost un pas extraordinar, nu pot să aştept o altă altitudine.

/; Tocmai de aceea aş dori să încep prin a explica cum am sosit aici.

/: Această idee mi-a venit atunci când eram împreună

cu Fuhrer-ul în timpul campaniei franceze din iunie anul trecut**1U.**[109]

Dr. Guthrie: Poate că ar fi mai indicat să folosiţi expresia „am ajuns la această hotărâre” şi să repetaţi aceste cuvinte. Ar fi mai bine, pentru a nu fi nicio neînţelegere.

Traducătorul: Bine.

Dr. Guthrie: Deci, fiţi amabil, repetaţi ultima frază, nu am înţeles-o prea bine. Domnule stenograf, fiţi amabil, repetaţi-o.

Stenograf: Am ajuns la hotărârea de a veni aici, după ce l-am văzut pe Führer, în timpul campaniei franceze din iunie...”

Hess nu se grăbea, a început-o de departe: de la Tratatul de la Versailles, de la „politica de pace” a lui Hitler din anii ’30. A vorbit mult despre „acţiunile de pace” ale Führer-ului, despre Anschluss. Dădăcindu-i pe interlocutorii englezi, locţiitorul lui Hitler a declarat c, în timpul Anschluss-ului „s-a aplicat un principiu democratic, întrucât 95 la sută din populaţie a votat pentru Anschluss”. Despre acordul de la München, Hess i-a spus lui Simon că Hitler „era fericit şi credea că acesta era începutul înţelegerii cu Anglia”.

Imediat după aceea Hess, uitând unde se află, a început să-i învinuiască pe Chamberlain şi Churchill de germanofobie, să spună că numai Polonia e vinovată de război. Mai mult încă, a început să dea exemple... de încălcare de către Anglia a dreptului internaţional, s-o ponegrească pentru politica ei colonială în India şi Irlanda. După aceea, Hess a dat vina asupra Angliei pentru bombardamentele germane asupra populaţiei engleze paşnice. Era prea de tot chiar şi pentru lordul atât de

---

109 în original, fiecare frază a lui Hess este prezentată de la alineat, probabil datorită traducerii. în continuare vom prezenta frazele fără întrerupere.

diplomat. Procesul-verbal consemnează:

Dr. Guthrie: Aş putea să vă întrerup cu permisiunea dv., domnule ministru; până acum v-am ascultat atent punctul de vedere german cu privire la război. Desigur, voi reciti tot ce aţi spus, nu vreau să mă încurc, şi doresc să dovedesc că sunt un bun ascultător.

J: Da!

Dr. Guthrie: Desigur, mă veţi înţelege că nu vă împărtăşesc punctul de vedere cu privire la război. Eu sper că veţi înţelege că, dacă nu v-am contrazis, nu înseamnă câtuşi de puţin că sunt de acord cu dv. Recunoaşteţi că avem abordări diferite faţă de această problemă. Scopul principal pentru care am venit aici este de a vă asculta.

J: Nu trebuie să traduceţi, v-am înţeles. Am presupus acest lucru de la bun început. Am pierdut din vedere să fac de la început rezerva că lipsa oricărei obiecţii nu o consider drept o aprobare faţă de cele spuse.

Dr. Guthrie: Vreau să mă înţelegeţi exact. Sper că mă exprim destul de clar. Aş dori să trecem la treabă şi să începem o adevărată discuţie. Ar fi bine ca lucrurile să fi clare atât pentru unul, cât şi pentru celălalt.

J: Desigur, am bănuit de la început că pot apărea divergenţe în multe probleme.

Dr. Guthrie: Desigur. într-adevăr este o problemă; în ultimă instanţă, istoria va fi cea care va hotărî.

J: Am spus toate acestea numai pentru ca dr. Guthrie să înţeleagă că poporul german abordează situaţia metodic.

Dr. Guthrie: Da, înţeleg! Fără nicio îndoială, dl. ministru al Reich-ului îşi va da seama de acest lucru în timpul misiunii sale. El nu trebuie să uite că poporul britanic este un popor mândru. El n-ar putea înţelege toate argumentele, dacă acestea nu sunt exprimate cu amabilitate. Şi de aceea aş fi

dorit să ascult acele propuneri, cu care aţi venit.

Nici acum însă Simon nu a auzit propunerile lui Hess, atât de aşteptate de el. în general, nu poţi să nu zâmbeşti, citind procesul-verbal al interogatoriului: conţine peste 80 de pagini şi respectabilul lord a reuşit să obţină de la Hess răspunsuri mai mult sau mai puţin dare doar spre sfârşitul paginii 60! După prima atenţionare asupra necesităţii de a intra în subiect, Hess a trecut la istorie, după care a început să laude Luftwaffe şi să ameninţe cu distrugerea Insulelor Britanice. Schimba însă foarte des placa. Dacă, la început, asigura că Hitler nu a dorit câtuşi de puţin un conflict cu Anglia, uitând această melodie „paşnică”, Hess a trecut, ulterior, foarte repede la ameninţări. A vorbit o oră întreagă despre puterea Luftwaffe şi despre soarta rezervată Angliei. în acest moment Simon şi-a pierdut din nou răbdarea.

Dr. Guthrie: Trebuie să vă întrerup din nou, dle Hess. îmi este destul de greu să vă urmăresc. Adineauri mi-aţi spus că Hitler s-a opus ca oraşele ţării mele să fie supuse unui bombardament. Acum însă, declaraţi că politica lui este cu totul alta şi că el este un conducător intransigent al Germaniei. Apoi aţi afirmat că populaţia civilă germană manifestă nemulţumire. Eu nu pot să înţeleg cum poate populaţia civilă să exprime nemulţumire?! Cum se poate afirma că, pe de o parte, în Germania există o mare iritare faţă de atacurile din partea forţelor britanice, iar pe de altă parte aţi afirmat (acest lucru ceva mai târziu) că Germania nu poate păşi nimic, întrucât sunt elaborate toate planurile de apărare a populaţiei civile şi sunt construite adăposturile necesare?! Una o exclude pe cealaltă.

J: Nu am spus acest lucru. Am spus doar că pierderile noastre în comparaţie cu cele engleze nu sunt considerabile.

Dr. Guthrie: Adevărul este că Germania a suferit mari

pierderi de pe urma bombardamentelor britanice. Este o realitate.

J: Nu am spus că pierderile n-au fost mari. Am spus doar că ele au fost mai mici decât cele engleze.

Dr. Guthrie: Mă iertaţi că vă întrerup, dar nu pot să înţeleg cum pot fi conciliate cele două afirmaţii.

Dr. McKenzie: Dacă ţinem seama că noi am pierdut 30 de mii de oameni din populaţia civilă, iar voi mult mai puţin, cum pot să fie înţelese cuvintele dv. cu privire la nemulţumire?

După aceea Simon a încercat din nou să revină la tema esenţială:

Dr. Guthrie: Am pierdut deja prea mult timp. Aţi fi atât de amabil ca – pentru informarea guvernului britanic – să ne comunicaţi cu ce propuneri aţi venit?

J: Fiţi amabil, traduceţi ultima frază.

Dr. Guthrie: Pot să vă rog să prezentaţi propunerile dv., pentru a le putea examina?

J: Desigur, voi face acest lucru. Aş dori însă să mai abordez o problemă, şi anume aceea privind războiul submarin.

Dr. Guthrie: Poftiţi, continuaţi. Sunt gata să vă ascult. La urma urmelor, pentru asta sunt aici. Da, da, vă voi fi foarte recunoscător dacă veţi continua…

Hess a primit cu plăcere această propunere. A folosit tema războiului submarin pentru a-1 „intimida” pe Simon. Numai spre sfârşitul discuţiei, acesta din urmă a reuşit să-l facă pe Hess să prezinte documentul pe care l-a adus. Documentul se numea: „Baza unei înţelegeri”.

Kirkpatrick a citit primul punct:

1. Pentru a se evita pe viitor războaiele între Anglia şi Germania, vor fi delimitate sfere de interese. Sfera de

interese a Germaniei este Europa, iar a Angliei – Imperiul său.

Desigur, Simon a încercat să precizeze şi a întrebat: „Europa înseamnă fără îndoială Europa continentală?". Hess a răspuns: „Da”, Simon a dorit să afle mai precis: „Includeţi în ea şi vreo parte a Rusiei?”. Având în vedere importanţa subiectului, Kirkpatrick a început să traducă:

Dr. McKenzie: El (adică Hess) a spus: „Desigur ne interesează Rusia europeană. Dacă am dori să încheiem o înţelegere cu Rusia, Anglia nu ar trebui să se amestece în niciun fel.

Dr. Guthrie: Doresc să aflu un singur lucru: ce înseamnă „sfera europeană de interese?” Dacă sfera intereselor germane reprezintă Europa, desigur trebuie să ştiu dacă Rusia, Rusia europeană, este acea Rusie care nu este în Asia. Adică, Rusia de la vest de Urali.

J: Rusia asiatică nu ne interesează.

Dr. Guthrie: Aş dori să ştiu: Moscova şi toată această parte este din zona europeană?

J: Nu, în niciun caz.

în procesul-verbal Hess a introdus următoarea observaţie: „Nu puteam să spun acest lucru, deoarece aceasta contravine celor afirmate mai sus, sau nu am înţeles întrebarea”. Discuţia însă a continuat:

Dr. Guthrie: Dar Italia?

J: Italia? Fireşte, Italia este o parte din Europa şi, dacă încheiem un tratat cu italia, nici în acest caz Anglia nu ar avea dreptul să se amestece în vreun fel.

Dr. Guthrie: Mai bine continuăm.

Kirkpatrick a continuat citirea documentului:

2. Restituirea coloniilor germane.
3. Despăgubiri pentru cetăţenii germani care au trăit

înainte de război sau în timpul războiului în Imperiul Britanic şi au suferit daune ca urmare a acţiunilor guvernului imperial sau în urma jafurilor, fărădelegilor etc. Despăgubiri pentru cetăţenii britanici pe aceeaşi bază.

4. Concomitent trebuie încheiată pacea cu Germania şi Italia. Punctele enumerate mai sus mi-au au fost repetate de Führer ca baza unei înţelegeri cu Anglia. în afara lor nu au fost precizate niciun fel de alte puncte.

Şi totuşi Simon a încercat să precizeze. **De exemplu, care va fi soarta Irakului?** Hess a declarat că **„Irakul poate fi lăsat în voia sorţii”,** dar n-a putut să-i explice lui Simon ce înseamnă această formulare, motivând doar că acestea au fost cuvintele lui Hitler (tocmai atunci, spionajul german organizase o mişcare antibritanică în Irak).

Simon a continuat să pună întrebări insistente în legătură cu soarta Olandei şi a Norvegiei, precum şi a Greciei. El dorea să ştie dacă Hitler intenţionează să elimine cu desăvârşire şi aceste ţări din sfera de influenţă britanică. Apoi, a fost ridicată problema cea mai delicată pentru Hitler: situaţia în spatele frontului din Vest, în timpul marşului său spre Est. Simon a întrebat: „Consideraţi că toate problemele interne de pe continentul european sunt probleme germane?". Hess a răspuns: „Noi, ca putere dominantă a Europei, nu trebuie să avem în permanenţă temerea că Anglia se va amesteca în treburile altor state europene. Este principalul lucru care trebuie spus, de la început, în ceea ce priveşte sfera intereselor Germaniei”.

Sensul răspunsului era clar: Hitler cere ca Anglia să se oblige să nu se amestece în „treburile” sale cu Uniunea Sovietică! Apoi, Simon a întrebat dacă „dominaţia germană” în Europa înseamnă că Italia subordonează suveranitatea sa Germaniei. Hess şi-a dat seama de gafă, şi în contextul

memorandumului a modificat cuvântul „Germania” prin cuvântul „Axa”. A reieşit: „Sfera intereselor Axei este Europa” etc. La întrebarea ce înseamnă acest lucru, Hess a răspuns că este treaba Germaniei şi a Italiei, care îşi vor clarifica singure relaţiile.

încheind convorbirea, Simon a spus:

— Fireşte eu voi raporta cu exactitate tot ce aţi spus, dle Hess. Mă bucur că am avut posibilitatea să vă ascult. Aţi dorit să vorbiţi cu un reprezentant al guvernului britanic. Această cinste mi-a revenit mie şi este cu atât mai plăcut cu cât noi ne-am mai întâlnit şi altădată.

Hess a intervenit:

— Aş dori să mai transmit ceva în plus pentru Cabinet, pot să fac, acest lucru numai dr. Guthrie. Pot să fac acest lucru?

Simon a răspuns:

— Trebuie să vorbiţi, însă foarte rar.

Ca de obicei procesul-verbal se întrerupe acolo unde este cel mai interesant.

Ce i-a spus Hess lui Simon confidenţial? O anume împrejurare ne obligă să punem în mod special această întrebare. în procesul-verbal există un loc neclar. Când Kirkpatrick încearcă cu insistenţă să lămurească dacă, în înaltele sfere germane, există alţi adepţi ai compromisului cu Anglia [în afară lui Hess), Hess, probabil nu fără iritare, a declarat:

— Vreau să spun, şi repet acest lucru de două zile, şi i-am spus şi ducelui Hamilton, rareori îmi dau cuvântul de onoare, întrucât îl consider ceva sfânt. Iar acum îmi dau cuvântul de onoare: documentul scris de mine reflectă ceea ce mi-a spus Fiihrer-ul în numeroasele discuţii pe care le-am avut…

De două zile? Discuţia a durat două zile? Nu există nicio mărturie scrisă. Sau Hess avea în vedere precedentele întâlniri cu Kirkpatrick? Sunt multe întrebări, dar sensul posibilelor răspunsuri este unul singur: era vorba de probleme atât de delicate, încât s-a preferat să nu fie consemnate în documentele oficiale engleze.

Lumea nu se termină însă eu documentele oficiale engleze. Dacă examinăm notiţele aghiotantului hitlerist Otto Giinsche, sensul propunerilor era foarte clar: „în discuţiile privind zborul lui Hess, care se purtau la cartierul general a lui Hitler, se afirma, în mare secret, că Hess a luat cu el în Anglia memorandumul privind condiţiile unei păci cu Anglia, elaborat de el şi aprobat de Hitler. Esenţa memorandumului era că Anglia trebuie să lase Germaniei libertate de acţiune împotriva Rusiei Sovietice, iar Germaia să garanteze Angliei menţinerea poziţiilor sale în colonii şi dominaţia în bazinul mediteranean. în acest memorandum se sublinia, de asemenea, că alianţa „marii puteri continentale, Germania” cu „marea putere maritimă, Anglia” le va asigura „dominaţia în lumea întreagă”.

Da, mult mai clar! Nu poate fi nicio îndoială că Hess a împărtăşit englezilor ideile sale foarte detaliat. Expertul englez în problemele războiului psihologic, Sefton Delmers, care a luat parte la evenimentele acelei perioade, a comunicat, după terminarea celui de-al doilea război mondial, că, în septembrie 1941, a avut loc convorbirea lui Hess cu un alt membru al guvernului englez – lord Beaverbrook. Simon – afirma Delmers – n-a fost în stare să-l facă pe Hess să fie foarte sincer, această misiune a îndeplinit-o Beaverbrook. Hess i-a spus direct că scopul său e de a determina Anglia să încheie pacea cu Germania, pentru a acţiona, apoi, împreună împotriva U.R.S.S.

Peste câţiva ani au apărut şi memoriile lui Beaverbrook, în care a fost redată o parte a discuţiei sale cu Hess. în aceasta, Beaverbrook figura sub pseudonimul „Dr. Livingston”, iar Hess era din nou plasat sub pseudonimul „Jay” (metoda o cunoaştem din procesul-verbal al lui Simon)[110].

J: Anglia face acum un joc foarte periculos cu bolşevismul.

Dr. L: Un joc foarte periculos cu bolşevismul?!

J: Foarte!

Dr. L: Dar nu înţeleg de ce Germania a atacat Rusia?!

J: Pentru că ştiam că Rusia ne va ataca.

Dr. L: Dar de ce v-ar fi atacat Rusia? în ce scop?

J: în scopul revoluţiei. Al revoluţiei mondiale.

Desigur, teza răsuflată privind „războiul preventiv” nu l-a putut convinge pe Beaverbrook, şi acesta a observat, ironic, că U.R.S.S. „n-ar fi avut forţe pentru atingerea unui asemenea obiectiv”. După cum afirma Beaverbrook, Hess i-a înmânat un „memorandum lung, în care propunea ca Marea Britanie să sprijine Germania împotriva Rusiei”.

După mulţi ani, comandantul din Spandau, iscoditorul colonel Bird, l-a întrebat, nu o dată, pe Hess dacă acesta a comunicat englezilor data atacului asupra Uniunii Sovietice. Dacă el o ştia. Bird şi-a repetat întrebarea cu diferite ocazii. Hess ba răspundea că „nu o ştia”, ba se eschiva, spunând că „nu-şi aduce aminte nimic”. în sfârşit, Bird şi-a pierdut răbdarea şi a consemnat „mărturiile” lui Hess astfel: „Hess putea trăda planul hitlerist de invadare a Rusiei. El era unul dintre puţinii care ştiau despre această invazie, ce urma să aibă loc peste şase săptămâni. Hitler se temea foarte mult că Hess ar putea să-l trădeze.

---

110 La insistenţa lui Hess, discuţia s-a desfăşurat fără traducător.

Notând acest paragraf, Bird l-a tăiat şi a arătat ciorna lui Hess. Acesta a întrebat:

— De ce aţi tăiat acest paragraf?

— Credeam că aşa era, a răspuns Bird. Dv. însă aţi negat acest lucru în timpul discuţiilor noastre. De aceea am tăiat totul.

— Colonele, doresc să lăsaţi totul în această formă!

— Dar înţelegeţi ce înseamnă acest lucru? Prin aceasta recunoaşteţi că aţi ştiut de planul „Barbarossa”, înainte de zborul în Scoţia?

— Colonele, vă rog să lăsaţi totul aşa cum aţi scris!

— Deci, ştiaţi de „Barbarossa”?

— Da, știam!

— Atunci povestiţi-mi mai detaliat.

— Nu, nu acum ...

Dar ceea ce Bird nu a aflat de la Hess, eu am avut ocazia să aud de la un alt om. Este vorba de discuțiile mele cu Brigadenfiihrer-ul SA Werner Koppen. Cunoscutul istoric şi publicist englez David Irving, specialist în cercetarea jurnalelor şi însemnărilor din perioada nazistă, m-a ajutat să-l găsesc. El a găsit rapoartele zilnice pe care Koppen le trimitea la cartierul general al lui Hitler, în calitatea sa de reprezentant permanent a lui Alfred Rosenberg – ministru al Reich-ului pentru problemele teritoriilor ocupate din Est – pe lângă cartierul general al Fiihrer-ului. însemnările erau foarte detaliate şi prezentau un anumit interes. Apoi, Irving l-a găsit şi pe autorul acestor însemnări.

— încercaţi să discutaţi cu Koppen. A văzut multe şi ştie multe, m-a sfătuit Irving, când iam vorbit de lucrarea mea.

Zis şi făcut. Fiind la München, m-am întâlnit cu Koppen. Pe vremea aceea mă interesa cel mai mult Bormann şi l-am

chestionat detaliat pe interlocutorul meu despre ceea ce reprezenta acest personaj lugubru. Koppen mi-a relatat însă şi despre alţi „cunoscuţi” de-ai săi.

— Apropo, a observat e, ştiţi că eu am fost unul dintre ultimii care l-au văzut pe Rudolf Hess înaintea plecării lui în Anglia?

Nu, nu ştiam acest lucru şi, de aceea, am ascultat cu mult interes relatarea lui Koppen.

…în mai 1941, Reichsleiter-ul partidului nazist, Alfred Rosenberg, era ocupat cu îndeplinirea unei misiuni ultrasecrete şi extraordinare primite, la 2 aprilie, din partea lui Hitler personal. Rosenberg trebuia să elaboreze planuri exacte de funcţionare a administraţiei de ocupaţie în Rusia Sovietică, după ce Wehrmacht-ul va încheia victorios „marşul său spre Est”. La 10 mai, Rosenberg trebuia să-i raporteze lui Hitler despre situaţia acestor lucrări. în acest scop, urma să se deplaseze de la Berlin la München, iar de acolo, cu maşina, la „Berghof”.

Ca de obicei Rosenberg trebuia să fie însoţit de aghiotantul său, Werner Koppen. însă, seara târziu, la 9 mai, în secretariatul lui Rosenberg a sunat telefonul. Din München suna Brigadenführer-ul SA Karl Heinz Pintsch, aghiotantul lui Hess.

„Mâine dimineaţă trebuie să fiţi la Hess!", i-a spus el lui Koppen. Koppen a luat legătura cu şeful său.

— Probabil s-a întâmplat ceva, a răspuns Rosenberg.

La 10 mai, dis-de-dimineaţă, Rosenberg ateriza la München. îl aştepta deja maşina lui Hess, care l-a dus la locaţia acestuia din Harlahing. Koppen şi locţiitorul lui Rosenberg, Schickedanz, au rămas să aştepte în timp ce Hess şi Rosenberg se plimbau în grădină, discutând îngrijoraţi. După impresia lui Koppen, discuţia era foarte serioasă. Apoi,

au luat masa şi s-au despărţit. Aghiotanţii nici nu bănuiau că Rosenberg va fi ultimul interlocutor al lui Hess în Germania. în prezenţa lor, Hess şi-a luat rămas bun de la familie şi ambele maşini au părăsit Harlahing; Rosenberg cu aghiotanţii săi a plecat în direcţia Berchtesgaden, iar Hess, după cum a reieşit mai târziu, spre aeroport, unde-1 aştepta un „Messerschmitt” special amenajat.

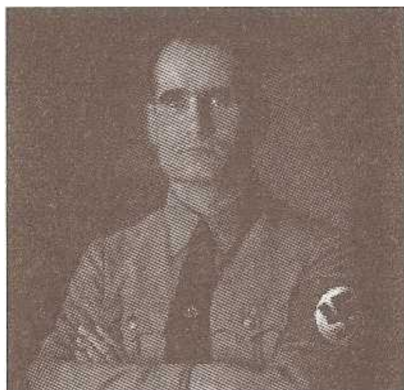
Koppen nu se îndoieşte că Hess a primit de la Rosenberg toată informaţia necesară cu privire la atacarea Uniunii Sovietice.

Ce mai rămâne din enigma războiului lui Hess? Foarte puţin, într-adevăr. Cât priveşte esenţa sa politică, zborul este lipsit de mister, întrucât este una din verigile unui şir de acţiuni ale anticomunismului internaţional, în aparenţă paradoxale, dar foarte logice în fond. Ca şi mulţi ca el, Hess credea că este suficient să-i propună lui Churchill o participare în comun la marşul împotriva[111] Uniunii Sovietice şi că i se vor deschide toate uşile. Dar uşile s-au închis, întrucât nu numai raţiunea conducătorilor politici din Occident, ci şi spiritul acelei epoci, starea de spirit a milioanelor de oameni relevau altceva: anume că numai într-un front comun cu Uniunea Sovietică lumea putea fi salvată de ciuma brună.

ANEXAS

Cine eşti, de fapt, domnule Rudolf Hess?!

111 După cum ştiţi, cea mai importantă întrebare din întregul război care l-a frământat pe I.V.Stalin a fost dacă Japonia va ataca sau nu URSS. Pentru documentare, recomandăm Serghei Goliakov, Vladimir Ponizovski, *Misiune Specială, Berlin-Tokio, Richard Sorge,* Editura Politică, Bucureşti, 1966.

în istoria[112] celui de-al Doilea Război Mondial, Rudolf Hess a jucat un rol de mâna a doua, întrucât, în cea mai mare parte a conflagraţiei, el a fost închis în Anglia, fără posibilitatea de a interveni direct în conflict. Dar, în ciuda acestui fapt, tribunalul de la Nürnberg a decis să-l condamne la închisoare pe viaţă şi Hess a rămas după gratii până la sfârşitul zilelor sale, toate cererile de eliberare condiţionată, inclusiv cele făcute când deținutul ajunsese la o vârstă înaintată, fiind respinse.

La aproape un sfert de veac de la moartea lui, numeroase întrebări rămân fără răspuns: ce l-a determinat pe Hess să plece în Anglia? A fost o trădare, o rătăcire de moment sau, mai curând, un plan ticluit cu abilitate? Şi ce i-a determinat, apoi, pe Aliaţi să-i refuze graţierea? Era oare el deţinătorul unor informaţii pe care opinia publica nu trebuia sa le afle?

Avionul care nu trebuia doborât

Documente date recent publicităţii contrazic ipoteza că fuga lui Hess în Anglia ar fi fost, mai curând, o evadare, şi ca el ar fi încercat, pe cont propriu, să ajungă la o înţelegere cu britanicii. în cartea sa „Hess: Conspiraţia britanică”, John

112 Vezi şi colecţia revistei Magazin pe anul 2011 – 2012 208

Harris releva strânsele legături existente între membrii familiei Haushofer, care au acţionat ca trimişi neoficiali ai lui Hess în Marea Britanie, şi cei ai familiei Roberts, din Cambridge.

Graţie acestei prietenii, Hess a putut lega un dialog cu ducele de Hamilton, în toamna anului 1940. O hartă britanică a Royal Observer Corps, din timpul războiului, releva că din întreg spaţiul aerian britanic doar o îngustă „fantă” nu era apărată: întâmplător sau nu, exact cea prin care s-a strecurat, cu avionul său, Rudolf Hess.

Mai mult decât atât, în memoriile sale de război, un pilot de vânătoare ceh, care lupta sub drapelul britanic, a declarat ca interceptase avionul lui Hess şi a cerut permisiunea de a-1 doborî, dar superiorii i-au interzis sa facă acest lucru! Nu este clar nici de ce anume generalul Sikorski, şeful guvernului polonez din exil, a aterizat pe aeroportul Prestwick, la doar 40 km de locul unde Hess aterizase forţat, imediat după acest incident. Generalul Sikorski fusese la New York, pe 9 mai, pentru discuţii secrete cu americanii şi la întoarcere venise la Prestwick, pe 11 mai, la douăsprezece ore de la sosirea lui Hess.

Informaţia provine din jurnalul de război al generalului, de la Institutul Sikorski din Londra. Prima persoană care l-a interogat pe Hess în Scoţia a fost tot un polonez, fost consul in Anglia, iar acest gest a înfuriat guvernul britanic, care ar fi dorit sa afle primul intenţiile neaşteptatului vizitator.

Familia regală britanică, implicată în caz?

Istoricii sunt astăzi de acord că Hess, cel mai înverşunat adept al Fiihrer-ului, care îi dictase, în închisoare, cartea Iui de căpătâi, „Mein Kampf”, era la curent cu planurile lui Hitler de invadare a URSS. Operaţiunea, numită

„Barbarossa", urma să debuteze la începutul verii, pentru a permite armatei germane trecerea de mlaştinile Pripiet înainte de venirea ploilor autumnale. în ciuda victimelor şi pagubelor materiale făcute de războiul-fulger în cursul „bătăliei Angliei", britanicii rezistaseră eroic şi nu dădeau semne ca ar ceda, mai ales că aveau suportul tacit al Statelor Unite. Hess, care luptase in Primul Război Mondial, era, poate, mai conştient decât Hitler de dificultăţile impuse de un conflict pe doua fronturi şi de aceea a încercat să-l convingă pe Fuhrer asupra unei ultime încercări de înţelegere cu puterile occidentale, înainte de a declara război ruşilor.

în cartea menţionată, se arată că Hitler era la curent cu acest plan şi nu a fost deloc atât de surprins cât a dorit să pară, atunci când a aflat că Hess decolase, spre o direcţie necunoscută, de pe aeroportul din Augsburg, în după-amiaza zilei de 10 mai. Prin urmare, se poate afirma ca Hess a plecat spre Scoţia să obţină pacea, iar Sikorski a zburat după el să obţină garanţii că, în eventualitatea unui armistiţiu cu Marea Britanie, armata germană se va retrage din Polonia.

Misiunea lui Hess urma să se desfăşoare în cea mai deplină discreţie, dar defecţiunea survenită la motorul avionului său l-a determinat pe liderul nazist să aterizeze forţat. El a fost capturat, arestarea lui a stârnit vâlvă, iar autorităţile de la Londra n-au mai putut să facă un secret din ea. Un alt aspect controversat vizează rolul jucat de familia regală britanică în acest caz. Pentru că fratele regelui, ducele de Kent, îl aştepta pe Hess la Dungavel, locul unde acesta n-a mai ajuns, din cauza accidentului survenit.

Să fi încercat Hess să facă pace cu Anglia iniţiind discuţii nu doar cu reprezentanţii guvernului britanic, ci şi cu membrii familiei regale? Ciudat e faptul că două dintre

personajele principale ale acestei şarade, Sikorski şi ducele de Kent, au murit, ulterior, în condiţii neelucidate, în accidente aviatice – generalul în largul coastelor Gibraltaruâui, iar ducele de Kent în Scoţia,

De ce nu a fost eliberat Hess?

0 altă enigmă privitoare la adjunctul lui Hitler se referă la detenţia lui. Dintre toţi cei condamnaţi la închisoare, în urma procesului căpeteniilor naziste, din 1946, Hess a avut parte de pedeapsa cea mai dură, deşi, o recunosc chiar şi specialiştii în Drept Internaţional, gradul lui de vinovăţie a fost, incomparabil, mai redus decât al altor lideri nazişti.

Karl Donitz a primit 10 ani de închisoare, în ciuda faptului că purtase un război naval total, ordonând distrugerea tuturor navelor aliate, indiferent că erau militare sau civile (avocaţii lui au demonstrat însă că şi americanii procedaseră la fel!), Walter Funk, fost ministru al Economiei, a fost condamnat la închisoare pe viaţă, fiind totuşi eliberat în 1957, din motive medicale. De asemenea, Erich Raeder, comandantul Marinei de Război, până în 1943, a fost condamnat pe viaţă, dar a fost eliberat, în 1955, tot din cauza stării precare de sănătate. Ce anume i-a determinat, aşadar, pe Aliaţi, să nu fie la fel de îngăduitori şi cu Hess, nici măcar atunci când acesta devenise un nonagenar inofensiv, în anii ’80 ai secolului trecut?

Istoriografia occidentala a afirmat că singurii care s-au opus au fost sovieticii, care nu-i puteau ierta lui Hess încercarea de a alia Germania cu Marea Britanie, în dauna URSS. Dar numeroşi cercetători au demonstrat că şi Aliaţii occidentali s-au opus, în egală măsură, eliberării deţinutului cu numărul 7, cum a fost Hess cunoscut, din 1946, când a fost întemniţat la închisoarea Spandau, şi până la moartea survenita în 1987.

Totuşi, după schimbările petrecute în Uniunea Sovietică sub conducerea lui Gorbaciov, nimeni n-a mai putut afirma că ruşii s-ar opune eliberării, din motive umanitare, a lui Hess. Doar că, bizară coincidenţă, chiar atunci când existau semnale că deţinutul ar putea fi eliberat, acesta s-a sinucis, prin spânzurare, într-o căsuţa de lemn din grădina închisorii.

Fiul lui avea să conteste varianta sinuciderii, afirmând că Hess fusese, de fapt, lichidat de teamă că, odată eliberat, avea să facă mărturisiri deranjante pentru guvernele occidentale, în privinţa legăturilor dintre acestea şi Hitler, în perioada premergătoare izbucnirii războiului mondial. Nu vom şti niciodată dacă Hess nu făcuse deja asemenea dezvăluiri, deoarece toate scrisorile lui din închisoare au fost drastic cenzurate.

ANEXA 4

Documente oficiale

Document 1

Agenţia dc Presă Associated Press

Ianuarie 1944

„Mingi de foc urmăresc avioanele de luptă americane în timpul raidurilor de noapte asupra Germaniei."

Baza americană a avioanelor vânătoare de noapte, Franţa, 1 ianuarie 1944

Raport:

— Nemţii au lansat ceva nou pe cerul nopţii din întreaga Germanie – ciudatele şi misterioasele „foo-fâghter" (OZN-uri), bile de foc care zboară alături de aripile avioanelor americane Beaufighters ce zboară în misiuni de recunoaştere şi bombardament desupra Reich-uiui (Germaniei).

Piloţii americani s-au întâlnit de mai bine de o lună, în

timpul zborurilor de noapte, cu straniile „foo fighler”. Se pare că nimeni nu ştie cu exactitate ce este această armă aeriană.

Bilele de foc apar instantaneu şi însoţesc avioanele pe zeci şi sute de kilometri. Par să fie comandate prin radio de la sol şi ţin pasul cu avioanele ce zboară în orice condiţii meteo ziua sau noaptea.

Donald Meiers, pilot US Air Force, originar din Chicago, declara:

„Prima formaţiune e formată din bile roşii de foc, care apar la vârful aripilor noastre şi zboară împreună cu noi.

Cea de-a doua formaţiune este constituită dintr-un şir vertical de trei bile de foc care zboară în faţa noastră.

Iar cea de-a treia formaţiune este un grup de aproximativ ÎS lumini, care apare undeva la distanţă – ca un pom de Crăciun aflat în aer – şi care pulsează intermitent.”

Piloţii acestei escadrile de avioane de noapte – operaţională din septembrie, 1943 – consideră aceste bile incandescente ca fiind cel mai ciudat lucru pe care l-au întâlnit vreodată. Ei sunt convinşi că aceste „foo ffâghter” sunt proiectate să fie atât o armă psihologică, dar şi una militară, deşi nu le este cunoscută natura.

Faimoasele „foo fighters” din anii finali ai celui de al Doilea Război Mondial, au început să apară în 1944, în preajma avioanelor de luptă ale Aliaţilor ce zburau în misiuni de recunoaştere deasupra Germaniei. Au fost raportate ca fiind mici sfere strălucitoare care ţineau pasul cu avioanele de luptă în timpul zborului, înecându-le deseori moatoarele şi făcânduâe să dea rateuri.

Americanii le-au poreclit după „feu”, cuvântul francez pentru foc, care-a apărut în cadrul rubricii de desene animate *Smokey Stover* (Coşarul) din *Chicago Tribune,* sub expresia populară a vremii „Unde există foo, există şi fire

(foc)” (joc de cuvinte – n.n.).

La acea vreme, era larg răspândită credinţa că aceste bile reprezintă **o armă secretă germană: *FeuerbaII-uI (bilă de foc).***

Document 2

Articol din *New York Times* referitor la

„Raza morţii” a lui Nikola Tesla, din 11 iulie, 1934

La 78 ani, Tesla dezvăluie noua „rază a morţii”- fotografie „Times Wide World” a lui Nikola Tesla – „Celebrai Inventator Nikola Tesla a împlinit 78 ani el afirmă că este posesorul unei invenţii tip «Raza morţii», o invenţie suficient de puternică încât să distrugă 10.000 de avioane aflate la o altitudine de peste 400 km.

Savantul susţine că această invenţie reprezintă doar o **«armă defensivă, de apărare».**

în interviu, omul de ştiinţă vorbeşte despre această invenţie care conform afirmaţiilor sale „distruge fără urme”.

„Nikola Tesla, părintele metodelor moderne de generare și distribuţie a energiei electrice, care a împlinit, ieri, 78 ani, a anunţat o nouă invenţie, despre care a afirmat că o consideră cea mai importantă din toate cele 700 pe care el le-a realizat până-n prezent.

Nikola Tesla a declarat ieri, într-un interviu susţinut la hotelul New Yorker, că a perfectat o metodă[113] şi un aparat care trimit fascicule concentrate de particule prin atmosferă de o asemenea forţă, încât ar putea doborî o escadrilă de 10.000 de avioane inamice aflate la o altitudine de peste 400 km, aparat care, poziţionat la graniţă ca sistem de apărare, poate determina moartea bruscă a milioane de inamici.”

în altă publicaţie este prezentată şi schema electrică a

---

113 Acest Brevet al lui Nikola Tesla va sta la baza realizării sistemului american complex tip HAARP.

două forme opţionale de antene fără fir ce pot produce curenţi atmosferici ionizaţi. Ilustraţiile au apărut într-un articol din revista *Electrical Experimenter*[114]), ediţia din 1920, intitulat Transmisia fără fir a energiei a devenit posibilă acum.

Ilustraţiile arată dispozitivele prototip pentru „transmisiile fasciculului ionizat direcţionat”, şi un dispozitiv tip „rază a morţii”.

în mod curios[115], fascicule puternice direcţionate de lumină au fost raportate frecvent ca parte a acţiunii unor nave spaţiale în formă de trabuc, încă de la sfârşitul anilor 1800.

Document 3

„Rocket Flight to the Moon[116]”

Zborul rachetei spre Lună, un film cunoscut şi sub denumirea „Spaceship Number 1 Starts”[117], este un film german realizat în Bavaria, de Bavaria Film-Kiinst. Cum nemţii au anulat toate filmele de science-fiction din momentul începerii războiului, acest film este doar o reminiscenţă, o compilaţie editată din scenele deja filmate.

El se constituie, la un moment dat, ca o porţiune din documentarul german „History of Rocket Development”[118]. La sfârşitul filmului, Nava Spaţială nr. 1 este arătată părăsindu-şi hangarul şi plecând într-o călătorie în jurul Lunii.

Racheta *art-moderne* sub formă de glonţ, cu aripi

---

114 Experimentatorul electric.

115 Unul din fenomenele ce nu pot fi reproduse nici astăzi, dar care însoţesc apariţiile OZN, sunt reprezentate de fasciculele de lumină curbe, frânte, întrerupte sau retractile direcţionate ce au fost des semnalate de diverşi observatori.

116 Zborul rachetei spre Lună.

117 Nava spaţială numărul 1 porneşte!

118 Istoria dezvoltării rachetelor.

scurte decolează de pe o pistă orizontală, lăsându-şi în urmă trenul de aterizare cu roţi. Modelul de navă spaţială construit pentru film avea o lungime de 50 cm. Filmul a fost regizat de Anton Kutter, benficiind de asistenţa tehnică a lui Fritz Beck.

Document 4 ULTRASECRET DOAR PENTRU CITIT CASA ALBĂ – WASHINGTON 24 septembrie, 1947

MEMORANDUM

ADRESAT SECRETARULUI APĂRĂRII

Stimate d-le Secretar Forrestaî[119]: în baza ultimei noastre convorbiri cu privire la acest subiect, sunteţi autorizat, prin prezenta, să acţionaţi rapid şi cu precauţie în misiunea dvs. De acum înainte, orice referire la acest subiect se va face numai sub denumirea de Operaţiunea Majestic Twelve (MJ-12).

Continuu să cred că orice consideraţii viitoare referitoare la dispoziţia finală privind acest subiect vor rămâne doar în cadrul Biroului Prezidenţial, urmare a discuţiilor specifice dintre dvs, Dr. Bush şi Directorul C.I.A.

Semnătură Harry Truman

Document 5 ULTRASECRET DOAR PENTRU CITIT

Un document de la Casa Albă adresat Secretarului de Stat, James Forrestal, referitor la crearea Operaţiunii Majestic Twelve sau MJ-12, datată 24 septembrie, 1947 şi semnat de Preşedintele Hariy Truman. Forrestal a decedat misterios la data de 1 august, 1950 şi a fost înlocuit, în cadrul Comitetului MJ-12, de către Generalul Walter B.

119La un timp după ce a primit această depeşă, Secretarul Apărării James Forrestaî se va sinucide în mod ciudat (sau a fost ucis!?), aruncându-se pe geam de la etajul camerei sale de la spitalului Bethesba, decedând pe loc.
Vezi *Time Magazine,* Washington, din 24 ianuarie 1949, şi Carl Jung, *Farfuriile zburătoare, un mit modern al obiectelor neidentificate văzute pe cer,* Princenton University Press, New York, 1979.

Smith[120].

ANEXAS

REMATO VESCO ŞI DÂVID HATCHER. CHILDRESS DESPRE EPOCA MODERNĂ A UFOLOGIEI KENETH ARNOLD

24 iunie 1947

Una din cele mai obiective prezentări a începuturilor ufologiei a fost făcută de doi celebri cercetători, cunoscuţi pentru intransigenţa demersului lor ştiinţific.

Este vorba Renato **Vesco** și de **David Hatcher Childress.** Materialul de mai jos le aparţine şi este unul din cele mai citate exemple de analiză ştiinţifică a unui incident implicând OZN (Obiecte Zburătoare Neidentificate).

Iată-1 in extenso[121]:

„Statul Washington este cuprins între graniţa canadiană și complexul vast al platourilor şi munţilor din Oregon – reprezentând o continuare geologică naturală. Se poate lăuda, fără îndoială, cu o dezvoltare economică de prim rang (în agricultură, minerit şi construcţia avioanelor), mai ales datorită portului său grandios, Seattle.

Poziţia geografică favorizată a ceea ce este considerat a fi unul dintre cele mai mari porturi ale Pacificului şi autonomia industriilor sale locale au contribuit, în mare măsură, la izolarea economică a statului faţă de Canada vecină şi l-au împiedicat să întreţină relaţii economice mai intense cu Columbia Britanică (provincie din Canada), la fel

120 Citat din cartea germană *Die Dunkle Seite Des Mondes – The Dark Side of the Moon (Partea întunecată a Lunii)* de Brad Harris (1996, Pandora Books, Germania).

121 Despre evenimentele descrise aici vezi şi Gyorgy Mandics, *Omul și Universul,* Editura Facla, Timişoara 1983.

de muntoasă din punct de vedere geografic, dar mult mai puţin populată, gravitând, în schimb, în jurul portului Vancouver.

Prin urmare, izolarea sa s-a datorat, în principal, circumstanţelor geografice, dar a putut facilita mai târziu apariţia senzaţională a unui „incident OZN”, domeniu care, la acea vreme, era învăluit de mister (aşa cum, la drept vorbind, au şi intenţionat promotorii anglocanadieni ai întregii afaceri).

în apropierea centrului lanţului muntos Cascade Range (Munţii Cascadelor) – ce taie statul aproape vertical, în două părţi inegale – se înalţă corpul masiv principal al Parcului Naţional Mount Rainier (Muntele Rainier), un complex ce cuprinde 28 de gheţari ce înconjoară vârful Muntelui Rainier, cunoscut turiştilor americani sub denumirea de **„Marele munte sfânt”** al indienilor Chinook.

Crestată de văi ce oferă acces facil şi de durată, de când a fost transformată într-un mare parc naţional, pentru a i se conserva flora subalpină specifică zonei, această regiune primeşte, în timpul verii şi al sezonului de iarnă, numeroşi vizitatori.

Spre sfârşitul primăverii anului 1947, datorită faptului că zăpada s-a topit ceva mai greu decât în mod obişnuit, nu existau grupuri mari de excursionişti care să perturbe trezirea tăcută a parcului.

în acel peisaj natural pitoresc, în ciuda concepţiilor ozenologilor, nu apariţia fiinţelor extraterestre sau a unor forţe secrete, ci numai întâmplarea şi un dezastru aviatic au fost cele care au iniţiat cel mai straniu fenomen[122] al zilelor noastre.

în timpul nopţii dinspre 23 spre 24 iunie, un avion de

122 Compania de Echipamente pentru Stingerea Incendiilor. 223

transport C-46 al Marinei americane s-a izbit de versantul sudic a Muntelui Rainier. Când bazele militare de pe coastă au primit anunţul că avionul e dat dispărut, ele au trimis mesaje radio piloţilor ce zburau deasupra zonei respective, cerându-le să li se alăture echipei de căutare şi salvare.

Marţi, pe 24 iunie, Kenneth Arnold – un om de afaceri din Boise, situat în statul vecin, Idaho – a decolat de pe aeroportul Chehalis cu avionul privat. *Piper Cub,* cu destinaţia Yakima şi Seattle, într-una din călătoriile sale obişnuite de afaceri, efectuate pentru Fire Control Equipment Company. Intenţiona să vadă, în drumul său, scena unde se prăbuşise avionul Marinei americane.

La orele 15:00, el a observat, la 32 km în faţa sa, vârfurile acoperite cu zăpadă ale Munţilor Cascadelor, ce împungeau în zigzaguri bolta senină. După căutări îndelungate şi dificile, fără să găsească vreo dovadă a prăbuşirii, a urcat înapoi la o altitudine de 2.800 m, îndreptându-se spre Yakima.1

Exact când ocolea craterul frânt al Muntelui Rainier, o străfulgerare bruscă, venită din stânga sa, i-a atras atenţia: după cum a declarat ulterior, nouă obiecte argintii îşi făcuseră apariţia, având forma specifică unei farfurii inversate, ce zburau, către munte, în „linie de tip grupare pe diagonală”, similară zborului unui cârd de gâşte, la o viteză ce era evident una supersonică.

Strălucind în soare ca foile unui metal şlefuit, cele nouă obiecte au manevrat cu uşurinţă, pe o perioadă destul de lungă, printre vârfurile înalte ale lanţului muntos, urcând şi coborând alternativ, urmărind conturul acestuia. în timpul unei mici pauze din timpul manevrelor, formaţia a zburat în linie, întinzându-se de-a lungul cerului pe o distanţă de aproximativ 8 km. Apoi, cu ajutorul ceasului de la bord şi al

cunoştinţelor sale perfecte ale zonei, Arnold a putut stabili că misterioasele maşini zburătoare au acoperit distanţa dintre peretele sudic al Muntelui Rainier şi vârful îndepărat al Muntelui Adams într-un timp de maximum 102

secunde: prin urmare, ele zburau cu o viteză ce depăşea lejer 2.100 km/h.

Cum ştia că asemenea viteze mari nu erau preconizate nici măcar pentru avioanele de pe planşetele de proiectare, a Arnold zburat spre coada formaţiei, ca să verifice dacă acestea erau obiecte reale sau vreo închipuire. Apropiindu-se la o distanţă de câţiva kilometri, el a putut observa, uşor neclar, datorită rotirii continue şi repetate a zborului lor, că sunt întradevăr obiecte solide, probabil metalice, că erau perfect circulare şi aveau un diametru de 30.5 m; mai mult, păreau să nu aibă coadă şi niciun fel vizibil de aripi sau cârmă. El a mai menţionat că în centrul fiecărui obiect exista un fel de cupolă strălucitoare.

Probabil datorită observării unui intrus, cele nouă discuri şi-au înterupt brusc acrobaţiile aeriene stranii, au format un eşalon, zburând spre nord, dispărând în direcţia graniţei canadiene.

Reluându-şi căutarea avionului de transport militar, Arnold şi-a extins investigaţiile spre panta nordică a lanţului muntos; apoi, răscolit considerabil de apariţiile celeste inexplicabile, s-a decis să informeze autorităţile aviatice federale asupra celor întâmplate.

După ce-a aterizat pe aeroportul Yakima, a redactat un raport de zbor în care a declarat că a văzut nouă aeronave mari de un tip deocamdată necunoscut, zburând deasupra Parcului Naţional Rainier.

Timp de mai mulţi ani, compania de avioane Boeing, din Seattle, a construit avioane uriaşe (ultima dintre serii

fiind faimoasele Super Fortresses, Super Fortăreţe, care constituiau mândria statului Washington şi a SUA), dar niciunul dintre ele nu avea forma circulară absurdă descrisă de tulburatul martor ocular, în consecinţă, introducerea (semioficială) a discurilor zburătoare în istoria aviaţiei a fost primită cu scepticism şi ridiculizare.

Raportul Arnold a fost publicat doar de o revistă de tiraj mic, dedicată studiilor metafizice, pseudo-religioase şi extrasenzoriale – *Fa te Magazine*[123] – care datorită înclinaţiei sale editoriale speciale („True Stories of Mystery and the Unknown[124]") a prezentat informaţia ca fiind o dovadă prezumtivă a sosirii, pe Pământ, a obiectelor extraterestre neidentificabile.

în zilele următoare reperării discurilor zburătoare de către Arnold, ziarele locale erau ticsite cu rapoarte noi şi variate de zboruri misterioase străine. Aproape toate rapoartele proveneau din zone aflate în apropierea primei reperări.

Nemaiexistând riscul de a fi perceput ca vizionar, Fred Johnson, un prospector din Portland, a raportat că şi el a observat un aparat similar sau, în orice caz, o altă formaţie de acelaşi tip, tot pe 24 iunie.

în acea zi, el tocmai terminase de prospectat la Barajul Salmon[125], aflat în Munţii Cascadelor, la o altitudine de 1372 m deasupra nivelului mării, când un bâzâit ciudat şi nişte semnale luminoase intermitente l-au determinat să scruteze cerul, pentru a afla care este sursa fenomenului. Şase aeronave strălucitoare, „semănând cu oglinzi circulare imense ce captează lumina solară”, zburau deasupra zonei, la

123 Fate Magazin – *Revista Destin.*

124 „Poveşti adevărate despre mister şi necunoscut".

125 Este vorba de barajul hidroelectric Salmon Dam din Munţii Cascadelor.

o înălţime de 900 m deasupra culmilor muntelui. La fel cum se observă printr-un telescop în cursul unui viraj brusc, una dintre ele părea să aibă o construcţie circulară plată, urmată de un fel de dâră unduitoare scurtă (evident, posibil o dâră scurtă de vapori de gaze carburant gazos). Demn de remarcat a fost faptul că, timp de 50 secunde, cât două dintre nave au zburat la o altitudine joasă, **acuJ busolei a** luat-o razna.

însă raportul cel mai senzaţional a fost, fără nicio îndoială, Raportul Dahl, care făcea referire la anumite evenimente stranii care se întâmplaseră cu 3 zile înainte de 21 iunie.

în acea zi, la orele 14:00, Harold H. Dahl, patrula în portul din Puget Sound – o gură de intrare spre mai multe golfuri şi golfuleţe care se-ntind de la graniţa canadiană până spre Tacoma – urmând coasta zonei împădurite a

Insulei Maury. El a observat, dintr-odată, o formaţie neregulată de formă circulară, total diferită de baloanele meteorologice, cu care era familiarizat, ce cobora dintr-un nor alb dens. Erau cinci nave albicioase mari, după cum a scris în raportul său ulterior, ale căror diametre se situau undeva în apropierea a 30,5 m şi care păreau implicate într-o manevră defensivă sau de salvare. De **fapt, ele înconjurau încet cea de-a şasea navă, care oprise la o altitudine de aproximativ 450 m deasupra coastei, probabil datorită vreunei defecţiuni mecanice.**

Brusc, nava centrală a coborât rapid la o altitudine de 150 m și s-a oprit, rotindu-se aparent în jurul propriei axe, scoţând un sunet ca un bâzâit, similar celui produs de motoarele electrice.

Pe partea anterioară a sa, un fel de „gaură” neagră, centrală în care se distingeau clar lumini strălucitoare ce

ieşeau din ea ocazional (probabil că era trapa de intrare protejată de o bulă de material transparent), și părea să fie prevăzută, de jur împrejur, cu fante mai mici, poziţionate echidistant între ele.

Cinci minute mai târziu, una dintre navele ce survolau circular la altitudine mai mare, s-a desprins de restul formaţiei, coborând până când se aşeză pe OZN-ul nemişcat. Cele două nave au rămas în contact pentru aproximativ 4 minute, apoi, încetişor, nava de deasupra se desprinse de cealaltă și începu să urce cu viteză la altitudine mare.

Temându-se să nu fie prins într-o potenţială prăbușire a navei staţionare, Dahl şi-a direcţionat şalupa mult în interiorul unui golfuleţ, retrăgându-se la timp din calea unei ploi de fragmente metalice albicioase, mărunte și uşoare, aruncate cu sutele de explozia nevăzută provenită de la nava staţionară.

Deplasându-se încet la o altitudine scăzută, OZN a continuat să împrăștie fragmente, cenușiu închis, de data aceata, şi diferite faţă de cele aruncate anterior; semănau cu şpan de metal topit şi erau, evident, foarte fierbinţi, deoarece atunci când ajungeau în apă, scoteau mici nori de aburi.

După o explozie finală, mult mai scurtă ca durată, dar mult mai violentă, OZN-ul, ca și cum s-ar fi uşurat, a început să recâştige altitudine, reîntorcându-se în centrul formaţiei, care a dispărut apoi într-o mare viteză, în largul mării2.

După cum era de aşteptat, Raportul Dahl a ajuns şi la redacţia revistei *Fate Magazine.* Editorii au considerat de cuviinţă c-ar fi o idee bună să demareze, în Tacoma, o investigaţie privată, prin persoana pe care ei au considerato ca fiind cea mai pricepută ca să investigheze chestiuni legate de „farfurii zburătoare”: Kenneth Arnold, primul martor ocular al acestei afaceri stranii.

La sfârşitul investigaţiei, anumite informaţii păreau să confirme seriozitatea reperării. Alte informaţii – de exemplu, aceea că un „străin" misterios, care ştia totul despre evenimentele din Puget Sound şi despre care se presupune car fi „sfătuit" martorul ocular să nu ofere nimănui vreun detaliu legat de reperare – au aruncat, într-un fel, o umbră de îndoială asupra raportului3. Totuşi, Arnold a avut impresia clară că anumite lipsuri şi contradicţii care reieşeau din compararea raportului scris cu declaraţia verbală, oferite de însuşi Dahl şi superiorul său direct, Fred L. Chrisman, erau dictate de considerente mai înalte – în special, de teama compromiterii posturilor sau a carierei lor.

Invitată urmare a unui telefon confidenţial, venit nu se ştie din partea cui, Divizia de Spionaj A-2 a Armatei americane nu şi-a demarat investigaţia până pe 31 iulie.

Dacă putem accepta, fără nicio îndoială, raportul final redactat câţiva ani mai târziu şi păstrat în dosarele A.T.I.C. (Air Technical Intelligence Center[126]}, „tonele de metal care au căzut din cer şi erau vizibile pe plaja insulei" nu erau altceva decât câteva fragmente de rocă vulcanică bizar de poroasă, care n-ar fi umplut nici măcar o cutie de floricele. Arnold a trimis o mostră din această materie laboratorului chimic din cadrul Universităţii din Chicago, care a clasificat-o ca cenuşă de origine vulcanică. Restul materiei – predate agenţilor Diviziei de

Spinaj A-2 – **„s-a pierdut într-un accident serios, dar absolut fortuit",** care-a avut loc în timpul zborului avându-i la bord pe investigatorii fenomenului, îndreptându-se spre Baza Aviaţiei Hamilton din California[127].

La acest punct, coautorii raportului, Dahl şi Chrisman,

---

126 ATIC – Sigla Centrului de Spionaj Tehnic al Aviaţiei. 230

127 Foarte interesant, nu!?

aflaţi sub presiunea exercitată de autorităţile investigatoare, au concluzionat admiţând că fragmentele nu erau altceva decât formaţiuni minerale culese întâmplător de pe Insula Maury – **„ciudăţenii”** pe care ei s-au decis să le prezinte presei drept dovezi ale rămăşiţelor farfuriei zburătoare, având unicul scop de a spori interesul în povestea lor4.

In orice caz, istorisirile lui Ârnold şi Dahl, care au fost preluate şi comentate intens chiar şi de jurnalele de renume şi revistele de mare tiraj, s-au răspândit cu mare viteză; şi cu o rapiditate similară, cerul Statelor Unite ale Amercii a fost invadat (sau, cel puţin, aşa i s-a părut majorităţii populaţiei) de farfurii argintii iuţi sau strălucitoare. Din Pacific şi până-n Atlantic, o psihoză reală a pus stăpânire pe masele americane şi milioane de oameni au început să **scruteze cerul neliniştiţi, sperând să facă o reperare importantă.**

La sfârşitul primei săptămâni din iulie, 38 de state se făleau cu cel puţin o reperare a misterioaselor obiecte zburătoare, incluzând atât reperările efective, cât şi pe cele doar presupuse[128] ca fiind aşa ceva5. Evident că, acolo unde aceste obiecte refuzau să apară – datorită ciclului lor de operare special –, se făcea apel la imaginaţie şi, în cele din urmă, toţi cei care credeau în aceste discuri zburătoare, puteau să se laude cu faptul că le-au reperat, descriindu-le în modurile[129] cele mai stranii.

în timp ce toate Statele Unite ale Americii păreau că au înnebunit, la propriu, în legătură cu farfuriile zburătoare. Europa afişa un scepticism hotărât. Ştirile referitoare la

---

128 Vezi şi J. Allen Hynek, *The UFO Experience – A Scientific Inquiry, Published by Henry Regenery Company, Chicago, 1975, USA* şi J. Allen Hynek, *Experienţa OZN – 0 cercetare ştiinţifică,* Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1978.

129 Vezi şi Frank Edwards, *Farfuriile Zburătoare o chestiune serioasă,* Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1966.

reperările nord-americane erau preluate de presa britanică. în cele din urmă, până şi autoritarul *London Times* a trecut de la rezerva rece cu care a primit primele ştiri, să iasă la rampă şi să afirme că atunci când este extrem de febrilă, imaginaţia tinde să exagereze.

Redactorul rubricii de aviaţie al *Daily Telegraph* s-a gândit c-ar putea să reducă la tăcere pe vecie întreaga afacere, declarând că farfuriile zburătoare văzute de americani nu erau altceva decât *rezultatul indirect al valului recent al exportului de whiskey scoţian6.*

Totuşi, parcurgând lista celor mai convingătoare reperări, cineva poate observa că în ***iunie 1947, misterioasele zboruri străine au fost aparent limitate Ia statele din colțul nord-vestic al S. U.A.***

Apoi, în prima săptămână a lunii iulie, corpuri luminoase stranii au apărut şi deasupra statelor Oregon, Nevada, New England şi provinciei canadiene Quebec. Pe 8 iulie, a venit rândul Californiei și statului New Mexico.

în cele din urmă, pe măsură ce reperările nord-americane s-au multiplicat, discurile şi-au făcut o scurtă apariţie şi în alte zone. De fapt, pe 8 iulie, s-a raportat reperarea unei farfurii zburătoare în Africa de Sud. Acest obiect, care apărea ochiului liber ca fiind de dimensiunea unui disc de fonograf, s-a rotit, timp de 15 minute, la mare înălţime, deasupra oraşului Johannesburg. Apoi, după ce-a lăsat în urmă un nor dens de fum, a dispărut rapid în sus. în aceeaşi zi, în Sydney135, câteva persoane au observat trecerea unui obiect iute şi strălucitor – părând oval ca formă, datorită unghiului său faţă de orizont – a cărei structură se potrivea descrierilor făcute de observatorii americani şi canadieni.

După primele zece zile din iulie, cerul întregii emisfere

vestice, practic de la un pol la altul, era străpuns silenţios şi misterios de farfuriile-fantomă.

Fiind dovedită convingător existenţa prezenţelor celeste stranii, opinia publică americană a fost împărţită, la început, în două curente distincte.

Unul dintre curente înclina să creadă în teoria unei experimentări masive, secrete de către Armată sau Comandamentul Aviatic, a unor noi modele de dispozitive controlate prin radio extrem de puternice pentru bombardarea nucleară şi credea că, ocazional, unele modele cu defect au ieşit de sub controlul operatorilor lor.

Celălalt curent susţinea că aceste prezenţe erau sfere de aer încărcate electric, radioactive, de unde şi strălucirea lor, şi că erau rezultatul exploziilor atomice.

întrebat care-i părerea sa, David Lilienthal[130] a oferit presei un răspuns abil:

„Nu pot împiedica pe nimeni să spună lucruri prosteşti”.

între timp, începuseră să se răspândească zvonuri ciudate în rândul publicului, dând naştere unei tulburări bolnave mascate. Erau discurile mesaje interplanetare trimise de pe muribunda planetă Marte? Sau poate că erau rachete ruseşti propulsate de motoare speciale, care utilizau deja încă incipienta, dar extrem de înspăimântătoarea fisiune nucleară? Drept urmare, personalul dezinteresat al Aviaţiei s-a simţit obligat să efectueze o investigaţie pentru a **face presa să tacă şi să liniştească publicul.**

La exact zece zile după incidentul de la Rainier Park[131], Aviaţia americană a declarat, în prima sa expunere extrem

130 Preşedintele Comisiei pentru Energie Atomică. 234

131 parcul Naţional Rainier, statul Washington, SUA.

de concisă, că întreaga poveste nu este altceva decât fructul unei halucinaţii în masă.

Această dojană categorică n-a făcut altceva decât să confirme multor americani implicaţi în această cheştiune că locuitorii unei alte planete (unii ziceau de Marte, alţii de Venus, şi au fost chiar şi unii care au zis de Saturn) efectuau, pe Pământ, ceva de genul unei expediţii automatizate de explorare prin intermediul maşinilor care erau diferite de rachetele noastre, dar ale căror scopuri ştiinţifice erau mai mult sau mai puţin analoage sondelor interplanetare utilizate în zilele noastre: Lunik[132], Venusik[133], Explorer[134] şi Mariner[135].

în cele din urmă, nu cumva zvonul vast răspândit, originar din Anglia, a fost cel care-a transformat în science-fiction ştirea despre anumite fenomene cereşti misterioase (aşa-numitele „rachete fantomă” ruseşti), care înnebuniseră ţările scandinave, în timpul primăverii din 1946? Acest zvon a făcut-o fără echivoc, afirmând că anumiţi astronomi sovietici au „confirmat” că, începând cu sfârşitul ultimului război mondial, fuseseră trase ocazional, către Pământ, proiectile interplanetare şi că, mai mult de atât, „ceva” mult mai viu decât materialul incandescent al proiectilelor, coborâse, cu ceva timp înainte de asta, din profunzimea spaţiului interstelar, într-un punct neidentificat din tundra siberiană.

La acea vreme, Kenneth Arnold a fost descris ca fiind „primul om care-a văzut Marţienii”. în orice caz, deşi nu era convins că afacerea avea vreo treabă cu Marţienii, Arnold i-a dezaprobat vehement atât pe cei care negau existenţa

132 Sondele de explorare a Selenei, din seria Luna, lansate la acea vreme de URSS.

133 Sondele de explorare a planetei Venus din seria Venus, lansate atunci de URSS.

134 Explorer era una din primele sonde de explorare americane.

135 Mariner, serie de sonde lansate în acea vreme de SUA spre planeta Marte.

farfuriilor zburătoare, cât şi pe cei care au declarat că, cel mult, puteau fi aeronave construite de sovietici sau de Aviaţia americană. El a obiectat că nu este niciun miraj. El zburase ani buni şi ştia acei munţi la fel de bine, ca pe propriile-i buzunare. Nu mai văzuse nimic de genul acelor aparate sau nimic atât de rapid! Aviaţia şi presa ar fi putut spune despre el că era un Einstein, un Flash Gordon sau vreun alt excentric, dar ştia al naibii de bine ce văzuse!

Găsindu-se din pură întâmplare pe coama unui val de notorietate pe cât de neaşteptată, pe atât de efemeră, din ziua în care Ray Palmer, editorul revistei *Fate,* i-a încredinţat investigarea Raportului Dahl, Arnold a început să zboare de-a lungul şi de-a latul Statelor Unite, investigând numeroase reperări şi colectând material pentru o carte – *The Corning of the Saucers*[136] – pe care el a scris-o ulterior, împreună cu Palmer7.

A căutat să adune şi să evalueze cu conştinciozitate cele mai bune rapoarte, pentru a încerca să rezolve misterul. Fără îndoială că pentru majoritatea americanilor, el a rămas „primul om care i-a văzut pe Marţieni”... iar enigma OZN, născută în acest păcat originar, a devenit subiect al glumelor şi retractărilor experţilor.

în cea de-a doua săptămână a lui iulie, Pentagonul[137] a considerat de cuviinţă, având în vedere reacţiile discordante ale publicului, să ofere prin propriii săi purtători de cuvânt ceva mult mai clar decât concluziile mult prea vagi ale Aviaţiei americane:

„Dispozitivele misterioase pe care anumiţi oameni pretind că le-ar fi văzut de ceva timp pe cer sunt probabil lumina solară reflectată pe formaţiuni noroase ce se

136 *The Corning of the Saucers* – Sosirea Farfuriilor Zburătoare, scrisă împreună cu Ray Palmer, editorul revistei *Fate.*

137 Ministerul Apărării al SUA.

deplasează la altitudini mari sau fragmente de meteoriţi ale căror reziduuri microscopice reflectă lumina solară, sau pietre extrem de mari şi aplatizate considerabil care, căzând prin atmosferă, încep să planeze şi, ascensionând şi coborând, să creeze iluzia unui zbor orizontal".

Mulţumită clarificării „ingenioase", presa a acuzat autorităţile militare c-au încercat cu disperare să muşamalizeze un fapt periculos. De exemplu, un reporter neobosit a descoperit că la vremea primelor reperări, generalul de aviaţie Cari Spaatz îşi petrecuse mult timp în aceste zone nord-vestice. Spaatz a replicat sec că-şi petrecea vacanţa în acele locuri anual, pentru a se îndeletnici cu sportul său favorit, pescuitul somonilor.

Prin urmare, speranţa tainică de a obţine o declaraţie oficială şi senzaţională referitoare la cheştiunea respectivă a căzut dar, ca un fel de compensare, o farfurie zburătoare chiar s-a prăbuşit pe teritoriul S.U.A.

Pe 7 iulie 1947, un bombardier bimotor P- 38, care fusese transformat într-un avion de recunoaştere fotografică pentru serviciul fotografic al Serviciului de Mentenanţă al Armatei americane, zbura la o altitudine de aproximativ 9.144 m în direcţia bazei militare aeriene din Bozeman, Montana.

Cerul din zona lizierei nordice extreme a Parcului Naţional Yellowstone era limpede. Cu excepţia unei mici probleme legate de sistemul de lubrifiere a motoarelor – nu o problemă serioasă, în orice caz – zborul decurgea obişnuit.

Dintr-odată, fotograful a strigat: „Priveşte! Vin! Aproape ne-au ajuns!".

„Ce? Cine vine?", a întrebat pilotul, uimit. Ce ar fi putut să ameninţe acel zbor solitar? Războiul se terminase, era definitiv încheiat, de ceva vreme.

„Acele obiecte despre care tot vorbesc ziarele.”

Pentru câteva clipe, umbra sinistră a unui nou Pearl Harbor a stăruit în minţile aviatorilor americani. „Războiul rece” era, în acel moment, o chestiune politică neplăcută, dar evidentă şi era la fel de adevărat că imensul nord asiatic al Siberiei[138] s-a arătat ca fiind o fortăreaţă impenetrabilă şi ostilă vesticilor?

Ştirile de presă europene provenite de la un serviciu de telegraf american, care au înţeles ceva despre acest episod clasificat din punct de vedere militar l-au citat pe locotenentul Vernon Blair:

Şi apoi, întorcându-mă să-i vorbesc fotografului american, am văzut un fel de «yo-yo» în spatele meu. O numesc astfel, pentru că m-am gândit într-un mod neaşteptat la acea jucărie cu care obişnuiam să mă joc în copilărie. Primisem ordin să Ie doborăm, orice s-ar întâmpla, dar nu mi-am reamintit de acest lucru decât după şi, deşi zburam cu 580 km/h, aeronava stranie m-a depăşit imediat. Am putut totuşi s-o observ preţ de câteva secunde: avea forma unei stridii foarte aplatizate şi părea, cel puţin aşa mi s-a părut mie, să aibă un diametru de 4,5 m şi o grosime de aproximativ 1 m. Zbura fără să facă niciun zgomot, vreau să spun niciun zgomot mai puternic decât cel produs de avionul meu, şi emitea o dâră de lumină strălucitoare. Apoi, de îndată ce m-a depăşit şi eu mă pregăteam s-o urmăresc, am văzuto deschizăndu-se în două, precum o stridie, şi fluturând în jos. Am observat c-a prins din urmă un grup de cel puţin alte 12 «yo-yo», ce zburau într-o formaţie regulată, aproape ca avioane de luptă ce se pregătesc de un atac.”

„Sunteţi sigur că erau obiecte metalice şi nu, de

138 Teritoriu din URSS.

exemplu, simple pete strălucitoare deplasându-se de unele singure în conformitate sau ca efect al unui astfel de miraj?"

„Nava misterioasă părea să fie din aluminiu. Aveau o culoare gri perlat, iar pe partea de sus toate prezentau o bulă strălucitoare dintr-un material transparent."

„Aţi văzut cine le pilota? Şi de ce n-aţi făcut nicio fotografie?"

„Am pierdut ceva timp urmărindu-le şi încercând să aflăm dacă era cineva la bord. S-au mişcat mai repede decât am putut acţiona!"

„Din întâmplare, cumva liderul lor ţi-a zgâriat avionul?"

„Nu, deloc. Nu am nicio idee de ce a căzut. Probabil că avea deja ceva probleme mecanice sau poate c-a intrat accidental în suflul elicei mele şi-a fost deteriorat. După cum am menţionat, mergeam cu viteză destul de mare8."

Fotograful a confirmat că n-a avut timp să-şi fixeze imensul aparat de fotografiat vertical pe formaţie, deoarece obiectele zburau prea repede, iar raportul său referitor la eveniment coincidea în punctele sale esenţiale cu cele ale pilotului (care-a fost descris de superiorii săi, direcţi ca fiind „un ofiţer serios şi sincer, care-şi ia slujba în serios"]. El a mai adăugat că, din moment ce-şi concentrase întreaga atenţie pe una dintre aeronave care se apropiase, pentru scurt timp, de avionul P-38, ceva mai mult decât celelalte, i s-a părut c-ar fi zărit în interiorul ei un om, pilotul, şezând întins în cabină şi privind prin hubloul din sticlă din faţa bulei strălucitoare.

Terenul pe care a căzut şmecheria este destul de accidentat şi dens împădurit. Personalul bazei militare din Bozeman, autorizat de Pentagon, a demarat imediat, în zonă, o serie de investigaţii atente, cu echipe de căutare şi elicoptere militare, dar fără niciun rezultat9. Poate că Marţienii deja colectaseră preţioasele rămăşiţe?

Câţiva americani au deplâns soarta tragică a eroului necunoscut, care a pierit pentru a încuraja progresul secret al aviaţiei americane. Şi totuşi, mulţi alţii se temeau că Marţienii sunt supăraţi. Dar nu s-a petrecut nimic. De fapt, farfuriile zburătoare au continuat să mai mişune o vreme pe cerul emisferei vestice, inofensive şi greu de prins, urmând rute destul de extinse, dar bine definite (deşi nimeni din acele timpuri n-a sesizat acest lucru], ca şi cum ar fi fost ghidate de un plan inuţios de a realiza un final ambiţios şi dificil, care probabil ar fi fost posibil numai prin simpla lor formă stranie.

în orice caz, denumirea frivolă de „yo-yo" pe care locotenentul Blair i-a conferit-o aeronavei ciudate şi asemănarea sa cu binecunoscuta jucărie, care ne-a oferit multe ore plăcute în tinereţea noastră, a anticipat observaţiile ulterioare despre forma sa „biplanară" ciudată (care este compusă din două corpuri circulare, unul în vârf şi uşor îndepărtat de celălalt). Aceste remarce au fost întărite, în anii următori, de cel puţin o duzină de depoziţii ale unor martori oculari respectabili, sugerând că drăcovenia părea să se-nvârtă în jurul propriei axe.

Dâra luminoasă reprezenta proba certă a prezenţei unui motor cu reacţie, deşi de un tip special şi complet necunoscut: utilizând aer fierbinte, ars care forma un jet propulsor. Chiar dacă în acei ani avioanele cu elice erau încă tipul dominant, avioanele cu reacţie fiind o raritate exclusiv militară, nu exista niciun fel de chemare, chiar şi atunci, de a căuta să explice aceste lucruri decât atribuindu-le locuitorilor şi tehnologiei de pe îndepărtata planetă Marte.

Totuşi presa n-a renunţat, ci a continuat săntrebe, printre altele, de ce această farfurie micuţă – despre care s-a presupus totuşi c-ar fi călătorit milioane de kilometri prin

spaţiul cosmic, fără nicio problemă – s-a dezagregat, în mod ruşinos, în zbor, la o distanţă mică de avionul P-38, pe care-1 depăşise. S-ar fi putut ca atmosfera densă, caldă a altitudinii de zbor a avioanelor noastre să dăuneze aeronavei marţiene? Nimeni n-a fost capabil să explice întâmplarea nici atunci, nici mai târziu.

Cu toate acestea, consideraţiile care ni se impun astăzi sunt de o natură destul de diferită: în timp ce Aviaţia americană a negat public existenţa acestor discuri, ea a emis ordine în secret piloţilor săi să le doboare, orice s-ar fi întâmplat – în deplină concordanţă cu ordinele secrete pe care celelalte două[139] ramuri militare le-a emis echipajelor lor de zbor. Contradicţie şi confuzie? Absolut deloc. Mai degrabă, înşelătorie.

O înşelătorie care a continuat aproape două decenii.

După cum am observat, până spre sfârşitul lunii iulie a anului 1947, reperările americane de obiecte zburătoare necunoscute au devenit din ce în ce mai puţine şi mai rare; in timpul lunii august, doar câteva OZN-uri izolate au apărut deasupra Europei. Apoi reperările au încetat complet. Presa şi-a căutat propria explicaţie a subiectului, chestionând orice expert care nu era împiedicat să vorbească datorită directivelor Aviaţiei americane.

Un front compact de astronomi a respins *in toto* ideea că ar putea exista o formă de zbor

nouă şi necunoscută. Au explicat că toate obiectele reperate sunt meteoriţi care, la acea vreme, erau într-adevăr destul de numeroşi, ***datorită apariţiei anuale obişnuite a***

139 U.S. Air Force şi U.S. Navy.

ploii de meteoriţi din Aquarids II.

Tăcerea prudentă sau observaţiile preliminare ale unor civili care erau autorităţi în chestiuni aeronautice, au îndemnat să se creadă că forma şi viteza obiectelor, după cum s-a raportat de majoritatea martorilor oculari de încredere, ar putea să ţină de domeniul secretelor tehnice cunoscute, momentan, doar de către armată10.

Alte autorităţi, versate în discipline total diferite, au dorit sau li s-a indus să-şi spună părerea. Unii au acceptat „explicaţiile" oficiale fără niciun comentariu. Alţii s-au aplecat asupra explicaţiilor bazându-se pe apariţia **mirajelor similare Fetei Morgana.**

Au fost unii care au făcut referire la lansările intense ale unor noi tipuri de baloane meteorologice[140] şi alţii care au considerat, în schimb, **posibilitatea să fi apărut un nou fenomen atmosferic, legat într-un fel de progresul instalaţiilor radar.** Au fost chiar şi unii care au afirmat că întreaga chestiune nu era altceva decât o halucinaţie imensă de masă, care ar putea fi depistată prin punctele luminoase care apar în faţa ochilor, aşa-numitele *muscae volitantes,* care, pentru scurt timp, îi afectează pe cei care se uită la cerul senin sau la o sursă de lumină pentru o perioadă prelungită.

în America, bineînţeles că aceste declaraţii nu i-a stisfăcut nici pe superpatrioţi – care voiau ca discurile zburătoare să aibă steaua Aviaţiei militare inscripţionată pe ele – nici pe cei care-i aşteptau pe Marţieni.

Mai mult, primul grup a observat că, şi lipsit de o tentă

140 în acea perioadă erau în derulare mai multe programe de cercetare ce foloseau baloane; astfel de programe erau Rainbow, Moby-Dick, Skyhook și Bumerang, toate executate de SUA, chiar și asupra altor state în special deasupra statelor socialiste și URSS. Vezi Emil Străinu, *Radarul vânează OZN-uri, Radarul, un martor incomod in dosarul OZN,* Editura Triumf, București, 2012.

de vexare, cu aceste maşini, probabil destul de experimentate, trimise peste tot în lume, un accident ar putea periclita acest secret naţional extrem de bine păzit.

Sau – aşa cum a insinuat cel de-al doilea grup de nemulţumiţi – aceste farfurii erau într-adevăr aparate de recunoaştere fotografică de anvergură mare – dotate cu dispozitiv automat de eschivare, care le împiedica să se prăbuşească de orice fel de obstacol (pământ, avioane, rachete antiaeriene) – care au fost construite în baza planurilor anumitor proiecte germane datând din 1944.

Dar, în acel caz, care ar fi rostul ca America să se spioneze pe ea însăşi? Doar Rusia, care deţinea şi ea un loc în cadrul „armelor secrete”, ar fi putut să utilizeze invenţia în mod profitabil, pentru a afla potenţialul american industrial și militar.

Din nou, Aviaţia americană a retractat vehement. Farfuriile zburătoare, fie ele ruseşti, Yankee, marţiene sau de oriunde altundeva, nu erau altceva decât baliverne. Iar martorii celor deja nenumăratelor zboruri străine au fost recompensaţi, în masă, cu descrierea deloc măgulitoare de vizionari cu halucinaţii.

Retractările autoritare și presiunile jurnaliste s-au amestecat pentru alte câteva luni, fără a aduce vreo elucidare asupra enigmei captivante. Pentru a reasigura publicul şi pentru a sista cercetarea neconvenabilă a presei, care menţineau întrebarea vie (deşi discurile nu se mai văzuseră de ceva timp), Secretarul Apărării, James Forrestal, a semnat un ordin care-a înfiinţat un comitet permanent de investigare a farfuriilor zburătoare.

Amplasat sub Comandamentul de Logistică al Forţelor Aeriene, Air Matériel Command (A.M.C.), pe câmpul de

instrucţie Wright-Patterson şi condus de profesorul J. Allen Hynek, devenit ulterior directorul Observatorului astrofizic McMillin, din cadrul Universităţii din Ohio, comisia a trecut imediat la treabă, trimiţând formulare speciale tuturor martorilor oculari, care s-a întâmplat să vadă fenomene celeste neobişnuite – formulare care ar fi fost supuse evaluării analitice şi statistice ale unui grup de experţi militari.

Deşi nu a fost declarat făţiş, **scopul de bază al comisiei a fost acela de a atribui reperările fie unor lucruri inexistente sau unora greşit identificate, care deja existau: halucinaţii psihopatice, înşelătorii, iluzii optice, baloane meteorologice, parhelie, nori lenticulari, avioane obişnuite zburând la altitudini mari, cârduri de păsări migratoare şi altele asemenea11.**

La cele 117 reperări din 1947, pe care ei leau ales din cele mai responsabile rapoarte de presă, au mai adăugat alte 436 formualre individuale ce acopereau perioada de doi ani, imediat următoare acelui an.

Chichiţa anchetei a constituit-o o mică dovadă senzaţională provenită din Kentucky, cunoscută sub denumirea de „Cazul Mantell”. Episodul este atât de faimos, încât nu este necesar să-l redăm aici în detaliu, dar există un aspect, încă aproape necunoscut în totalitate, care merită menţionat, deoarece face ceva lumină asupra chestiunii complicate a OZN- urilor.

Pe scurt, povestea tragică a început în statul vecin, Indiana. La 14:30, pe 7 ianuarie 1948, un obiect circular strălucitor şi plat, ce zbura la mare altitudine, a trecut peste oraşul Madison, cu o viteză de cel puţin 800 km/h.

La puţin timp după acest eveniment, o serie de telefoane venite din Elizabethtown, Lexington şi Fort Knox –

unde se află trezoreria naţională americană – au alertat baza militară aeriană Godman Field.

Un obiect strălucitor gigantic se deplasa în grabă pe cerul zonei respective, dând impresia că îndeplinea o misiune de explorare metodică. La orele 15:00, acest obiect, sau poate un altul similar, a apărut direct deasupra bazei militare.

Observându-1 prin binoclu, Colonelul F.G. Hix a concluzionat că era un disc incandescent de dimensiuni gigantice – având un diametru estimat la aproximativ 45 m.

Trei avioane de luptă F-51 Mustang se întorceau la bază, sub comanda căpitanului Thomas Mantell. Escadronul primise, prin radio, ordinul de a identifica obiectul respectiv care, între timp, începuse să se îndepărteze.

La scurt timp după aceea, două dintre avioanele de luptă a trebuit să se-ntoarcă la bază, rămânând fără combustibil. Căpitanul Mantell a continuat să urmărească obiectul şi, la 15:15, el a raportat:

„Am zărit chestia. Pare metalică şi de dimensiuni considerabile. Se roteşte rapid şi este înconjurată de aburi roşiatici. Seamănă cu un con de îngheţată, glazurat la vârf cu o lumină intermitentă roşie”.

Conform surselor oficiale, ultimul său mesaj radio a sunat astfel:

„încă este desupra mea, făcându-mă să iau viteză sau ceva mai bine. Voi urca până la altitudinea de 6.100 m şi, dacă nu sunt mai aproape, voi abandona urmărirea”12.

Totuși unul dintre angajaţii Turnului de Control de la Godman a dezvăluit, ulterior, unui membru al Biroului Britanic de Farfurii Zburătoare, o asociaţie privată dedicată investigării OZN-urilor, c-a existat o urmare a poveştii.

La puţin timp după transmiterea mesajului, căpitanul Mantell a reuşit să se apropie de OZN, când acesta a făcut o scurtă oprire în aer.

„Dumnezeule!, a exclamat prin radio. Sunt oameni în aeronavă!"

Restul cuvintelor sale, dac-au mai fost altele, au fost acoperite de o intensificare indescriptibilă a zgomotului. Apoi s-a auzit un bubuit puternic, iar legătura radio s-a pierdut.

în timp ce căpitanul Mantell a rămas deranjant de tăcut, un alt obiect circular alb-auriu, înconjurat de un halo roşiatic şi lăsând în urmă o dâră chihlimbarie, a traversat cerul statului Ohio, trecând foarte rapid deasupra bazei militare din Lockbourne, la o altitudine cu siguranţă stratosferică.

Aproximativ simultan, la câţiva kilometri distanţă de aeroportul Wilmington, din Delaware, un fel de bilă de foc, înconjurată de un nor de gaz verzui, a apărut pe cer, dinspre sudvest şi, timp de 35 minute, a executat manevre stranii în aer – alternări continue de întoarceri, ascensiuni şi picaje. în cele din urmă şi-a luat zborul, cu o viteză „terifiantă". îar aceasta a fost ultima reperare din acea zi memorabilă.

în zorii zilei următoare, în urma unui telefon primit de la poliţia locală din apropiere de Fort Knox, mai multe plutoane trimise la comanda bazei de la Goldman Field, au găsit epava Mustangului împrăştiată pe o mare suprafaţă13.

S-a interzis presei accesul la locul accidentului. Nu a existat niciun fotograf autorizat şi nicio declaraţie oficială către presă, după cum se întâmplă, de regulă, în astfel de condiţii. în cele din urmă, acesta nu era unul dintre accidentele de aviaţie obişnuite, care să defăimeze zborurile mecanice.

„Cazul Mantell” a constituit un episod misterios, care a devenit şi mai enigmatic prin raportul care consemna că o parte din epavă părea să aibă „mici perforaţii, părând să fie aproape poros sau crestat”, ca şi cum ar fi fost lovit de o combinaţie între o explozie ce-a degajat o căldură imensă şi un jet abraziv violent.

Pe 27 decembrie 1949, profesorul J. Allen Hynek a trimis, la Washington, un raport – evident „final” – referitor la investigaţie. Pentru consemnare, titlul său oficial sună astfel:

Raportul nr. 102-AC/49-15-100/Project SIGN, iar Ordinul nr. 629/49 al Comandamentului U.S.A.F. (Forţele Aeriene ale

S.U.A.) a marcat dizolvarea oficială a comisiei.

în doi ani de lucru, au fost analizate 375 din cele mai de încredere rapoarte, s-au cheltuit 34.000 USD, iar concluzia a fost, după cum s-ar fi putut prevedea, că: **„Nimic n-a dovedit fundamental existenţa farfuriilor zburătoare”.**

Cu toate acestea, din cele 228 de reperări care-au fost făcute publice, doar 194 au fost explicate în detaliu sau în conformitate cu premisele enunţate ale susţinătorilor comisiei. 34 de cazuri au fost considerate inexplicabile. De exemplu, accidentul în care căpitanul Mantell şi-a pierdut viaţa a fost, mai întâi, explicat ca o tentativă din partea sa de a intercepta planeta Venus, care era în mod deosebit strălucitoare în acea noapte, apoi ca o tentativă la fel de inutilă de a urmări un nor cirrus extrem de mare, care captase razele solare, pentru ca în final să fie înlăturat ca **„un contact cu un obiect necunoscut”.**

Dat fiind numărul mic de reperări „inexplicabile”, comisia a considerat că era în drepturile sale să ajungă la o concluzie complet negativă dar, în acelaşi timp, să avanseze

prudent ipoteza ca cele 34 de cazuri în discuţie ar putea fi atribuite fenomenelor atmosferice speciale, care fuseseră incorect descrise sau erau puţin cunoscute ştiinţific14.

Pentru un timp, dispariţia maşinilor necunoscute de pe cer părea să susţină din plin explicaţia că, de fapt, n-a existat niciun mister, iar cei care raportaseră reperări de pe aerodromurile americane, n-au fost altceva decât ţinta tuturor glumelor. Văzuseră tăvi de plăcintă cu susul în jos, nu-i aşa? Bine! Oricine mai zărea pe ici, pe colo un OZN izolat, învăţase, bineînţeles, să-şi ţină gura.

Concluzia neaşteptată a investigaţiilor oficiale au avut, în egală măsură, şi o consecinţă neprevăzută. Cei care au diseminat rapoarte false despre marţieni şi astfel de lucruri – oameni care „lucraseră" în secret înainte – au fluturat viguros steagul dezamăgirii, iar cu ajutorul acelor ziare interesate de senzaţional, au împrăştiat o serie de istorisiri care mai de care mai uluitoare şi neverosimile în rândul cititorilor nebănuitori.

Pe de altă parte, indignaţi de punctele de vedere negative ale Aviaţiei americane, numeroşi oameni care văzuseră OZN-uri au început să fie atenţi, având anumite presimţiri, la unele zvonuri care circulau de ceva vreme, dar care începuseră deja să se intensifice. După cum sentâmplă de regulă, minoritatea a condus majoritatea şi curând mare parte a publicului american a început să creadă în marţieni (sau Etericii, Lupanii, sau orice altceva aveţi în minte].

însă autorităţile le-a menţinut atitudinea curios de „incoerentă". Din primăvara anului 1948, piloţii militari americani primiseră ordin să intercepteze şi să doboare invadatorii necunoscuţi. Apoi ordinele s-au schimbat, fără îndoială, din cauza cazului Mantell:

„Interceptaţi, dar nu trageţi decât în cazul unei

manevre evidente din partea OZN- ului".

Instrucţiunile generalului-maior Ramey din Comandamentul Apărării Aeriene n-au vizat decât obţinerea dovezilor palpabile sau fotografice clare şi detalii precise care ar putea, într-o anumită măsură, să intereseze Centrul de Spionaj Tehnic al Aviaţiei.

(Ştiinţa „ţinea" la public, dar necesita „detalii" pentru armată.)

Ordinul n-a fost niciodată revocat. Intre timp, pe coridoarele secrete ale Pentagonului a început să ia naştere o nouă politică, politica tăcerii şi a retractărilor care, ani mai târziu, i-a determinat pe ozeneologi să discute despre o **Conspiraţie a Farfuriilor Zburătoare,** care fusese aranjată la vârf împotriva farfuriilor zburătoare sau, mult mai precis, **împotriva „Fraţilor noştri din Cosmos şi a misiunii acestora antiatomice şi pacifiste".**

în realitate, ceea ce se forma, şi chiar la vârf, era un fel de „conspiraţie[141] a tăcerii" care-a fost adoptată pentru a nu zgudui prestigiul SUA, care, deşi se afla la zenitul hegemoniei sale politice şi tehnice, nu poseda vreo aeronavă capabilă să rivalizeze cu aproape legendarele viteze, de atunci, ale OZN-urilor.

NOTE[142]

1. De fapt, avionul de transport a fost găsit ziua următoare pe pantele Gheţarului Tacoma de Sud, mult mai la sud de ruta lui Arnold.

2. Pentru a evalua mai bine cazul Dahl, comparaţi-1 cu următorul episod: 18 februarie, 1950, Sjaelland [Danemarca) – Christian Sandersen, proprietarul unui mic teren de pe coasta estică a Sjaelland-ului, raportând presei

---

141 Vezi nota nr. 15 de la sfârşitul acestui capitol. 253

142 Aceste „Note" aparţin lui David Hatcher Childress. 254

zborul de noapte, la câţiva kilometri în largul mării, a două „farfurii zburătoare”, a spus: „...Când le-am văzut, prima dintre ele zbura la o altitudine foarte mare. Cealaltă însă zbura la aproximativ 460 m şi părea să ezite ce curs să apuce. Mergea înainte şi înapoi, rotindu-se ameţitor pe măsură ce urca; deodată, şi-a oprit motorul, coborând la aproximativ 150 m. Discul aflat la altitudine mai mare s-a oprit şi el şi părea că aşteaptă. După câteva momente de nemişcare a coborât rapid, ajungând aproape în contact cu celălalt; a rămas în acea poziţie timp de mai multe minute, după care a ascensionat din nou şi a dispărut. Câteva secunde mai târziu, discul «ezitant» a explodat într-o minge orbitoare de flăcări care părea să mistuie întregul obiect”. Este adevărat că „mingea de foc” ar fi putut fi explicată rezonabil prin combustia instantanee a combustibilului rămas prin intermediul unui dispozitiv de tip cronometru, iar contactul momentan dintre cele două aeronave poate fi explicat logic drept încercare de salvare a echipajului aflat în pericol, efectuată probabil prin transferarea piloţilor de la bula aflată pe partea de

sus a discului nefuncţional, la bula de pe partea de jos a navei de salvare (aceste elemente structurale sunt destul de clare în fotografiile braziliene ulterioare, din 1952], Cu toate acestea, presa locală – încă aflată sub influenţa proaspătului „Raport nr. 102” american de la acea vreme, care nega fără echivoc, existenţa obiectelor zburătoare neidentificate – n-a acordat niciun fel de credit poveştii lui Sanderson. Şi totuşi, cu 3 zile înainte de acest eveniment, aceeaşi presă daneză a acordat suficient credit anumitor declaraţii militare destinate să calmeze opinia publică privind semnalele

repetate pe care staţiile radar şi Paza de Coastă le-au reperat cu privire la zborurile străine efectuate la mare altitudine şi extrem de rapide de către formaţiuni aeriene ***neidentificate,*** sugerând, cu prudenţă, că ruşii efectuau cercetări cartografice în Marea Baltică!

3. Cf. Gray Barker, *They Knew Too Much About Flying Saucers – Ştiau prea multe despre farfuriile zburătoare* (New York, University Books, 1956), pag. 136-150; Harold T. Wilkins, *Flying Saucers on the Attack – Farfuriile zburătoare Ia atac* (New York, Ace Books, 1967), pag. 46-64.

4. Cf. Prof. Donald H. Menzel, ***Flying Saucers –*** Farfurii Zburătoare (Cambridge, Massachusetts, Harvard University Press, 1953), pag. 38-48; căpitan Edward J. Ruppelt, ***The Report On Unidentified Flying Objects–*** Raportul referitor la Obiecte Zburătoare Neidentifiate (New York, Ace Books, 1960, pag. 37- 41).

5. Printre cazurile de „psihoză a farfuriilor zburătoare”, unul este demn de menţionat: presupusa reperare, pe 28 septembrie 1947 a unui OZN. Curenţii de aer au determinat ca unul dintre numeroasele baloane meteorologice, care sunt lansate periodic în zona din jurul oraşului New York să plutească în derivă deasupra oraşului. Potrivnic împrejurărilor, statul New York nu avusese nicio reperare de obiecte zburătoare neidentificate. Atunci, nu s-ar fi putut ca obiectul rotund şi lucitor care apărea şi dispărea rapid şi sprinten pretutindeni, dintre norii cenuşii, să fi fost unul dintre rarele şi mult aşteptatele invenţii? Senzaţia cauzată de apariţia sa a fost de o asemenea manieră, încât staţiile radio locale au difuzat în mare grabă o declaraţie referitoare la natura adevărată a obiectului, dar, din moment ce nu s-a obţinut efectul scontat, s-a propus trimiterea unui avion de luptă ca să doboare intrusul. Din fericire, un vânt din larg a

purtat sfera departe de oraş, dezamăgindu-i pe cei – şi erau destui – care aşteptau cu nerăbdare o aterizare locală a astronauţilor care vizitau unul dintre cele mai mari oraşe de pe Pământ.

6. Această aserţiune a beneficiat de o notorietate neaşteptată şi nemeritată. Când ipoteza conform căreia maşinile misterioase văzute de americani erau un nou tip de armă sovietică de mare anvergură, lansate dintr-o bază secretă din Siberia, a fost avansată în cadrul Naţiunilor Unite, Molotov s-a ridicat furios şi a declarat:

„Discurile zburătoare sunt de origine engleză, deoarece singurul lucru responsabil de astfel de viziuni este consumul exagerat de whiskey, care stimulează excesiv fanteziile voastre!”

7. Kenneth Arnold şi Ray Palmer, *The Corning of the Saucers* (Amherst, Wisconsin, The Amherst Press, 1952).

8. Foarte important:

în toamna anului 1948, personalul operativ al Aviaţiei americane a pus în circulaţie către toate unităţile de luptă dotate cu avioane cu reacţie o directivă care le solicita să se ferească de pericolul serios ridicat de curentul turbulent al elicei de la bombardierele cu motoare cu piston – un pericol care a fost sesizat printr-o serie de accidente fatale. în timpul exerciţiilor unui antrenament împotriva unei formaţii de bombardiere B-29 cvadrimotoare, un avion de luptă cu reacţie, F-84, care intrase în jetul elicei imediat în spatele elicelor unuia dintre bombardiere, pur şi simplu s-a dezintegrat în zbor, iar aceeaşi soartă a împărtăşit-o şi avionul de luptă F-80, în timpul unei manevre similare. în sfârşit, un alt avion de luptă care a venit în contact cu jetul elicei unui bombardier, a fost lovit violent, pe linie verticală, de-a lungul părţii sale stângi, pierzând un rezervor de

combustibil auxiliar împreună cu o parte din vârful aripii, datorită vibraţiilor violente care au rezultat în urma impactului.

9. Cel puţin aceasta a fost versiunea oficială distribuită diferitelor cadre ale Aviaţiei şi Armatei americane, care se ocupau de căutări şi care consfinţea rezultatele investigaţiei.

10. Presa italiană a consemnat comentariul lui Charles Gardner, apoi l-au considerat ca fiind cel mai bun editor pe teme aviatice al Marii Britanii: „Oricare ar fi adevărul despre «farfuriile zburătoare» ale Americii, există un aspect al chestiunii care prezintă o importanţă considerabilă pentru proiectanţii de aeronave de mare viteză. Toţi martorii oculari care au «văzut» obiectele misterioase sunt de aceeaşi părere cu privire la forma lor circulară, ceea ce ar reprezenta o evoluţie în proiectele realizate de anumiţi oameni de ştiinţă din ultimii zece ani. Un martor ocular a descris aeronava stranie ca semănând cu o uriaşă lentilă, altul a afirmat că deţine o cupolă joasă, dar majoritatea sau limitat la a o compara cu o farfurie inversată… Nu există nicio îndoială că problema trecerii prin «bariera de sunet» ne va forţa să aducem modificări considerabile la forma maşinilor noastre zburătoare… Pentru a surmonta astfel de dificultăţi, mulţi oameni de ştiinţă au sugerat o aripă în formă de «delta» sau de forma unui triunghi dreptunghic… fără coadă şi fuzelaj… De la aripa «delta» la jumătate de cerc şi de la acesta la un cerc întreg există doi paşi conectaţi evident… Ştim că «triunghiurile zburătoare» nu sunt, în definitiv, atât de greu de realizat pe cât s-ar părea la prima vedere. Aş fi totuşi surprins, dacă toate problemele enorme ale unei astfel de măşinării neortodoxe şi supersonice au fost deja rezolvate şi dacă o «farfurie zburătoare» cu oameni la bord a zburat deja… Americanii construiesc avioane cu reacţie care se

apropie de viteza[143] sunetului [1.200, 57 km/h la nivelul mării] şi sperămca Anglia să obţină cât mai curând aceleaşi rezultate. Mi se pare neverosimil ca nimeni să nu se afle în avans cu patru sau cinci etape pe drumul progresului aeronautic şi să nu fi construit atât de multe încât să nu le poată lansa, de-a lungul unui continent, cu zecile.” Pentru a înţelege mai bine analiza tehnică a lui Gardner şi îndoielile sale, ar trebui subliniat că exact la acea vreme (19 iunie 1947, pentru a fi mai exacţi), americanii au obţinut recordul mondial la viteză deţinut de britanici şi au fost primii „oficial” care să zboare cu viteza mai mare de 1.609 km/h, cu un avion de luptă cu reacţie, modificat, P-80C. Viteza înregistrată a fost de 1.615,5 km/h. Din cauza lipsei de date mai precise, Gardner a făcut totuşi o eroare tehnică presupunând că farfuriile zburătoare au derivat, în sens aerodinamic, printr-o simplă evoluţie, din «aripa zburătoare», sau că erau o lucrare în construcţie în domeniul aşa-numitelor aripi scurte.

11. Preconcepţiile serioase ale profesorului Hynek, referitoare la OZN-uri pot fi deduse, de exemplu, din introducerea la *Project Blue Book, Special Report No. 14, Proiectul Cartea Albastră, Raportul Special nr. 14* (Analiza rapoartelor despre OZN-uri), Proiectul nr. 10073, din 5 mai 1955, emis de Centrul de Spionaj Tehnic al Aviaţiei de la baza Wright-Patterson, în care este consemnat: „Termenul nefericit de «farfurie zburătoare» sau «disc zburător», datorită vastei sale răspândiri şi utilizări nediscriminate, necesită o definiţie. S-au alocat numeroase definiţii, una dintre cele mai reuşite fiind cea provenită de la Dr. J. Allen Hynek… Definiţia doctorului Hynek a termenului este de

---

143 Aici este vorba de realizările anilor 1947-1950 în domeniul vitezelor subsonice şi supersonice.

«fenomen sau reperare aeriană care rămâne inexplicabilă observatorului, cel puţin suficient de îndelung prentru a redacta un raport despre aceasta».” Este, cumva, aceasta o evaluare ironică a lucrurilor ce trebuie păstrate secrete sau doar o simplă miopie ştiinţifică?

12. Viteza urmăririi este strâns corelată cu caracteristicile de operare ale avionului de luptă Mustang F-51D (motor cu piston super-încărcat Packard Merlin V-1650-7, ce dezvoltă o putere de 1630 cai putere şi conduce un propulsor cuadrilamelar], care ar putea urca în 18,5 minute până la altitudinea de 7.620 m, de la care dezvoltă viteza sa orizontală maximă (724 Km/h], având un plafon practic de 13.106,4 m.

13. Conform jurnalului *Le Courrier Interplanétaire* din Lausanne, o reiterare aproape identică cu a Cazului Mantell – acesta fiind cunoscut în cercurile ozenistice drept Cazul Merkel – se pare c-ar fi avut loc pe 9 ianuarie 1956. Până spre amurg, câteva OZN-uri au apărut în zona sudică a statului Indiana. Mai multe avioane cu reacţie şi un avion aparţinând Gărzii Naţionale şi staţionate la aeroportul din Louisville, Kentucky, s-au îngrămădit imediat să le intercepteze. Manevra a eşuat datorită întunericului ce se înteţea şi de teama că rezerva de combustibil s-ar putea epuiza. Cu toate acestea, colonelul Merkel – mulţumită anvergurii mari a avionului său, un Mustang P-51 – a continuat urmărirea, transmiţând prin radio turnului de control că observase fără nicio îndoială un obiect strălucitor misterios, care a efectuat nişte acrobaţii înaintea unui grup de nori, chiar deasupra sa. Având destule rezerve de oxigen şi gaz, Merkel a urcat până la 9.144 m, încercând să se apropie de OZN, raportând că acesta zbura la o altitudine mult mai mare. Merkel a urcat apoi brusc la acceleraţia

maximă, dar contactul radio a dispărut aproape instantaneu şi după un plonjon ameţitor, se pare că avionul de luptă a explodat la câteva sute de kilometri deasupra unei ferme din apropiere de Bloomington, distrugând clădirea şi împrăştiind fragmente de metal pe o rază de aproximativ 4 km. Din moment ce nu deţinem o versiune oficială a întâmplării, ar fi hazardant să tragem orice concluzie; cu toate acestea, concluzia ozeneologilor, aceea că fiinţele inteligente care se aflau la bordul aeronavei necunoscute, au devenit ostile atunci când au fost abordate fără vreo invitaţie, cu greu pare credibilă.

14. Cf. prof. J. Alien Hynek, „Unusual Aerial Phenomena" („Fenomene aeriene neobişnuite"], *Journal of the Optical Societу of America (Jurnalul Societăţii Oftalmologice din AmericaJ,* XLIII, 4 (New York, aprilie 1953], pag. 311-314.

15. într-un document C.I.A. datat 18 august 1952, se menţionează faptul că nemţii construiau „farfurii zburătoare" încă din 1941[144].

ANEXA 6

Agenţia TASS[145] relatează despre aterizarea unui obiect zburător neidentificat (OZN) în orăşelul sovietic Voronej – URSS

Oamenii de ştiinţă au confirmat că un obiect zburător neidentificat (OZN) a aterizat recent într-un parc din oraşul Voronej. Ei au identificat, de asemenea, locul de aterizare şi au descoperit urmele „străinilor" care au făcut o scurtă plimbare în jurul parclui. Străinii a vizitat locul cel puţin de

---

144[lso] Din cartea germană *Die Dunkle Seite Des Mondes* – Partea întunecată a Lunii, de Brad Harris, 1996, Pandora Books, Germania.

145 TASS – Telegraficeskaia Aghenţia Sovetscovo Soiuz – Agenţia de Presă a URSS. Comunicatul a fost preluat şi de Agenţia sovietică NOVOSTI, şi de presa internaţională.

trei ori după lăsarea înserării, relevă localnicii.

O sferă mare sau un disc strălucitor a fost văzut plutind deasupra parcului, apoi a aterizat, s-a deschis o trapă și una, două sau trei creaturi asemănătoare ființelor omenești, precum şi un mic robot, au ieşit afară.

Străinii aveau trei sau poate patru metri înălţime şi capete foarte mici, relevă martorii. Ei s-au îndreptat apoi spre obiectul sferic şi au dispărut în interior. Martorii oculari au foat cuprinşi de o teamă care a durat câteva zile.

„Am idetificat locul de aterizare cu ajutorul biolocaţiei", a declarat într-un interviu Genrik Silanov, şeful laboratorului geofizic din Voronej. „Am detectat un cerc cu diametrul de 20 de metri. Patru semne cu o adâncime de 4-5 centimetri, fiecare cu un diametru de 14-16 centimetri, erau clar vizibile. Ele erau situate în cele patru colţuri ale unui romb. Am găsit două bucăţi de rocă misterioasă. La prima vedere ele semănau cu gresia şi erau de culoare roşu închis. Analiza mineralogică a arătat însă că substanţa nu poate fi găsită pe Pământ. Sunt necesare noi teste pentru a ajunge la o concluzie mai clară".

Silanov a folosit biolocaţia pentru a trasa urmele lăsate pe pământ de către străini.

Martorii nu fuseseră informaţi despre cercetări, dar drumul pe care au mers străinii, descris de martorii oculari, și cel stabilit în mod ştiinţific au coincis.

Mulţi pretind, de asemenea, că au văzut pe cer un obiect în formă de banană şi un semn luminos caracterstic, aşa cum a fost descris în revista americană „Saga". Este puţin probabil ca locuitoriii din Voronej să fi putut citi această revistă.

Relatarea ziarului „Soveskaia Kultura":

în după-amiaza caldă de toamnă a zilei de 27

septembrie, în parcul din centrul oraşului Voronej se aflau doi băieţi şi o fată de la şcoala din localitate. în staţia din apropiere mai multe zeci de persoane aşteptau autobuzul. Băieţii jucau fotbal. La ora 18.30 ei au văzut pe cer un punct stacojiu strălucitor care s-a transformat curând într-o sferă roşu-închis de aproxmativ 10 metri diametru. Sfera uriaşă a ocolit o vreme parcul planând deasupra solului, după care a dispărut. Câteva momente mai târziu a apărut din nou şi a rămas în aer desupra parcului.

O mulţime de oameni s-au grăbit să o privească. Ei au văzut limpede o trapă deschizându-se în partea inferioară a sferei şi un umanoid în deschidere. Estraterestrul avea aproximativ 3 metri în înălţime, trei ochi, era îmbrăcat într-o salopetă argintie şi avea „cizme" de culoarea bronzului şi un disc pe piept. Umanoidul a privit la oamenii adunaţi, după care trapa s-a închis şi sfera a început să coboare.

„Obiectul" a aterizat, apoi trapa s-a deschis din nou şi prin ea au ieşit două creaturi, una din ele fiind probabil un robot. Prima a spus ceva şi un triunghi de 30 pe 50 centimetri ca mărime a apărut pe sol, după care a dispărut curând. Extraterestrul a atins corpul robotului care a început să se mişte mecanic.

Unul dintre băieţi a început să ţipe de frică. Extraterestrul s-a uitat la el şi băiatul a tăcut, incapabil să mai mişte. Ochii extraterestrului străluceau. Oamenii care priveau au început şi ei să ţipe. După puţin timp obiectul şi creaturile au dispărut.

Peste aproximativ 5 minute sfera şi humanoidul au putut fi văzuţi din nou. Extraterestrul avea alături ceea ce părea o armă – un tub de aproape 50 de centimetri lungime, pe care l-a îndreptat asupra băiatului, în vârstă de 16 ani, iar acesta din urmă a dispărut. Extraterestrul a intrat în sferă,

care a decolat imediat, şi în acelaşi timp băiatul a reapărut.

Rezidenţii din strada Putilin din Voronej afirmă că au văzut în repetate rânduri un OZN între 23 şi 29 septembrie. Ofiţeri de miliţie şi reporteri au chestionat martorii oculari şi copiii. Nu există nicio contradicţie în descrierile sferei sau ale acţiunilor extratereştrilor. Toţi copiii care au văzut aparatul extraterestru acuză încă o senzaţie de teamă.

AGERPRES, FILA / 4602, pentru uz intern, 12 octombrie 1989

Bibliografie

A.

1. *Fire from the sky, Bettle Of Harvest Moon And True Story Of Space Shuttles, Tesla: The Electric Magician, The Abduction Controllers.* U.S.A., Lexington, KY, iunie 2012.

2. *Underground Alien Bio Lab At Dulce, The Bennewitz UFO Papers.* U.S.A., Lexington, KY, iunie **2012.**

3. *Round Trip to Hell in a Flying Saucer, UFO Parasites – Alien „Soul Suckers” – Invaders from Demonic Realms.* Edited by Timothy Green Beckley & Sean Casteel with: Scott Corralles – Adam Gorightly – T. Allen Greenfield – William M. Mott – Brent Raynes – Nick Redfern – Brad Steiger – Tim R. Swartz, U.S.A., Lexington, KY, iunie 2012.

4. Serghei Goliakov, Vladimir Ponizovski, *Misiune specială, Berlin – Tokyo, Richard Sorge,* Editura Politică, Bucureşti, 1966.

5. Peter Levenda, *Alianţa diabolică, O istorie secretă a implicării nazismului în ocultism,* Editura Lucman, Bucureşti, 2010.

6. Maria J. Martinez Rubin, *Adolf Hitler – o viaţă în imagini,* Editura Corint, Bucureşti, 2012.

B.

Bibliografie[146] recomandată de

Jan van Heising

Goldmann, Nahum, *Der Geist des Militarismus,* Stuttgart/Berlin, Deutsche Verlagsanstalt.

1. Papa Paul al VI-lea în predica sa din 17 iunie 1965, citat de Georges de Nantes.
2. *Accusationis in Paulum Sextum,* 1973.
3. *Deutsche Tagespost* din 28 septembrie 1989.
4. Herbert Agar, Frank Aydelotte, G.A. Borgese, Hermann Broch, Van Wyck Books, Ada L. Comstock, William Yandell Elliott, Dorothy Canfield Fisher, Christian Gauss, Oscar Jaszi, Alvin Johnson, Hans Kohn, Thomas Mann, Lewis Mumford, William Allan Neilson, Reinhold Niebuhr, Gaetano Salvemini, *The City of Man, A Declaration on World Democracy,* New York 1940.
5. www.earthfiles. de
6. http://infowars. wordpress. eom/2008/0 7/03 die-deutsche-version-von-endgame-dernlan-fur-globale-versklavung/
7. www.muslim-markt. de. interviu cu Wolfgang Eggert, autor al cărţii *Erst Manhattan, dann Berlin,* 25 octombrie 2007.
8. David Rockefeller, citat din cartea sa *Memoirs.*
9. www.wikipedia. de
10. Bissinger, Edgar (Herausg], *Enthüllte Weltfreimaurerei,* editura Aufbau, 1935.
11. Queensborough, Lady, *The*

146 Lucrările apărute în limba română ale lui Jan van Helsing sunt: *Organizaţiile secrete şi puterea lor în secolul XX; Cartea a 2-a: Cine conduce planeta; Operaţiunea Aldebaran; Copiii mileniului III; Minciuni milenare; Să nu atingi această carte; Documentele lui Jan van Helsing* şi *Organizaţiile secrete 5 – Există un plan. Războiul Francmasonilor, Noua Ordine Mondială.*

Occult Theocracy.

12. Heising, Jan van un Edmann Stefan, *Dei Jahrtausendlüge, editura Ama Deus, 2008.*

13. *http://allesschallundrauch. bloaspot.com/2008/12/derarosse-plan-was-sie-mit-uns-vor. html*

14. PHI – Politische Hintergrundinformationen, Zivedru 4, LT 56337 Rumsiskes – Litauen, Ausgabe din 27 ianuarie 2009.

15. Allen, Gary, *Die Insider-Band 1,* Editura VAP, Düsseldorf, 1996.

16. http: //info. koppverlag. de/news/survival-scout-der-bestbezahlte – deruf-der-zukunft. html

17. www.flagel-g.de/pressefreiheit. html

18. http://de. spiritualwiki. de/Wiki/Hoopon opon giwww. huna-vita. de/hoopono. html

19. http://euro-med. dk

C.

1. *German Secret Weapons of the Second World War, The Missiles, Rockets, Weapons and New Technology of the Third Reich,* By Ian V. Hogg, Greenhill Books, London Stackpole Books, Pennsylvania, 1998.

2. *Sekretnie Orujie Gitlera, 1933-1945, Ocnovnie fakti i pifri o cekretnom orujii nempev,* Rostov na Domu, Feniks, 2011.

3. *Nazi: The Terror and the UFO, Modern World History,* Gregory Zorzos, Lexington, K.Y.USA, 20 mai 2012.

4. David Irving, Rudolf Hess, *The Missing Years 1941-1945,* USA.

5. David Irving, Rudolf Hess, *Ein Gescheiterter Friedensbole,* 1987.

6. Ilie Ceauşescu, Florin Constantiniu, Mihail Ionescu, *200*

de zile mai devreme. Rolul României în scurtarea celui de-al Doilea Război Mondial, Editura Ştiinţifică şi Enciclopediocă, Bucureşti, 1985.

7. Edgar W. Geiss, Rudolf Hess, *Märtyrer Für den Frieden*

8. *The Case of Rudolf Hess,* Edited by J.R. Rees, M.D.

9. Hugf Thomas, *The Murder of Rudolf Hess, The Greatest Mystery of World War II.*

10. Ynn Pickenett, Clive Prince and Stephen Prior, *With addiţional Hystorical Research by Robert Brydon – Double Standards – The Rudolf Hess Cover-Up.*

11. David Porter, *Hitler's Secret Weapons 1939-1945, World War II Data Book, The Essential Facts and Figures for Germans' Secret Weapons Program.*

12. James Leasor, *Rudolf Hess, The Uninvited Envoy.*

13. James Douglas Hamilton, *The Truth About Rudolf Hess.*

14. Wolf Rudger Hess, *Who Murdered My Father, Rudolf Hess, My Father Mysterious Death in Spandau.*

15. Emil Străinu, *Un OZN pentr Hitler,* Editura Solaris, Bucureşti, 2009.

16. Emil Străinu, *Operaţiunea Elster,* Editura Solaris 2009, Bucureşti, 2009.

17. Emil Străinu, *Fiihrerul și arma finală,* Editura Solaris, Bucureşti, 2009.

18. Emil Străinu, *Americanii nu au fost pe Lună!?* Editura Triumf, Bucureşti, 2012.

19. Emil Străinu, *Radarul vânează OZN-uri, Radarul, un martor incomod în dosarul OZN,* Editura Triumf, Bucureşti, 2012.

20. Lev Bezâmenski, *Enigme descifrate ale celui de-al III-lea Reich,* Moscova, 1985.

21. Paul Ioan, *Ultimul prizonier din turnul Londrei,* Revista Magazin, nr. 22 [2844) din 31 mai 2012.

22. Gabriel Tudor, *Şaradele lui Rudolf Hess,* Revista Magazin, Bucureşti, Colecţia 2011-2012.

CUPRINS

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31. sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA

ffedprint

57 Nu este o formulare clară în materialul de bază, credem că se referă la energia tahionică. Tahionii sunt nişte particule 53

64 Vezi şi Reginal V. Jones, Un război **ultrasecret,** Editura Politică, Bucureşti, 1983; Michael Paterson, Robert